

Kardelen

Kardelen@sj.k12.tr

2012-2013 Sayı: 28 [HAZİRAN 2013]

İSTANBUL ÖZEL SAINT-JOSEPH
FRANSIZ LİSESİ YAYIN KULÜBÜ
KÜLTÜR EDEBİYAT SANAT DERGİSİ

İSTANBUL KADIKÖY
ÖZEL SAINT-JOSEPH
FRANSIZ LİSESİ

Spor Etkinliklerimizden Seçmeler

Atletimiz Cankut ERZURUM'un Başarısı

Öğrencimiz Cankut Erzurum Liselerarası İstanbul Atletizm Yarışmaları'nda 100 metrede 11.51 lik derecesiyle İstanbul 1.si olurken, 200 metrede 23.49'luk derecesiyle İstanbul 4.sü olmuştur.

Eskrimcimiz Bora BİREN Türkiye 1.si

Öğrencimiz Bora Biren 24 - 26 nisan 2013 tarihlerinde Samsun'da yapılan Liselerarası Eskrim Türkiye Şampiyonası'nda tüm maçlarını kazanarak Türkiye 1.si olmuştur.

Yüzücü Kızlarımızdan Yeni Başarılar

Aksaray'da düzenlenen Türkiye Şampiyonası'nda okulumuzu temsil eden Sedef Sezginer 50 metre kelebek ve 200 metre karışık branşlarında 3. olmuştur.

Ayrıca, Sedef Sezginer, Elif Büyüksaraç, Ayşe Özhasman, Ferah Yılmaz, Defne Anlaş ve Doğa Sarier'den oluşan takımımız genel klasmanda Türkiye 7.si olmuştur.

Yüzme Kız Takımımız İstanbul 4.sü.

Liselerarası İstanbul Yüzme Yarışmaları'nda takımımız 4. olmuş ve Türkiye Şampiyonası'na katılmaya hak kazanmıştır.

Eskrimde Bora BİREN İstanbul 1.si, Naz DURU İstanbul 3.sü

Liselerarası İstanbul Eskrim Şampiyonası'nda okulumuzu temsil eden öğrencilerimizden Bora Biren flöre branşında tüm maçlarını kazanarak İstanbul 1.si olurken, Naz Duru epe branşında İstanbul 3.sü olmuştur. Öğrencilerimiz bu başarılarıyla Türkiye Şampiyonası'na katılmaya hak kazanmışlardır.

Okçumuz Nilüfer KIR İstanbul 2.si

İstanbul Liseler Arası Okçuluk Yarışmaları'nda okulumuzu temsil eden Nilüfer Kır İstanbul 2. si olmuştur.

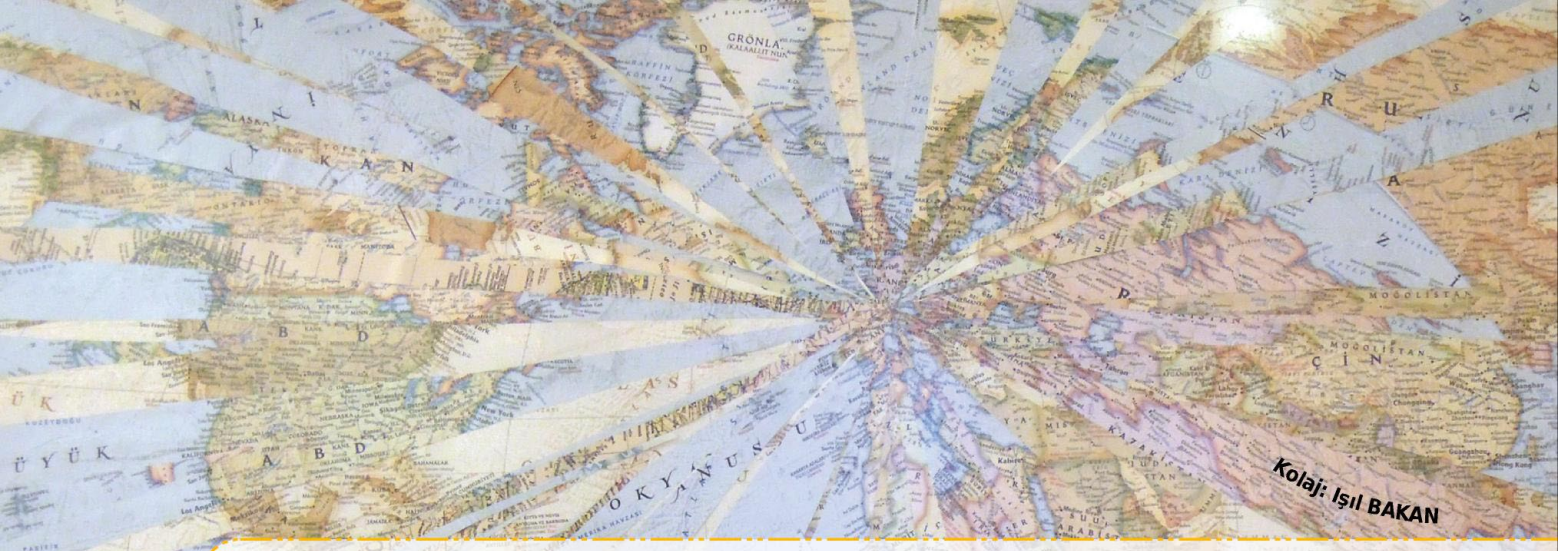

Masa Tenisi Kız Takımımız İstanbul 5.si

Ankara Tevfik Fikret Lisesi Cumhuriyet Kupası Spor Festivali

Öğrencilerimizi çalışma ve başarılarından dolayı kutluyoruz..

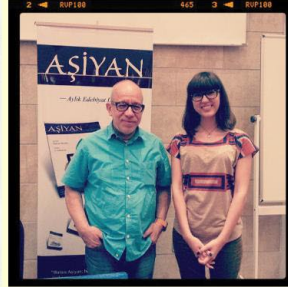
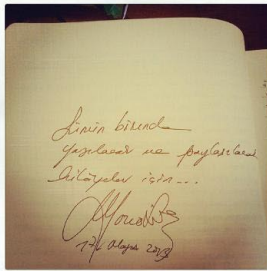
Editörden Merhaba...

Dinamizm, Yabancılaşmak ve Edebiyat: Yeni editörden herkese merhaba!

Değişim bir çeşit zorunluluk. Özellikle günümüz dünyasında. Bu yüzden sürekli bir savaşta ve çatışmadayız. Düşüncelerimizi karşılaştırıyoruz, farklılaşıyoruz. Sürekli diğer insanlarla düşüncelerimizi ve değerlerimizi çarpıştırıyoruz. İyi de, başkalaşırız ve daha da ötesinde, yabancılaşıyoruz! Sentezlerle ortak paydada buluşmak yerine, bu savaşta benliğimizi kaybediyoruz ya da kaybedecek mertebeye geliyoruz çoğu zaman. Sistemler bizi değiştiriyor ama evriltmiyor maalesef. Asıl kavgamız bunu değiştirmek olmalı.

Nedenleri bilinir; insan değişime mahkumdur. Daha doğrusu, değişime mahkum edilmiştir. Buna adapte olanlar, olmak isteyip olamayanlar ve asıl meselemiz, edebiyata gönül vermiş insanlar, adapte olmak istemeyenler...O çarkın içinde kendini kaptırmayı reddedenler. Yani başkaldıranlar... Değişimi kendi benliklerini kaybetmeden yaşayabilmeyi hak eden tek insan türüne mensup bireyler. Bu Camus'nün "Başkaldıran İnsan"ıdır, Kafka'nın Gregor Samsa'sıdır bildiğimiz gibi. Hiçbir direnişten ve zorluktan -özellikle yalnız kalmak- kaçınmayan ve bu uğurda her şeyi kaybetmeyi göze alan özgürlük aşığı kimselerden söz ediyorum. Gözü pek olanlardan.

Dönüşüm, insanın özünde gerçekleştiğinde anlamlı. Bizi değiştirmeye zorlayan düzenin ekmeğine yağ sürdüğümüzde değil. Bu yüzden benliğimizi kaybetmemek kadar benliğimizi nasıl kaybetmememiz gerektiği konusu şimdilerde daha bir önemli. Siyasetin, dinin ve dünyevi görüşlerin bizi başkalaştırmasına izin veriyoruz hatta kendimizi buna o kadar çok kaptırıyoruz ki bazen, bir insanı sadece insan olduğu için sevmek ve sadece farklı görüşlere sahip olduğumuzdan saygı duyulması ve dinlenmesi bireyler olduğumuzu hatırlamak bile neredeyse imkansız hale geliyor. Bizleri ayıran her ne varsa onu ortadan kaldırmamızın, insanları birleştiren değerlerin korunmasının ve bunların yaygınlaştırılmasının vakti geldi de geçiyor bu anlamda. Bu birleştirici unsur, benim için bir süredir edebiyat. Bu vesileyle de edebiyatın ve diğer sanat alanlarının bizi biz yapan gücünü tekrar tekrar vurgulayarak bu satırlar aracılığı ile ilk editör sayfamda sizlerle buluşmaktan mutluluk duyduğumu söylemek isterim.

Şiir, edebiyat, okuma ve yazma eylemi kimilerimiz için bir kaçış; kimilerimiz için de tam tersi gerçeklikle olduğu gibi yüzleşme anlamına gelir. İşte bu noktada yazma, okuma, daha çok yazma ve daha çok okuma çerçevesinde insan yaratıcılığının ve zihninin benim için en güzel timsali olan edebiyata ve edebiyatçılara çok değer vermem beni bu sayfada sizlerle buluşturdu. Ortak kaygılarla ve güzel dileklerde bulduğum, önemli yazarlarımızdan Mario Levi'nin benim için karaladığı satırlarıyla yazımı bitirerek hepimize bol edebi okumalı bir tatil diliyorum. Düşünmek, yazmak ve birbirimize kenetlenmek adına: "Günün birinde yazılacak ve paylaşılacak hikayeler için..."

Tatil sonrası tekrar buluşmak üzere!

Mina M

Savoir savourer le quotidien de Saint-Joseph
 Saint Joseph'de Güncelin Tadına Varmayı Bilmek , Jean-Michel TRICART --- 4
 "Saint-Joseph"li Her Alanda Başarılı..., Ender ÜSTÜNGEL ----- 5

s. 4 / 5

Atatürk'ü Andıkça

Küçüktüm -----	0
Ama gitmesen -----	0
Atam -----	0
19 Mayıs Atatürk'ü Anma Gençlik ve Spor Bayramı ---	0

s. 6 / 9

Kültürel Etkinlik

Dünya Sinemasının kalbi Saint-Joseph'te attı -----	10
Türkçe Tiyatro Kulübü İzmir Gros Chantier'deydi! -----	11
9 ve 10. sınıflar Karma Sergisi -----	11
Saint-Joseph'te Dünya Kadınlar Günü -----	12
« Amore Per Mozart » : Bir "İkibahar Açık Akşamı" -----	12
10. Sınıf öğrencilerimize İngilizce gösteri « Macbeth » -----	12
Frankofoni Haftası -----	13
Sabine Buchmann sergisi ve « Nina'nın Gemisi » -----	14
Kantocu -----	14
La Semaine des Sciences Décembre 2012 -----	15
9 ve 10. sınıflar Karma Sergisi -----	15
Siyah Bulut ve Damlalar -----	16
Fütürizm -----	16
Dilin İsgali -----	17
Destina Bilimli ve Ata Can Gürsoy'la 'Tarihe Yolculuk' -----	17
Masalların Masalı -----	18-19

s. 10 / 19

Eleştiri / İnceleme

Empresyonizm ve Zaman -----	40
Eyüp Oyuncakçılığı -----	41
Leksikograf -----	42
"Türk Eğitim Sisteminin Cumhuriyet'ten Bugüne Değişimi" -----	43
Atatürkçülük ve Yorumlanması -----	44
Ağustos'ta Rapsodi -----	45
Médias Menacés? -----	46
Littérature et Empathie -----	47
Le Monde Actuel et la Jeunesse -----	48
Lecture Plaisir -----	48
İyi Bir Eğitim Seçeneği -----	50

s. 40 / 50

Şiirler

J'aime...J'aime pas... -----	51
Varlığimdaki Kayboluş -----	51
Beklemek -----	51
J'aime...J'aime pas... -----	52
J'aime...J'aime pas... -----	52
Mektup Yazdım Sevdiğime -----	52

s. 51 / 52

Öyküler

Uzaklardaki Öyküm -----	53
O Gün ve Ben -----	54
Bir Yaz Sabahı -----	55
Balkon -----	56
Kuzey Ege Hikayeleri - Refika -----	57
Bir Varmış Bir Yokmuş -----	58
Saklanan Yüzler -----	58
Yaşanmışlığın Dersi -----	60-61
Susam -----	62
Le preux chevalier Olivier -----	63
Le Prince Vaillant -----	64

s. 53 / 64

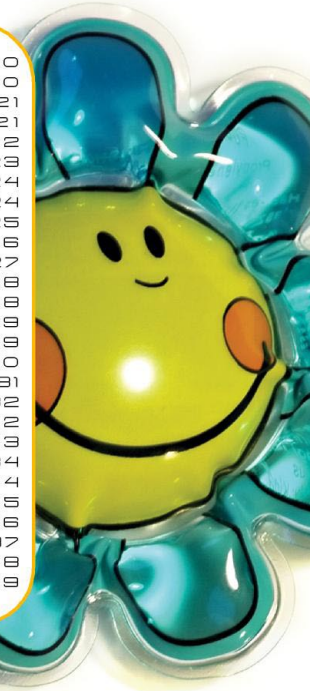

Deneme / Makale

İlk Gülüş	20
Feryat	20
Sevgiliye	21
Doğa	21
Aşk	22
GDO'lu Besinlere, Evet mi Hayır mı?	23
Kefir Yapımı	24
"La recette du champion des bonnes notes"	24
L'esclavage des "Inconscients" au XXIe Siècle	25
Sevgili Okurlarım	26
Le Charme de l'Astrologie	27
Sıkıntı	28
Basitliğe Yaşamak	28
Checkmate	29
Questions pour un Champion	29
Ben Doğayım	30
Değişmeyen Tek Şey Değişim midir?	31
Sonbahar Deyince Aklıma	32
Hissetmek	32
İnsan Olmak	33
Bahar Gelince	34
Zaman	34
Le Langage Muet de l'Habit	35
Les Mobiles de l'Education	36
La Vertu de la Lecture	37
La Conscience de la Culture	38
L'Importance des Etudes	38

s.20/39

İSTANBUL ÖZEL
SAINT-JOSEPH FRANSIZ LİSESİ
YAYIN KULÜBÜ KÜLTÜR
EDEBİYAT SANAT DERGİSİ

Kardelen

Kardelen@sj.k12.tr
2012-2013 Sayı: 28
[HAZİRAN 2013]

MÜDÜR
Jean-Michel TRICART

TÜRK MÜDÜR BAŞY.
Ender ÜSTÜNGEL

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Mişel TAGAN

İNCELEME KURULU
Özcan AKÇAKAYA
Esin ALPAN
Zeliha BARLAS
Mişel TAGAN

SEÇİCİ KURUL
Dilem ÇEBİ Alaz YALIM
Zeynep ÇİÇEK Meltem ARSLAN
Ece GÖRGÜN Selin MUTLU
Helin OKÇUOĞLU Zeynep AKTAŞ
Zeynep SİLAV Deniz EKMEKÇİ
Katya PAUS

EDİTÖR
Mina MARAŞLIGİL

KAPAK
Ali YILMAZ

GRAFİK TASARIM
Görsel Sanatlar Öğretmeni
Ali YILMAZ

BASKI
Şentürk Matbaacılık
Tel: 0216 347 57 44 - 0216 414 29 30
e-mail: senturkmatbaa@gmail.com

Kültür-Sanat-Spor

Tüplüü Dalış; Su altında Uçmak!	65
İtalya - Rönesans Şehri	66-67
La Création Sans Frontières et La Liberté	68
Sport et Violence	68

s.65/69

Rehberlik Sosyal Sorumluluk

Eğitim Dayanışması	71
Van Gezimiz	72
2012-2013 Öğretim Yılı Özel Saint-Joseph Fransız Lisesi Rehberlik Servisi Çalışmaları	71
Önerdiğim Kitaplar	72

s.68/72

Savoir savourer le quotidien de Saint-Joseph Saint Joseph'de Güncelin Tadına Varmayı Bilmek

Savoir goûter l'instant présent : un devoir annuel original et intelligent, un cours où les élèves ont été particulièrement positifs, un zümre où le travail en équipe et la solidarité veulent dire quelque chose, ...

Yaşanan anın tadına varabilmek: özgün ve zekice hazırlanmış bir ödev, öğrencilerin özellikle olumlu olabildikleri bir ders saati, ekip çalışmasının ve dayanışmanın bir şeyler ifade ettiği bir zümre toplantısı.

Apprécier les petites joies de l'existence : un projet qui aboutit, la traversée du parc plein de tulipes, le cri des goélands et parfois des perroquets sauvages pendant le tören, une rencontre sincère et amicale, la traversée du Bosphore en bateau, ...

Yaşamın küçük sevinçlerini değerlendirmek: sonlandırılabilmiş bir proje, lâle bahçesinde baştan sona bir yürüyüş, martıların ve bazen de doğadaki papağanların tören sırasındaki sesi, samimi ve arkadaşça bir görüşme, Boğaz'da bir tekne gezintisi...

Ne pas se projeter en permanence dans l'avenir en oubliant

le chemin parcouru, les progrès réalisés car il y aura toujours un écart entre l'idéal et le réel, entre le souhaitable et le possible, ...

Kat edilen yolu, kaydedilen gelişmeleri

unutarak sürekli bir şekilde kendini geleceğe yansıtmamak... Aslında tasarımsal ile gerçek olan; umulanla olası olan arasında her zaman bir mesafe de olacak...

Ne pas ruminer le passé : c'était mieux avant quand on enseignait plus la littérature que la langue, quand le lycée accueillait les jeunes pendant 8 ans, quand il n'y avait pas toutes ces nouveautés technologiques, smartphones et autres tablettes qui empêchent les jeunes de réfléchir, ...

İkide bir geçmişi anımsamak: bütün bu teknolojik yeniliklerin olmadığı, akıllı telefonların ve diğer tabletlerin gençleri düşünmekten alıkoymadığı geçmiş zamanlar daha iyiydi; çünkü dilden fazla edebiyat öğretiliyordu, o zamanların lisesi öğrencileri 8 yıl içinde barındırıyordu.

Souvent nous regardons sans voir, nous entendons sans écouter, nous existons sans vivre. C'est parfois après que l'on s'aperçoit que l'on n'a pas su apprécier la douceur des petites joies du quotidien.

Çoğu zaman görmeden bakıyoruz, dinlemeden duyuyoruz, yaşamadan var oluyoruz. Bazen de gündelik küçük sevinçlerin hoşluğunu değerlendiremediğimiz farkına da çok sonradan varıyoruz.

Mais pour savourer l'instant présent, encore faut-il savoir prendre le temps. Nos lycéens accumulent les activités diverses, sans parler du passage quasi-obligé en dershane. N'est-il pas nécessaire de cultiver aussi l'émerveillement,

l'étonnement dont Aristote dit qu'il est à la base de tout savoir humain car il poussa les premiers hommes à s'interroger sur le monde ?

Ancak yaşanan anın verdiği zevke doya doya varabilmek için zaman ayırmayı bilmek gerekiyor. Lise öğrencilerimiz çeşitli etkinlikleri, nerdeyse zorunlu olan dershane saatlerinden bahsetmeden, bir araya getiriyorlar. Aristo'ya göre her türlü insani bilginin temelinde olan hayranlık ve şaşırma kültürünü geliştirmek gerek. Dünya'yı sorgulayan, ilk insanları harekete geçiren de bu hisler değil midir?

Savourer le quotidien n'est pas se contenter de la médiocrité. Cela suppose de choisir clairement ses priorités et ses valeurs sans placer la barre trop haut. Il faut parfois savoir lâcher un peu le secondaire pour tenir l'essentiel.

Günün tadına varmak, yetersizlikten memnun olarak mümkün değildir. Bu duyguyu yaşamak, önceliklerini ve değer yargılarını, çitayı çok da yükseğe koymadan açık seçik bir şekilde seçmeyi akla getirir. Bazen asıl olana tutunmak için ikincil olandan vazgeçmek gerekir.

Bien sûr, beaucoup de choses pourraient être autrement au lycée, des fonctionnements anciens revisités, les professeurs ceci et les élèves cela, mais reconnaissons que notre lycée est une assez belle maison au climat relationnel plutôt agréable et au projet pédagogique et éducatif en évolution entre " tradition et modernité " .

Tabii ki lisemizde bir çok şey daha farklı olabilirdi, eski çalışma biçimlerinin gözden geçirilmesi, öğretmenlerin söyle, öğrencilerin böyle olması gibi; ancak şunu da kabul etmek gerekir ki okulumuz daha çok hoş bir iklim içinde yürüyen ilişkilerin var olduğu, eğitim, öğretim ve bilim bakımından "geleneksel ile çağdaş olanın" ve sürekli gelişmeyi hedefleyen projelerin birlikte yürütüldüğü güzel bir yuvadır.

" Si votre quotidien vous paraît pauvre, ne l'accusez pas. Accusez-vous vous-même de ne pas être assez poète pour appeler à vous ses richesses " Rainer Maria Rilke

Rainer Maria Rilke'in sevdiğim bir sözü var: "Gününüz size verimsiz gözüküyorsa onu suçlamayın. Onun zenginliklerini size çağıramayacak kadar yaratıcı olamamanızdan ötürü kendinizi suçlayın."

Jean-Michel TRICART
Directeur

Istanbul Saint - Joseph Fransız Lisesi Müdürü

“Saint-Joseph”li Her Alanda Başarılı...

Her zaman söylerim: “SJ’li aldığı eğitim ve öğretimle kendini ayırıştırır, umulmadık başarılarla imza atar.” Bu sözümü destekleyecek son örneği 2008 mezunumuz Duygu Koç’tan Mayıs sonunda aldığım şirin bir mesajla yaşadım. Öğrenciliğinde söylediği türkülerle öğretmenlerini ve arkadaşlarını derinden etkileyen Duygu sonunda kararını vermiş ve yoluna müzikle devam etmeyi seçmişti. Beni ve diğer öğretmenlerini özgün eserlerini seslendireceği gala gecesine davet ediyordu.

Size, Duygu’yu ben anlatmak isterdim; ancak o, seçtiği sözcüklerle kendini o kadar içten ve güzel anlatmış ki ekleyecek bir şey bulamadım:

“Küçücük yaşlardayken ‘Halil İbrahim’ türküsüyle keşfettim sesimi ve her sahne gördüğüm yerde mikrofona atlayarak geliştirmeye çalıştım. Kendimce türkülere farklı bir yorum kattım. Özellikle SJ yıllarımda türkü dinlemeye çok alışık olmayan birçok arkadaşım bu yorumla türküleri sevdirdim. Lakin, hayatımın gidişatı bir süreliğine bu hevesimi arka plana atmama neden oldu.

2008 yılında SJ’den mezun olduktan sonra akademik kariyer hayalleri kurmaya başladım. Sabancı Üniversitesi’nde ‘Toplumsal ve Siyasal Bilimler’ bölümünü kazanarak bütün zamanımı kendimi akademik anlamda geliştirmeye adanmıştım. İyi bir akademik kariyer yapabilmek adına üniversitelerin her türlü sosyal etkinliklerinde, seminerlerinde, konferanslarında ve projelerinde yer aldım. Türkü söylemeye ise sadece üniversite grubumuzda devam ettim. Ancak, amatörcüce devam ettireceğimi düşündüğüm bu hevesim hiç beklemediğim bir anda hayatımı değiştirdi. Ortak ders aldığım bir arkadaşım bir hafta sonu beni bir sanatevine davet etti.

Yıllarını müziğe vermiş şimdiki hocam Süleyman Belde, çok tesadüfi bir şekilde sesimi dinledi ve çok beğenerek telefonumu aldı. Aradan tam bir yıl geçtikten sonra beni yeni bir grup kurmak isteyen birkaç arkadaşla tanıştırdı. Bu yeni grup çalışmaları sırasında biz Süleyman Belde ile yeni bir şeyler denemeye başladık. Türküleri sazın elinden çalarak batı altyapısı, farklı enstrümanlar ve değişik efektlerle sentezleyerek özgün eserler çıkarmaya çalıştık. Yaptığımız amatörcüce çalışmalar beğenilince bu işe profesyonel olarak başlamaya ve daha büyük kitlelere duyurmaya karar verdik.

Sonuç olarak bir ‘Cross Over’ çalışması olan ‘Ben Böyle Söyledim’ albümü, profesyonel müzik yaşamımın başlangıcı oldu.”

Yolun açık olsun Duygu ...

Ender ÜSTÜNGEL '1983
İstanbul Saint - Joseph Fransız Lisesi
Türk Müdür Başyardımcısı

“Atatürk’e Mektup” Şiirsel Metin Yazma Yarışması

Küçüktüm

Küçüktüm,
Olayların farkında olacak kadar büyük ama bu farkındalığımı konuşamayacak kadar
küçük,
Küçüktüm,
Okula gidecek kadar büyük ama savaşmayı bilemeyecek kadar küçük,
Küçüktüm
bir an önce büyümeyi isteyecek kadar.
Ama aslında ben hiç büyümedim,
büyüyemedim...
Savaşmayı bilmeden savaşa giden ben, o sefaleti; esareti yaşayan ben, mahallede ki
Ayşe'ye aşık olmadan, okulumu bitiremeden öldüm.
Cephede yer almaya karar verdiğim günü hatırlıyorum,
küçüktüm...
Vatan sevgisiyle başlayan bu serüvende ben büyüyemedim ama seni tanıdıkça,
düşüncelerini anlayıp, benimsedikçe
sen bende büyüdün, anlamlandın...
Bunların hepsi olurken ben daha küçüktüm,
Annemin kuzusu, babamın oğluydum
Yaşım 15 ya vardı ya yoktu...
Ben büyüyemedim,
Ama sen bu vatani kurtarmak için yaptığın her şeyde daha da büyüdün.
Ben hep küçüktüm,
insanların olanları anlamayacağımı düşündüğü bir yaştaydım
ama
seni anlıyor olmak yetiyordu bana,
o cephede olmamın sebebi sendin,
sen karanlıktaki ışıktın ve bizleydin.
Sen ve mavi gözlerin...

Dora KUTLUTAN

“Atatürk’e
Mektup”
Şiirsel Metin
Yazma Yarışması

Ama gitmesen

Bırakıp gittin bizi ansızın, kayan bir yıldız gibiydin gökyüzünden
Masalların sonu hep iyi biterdi, kahramanlar ölmezdi sen uçup gittin avuçlarımdan
Bir güle güle bile diyemedik, öpemedik dedemizi yanaklarından

Bu nasıl veda? Vedalar bitmez bir anda!

Özlüyorum seni, hasretim dinmiyor

Bu kabustan uyandırsan beni, tutsan elimden parka götürsen oynamaya

Pamuk şeker alsan en kocamanından

Hayatı öğretsen bana Atam! Öğütler versen ben seni dinlemeyip pişman olsam sonunda

Terli terli su içme desen, yabancıardan uzak dur desen, yanımda olsan Atam!

Bir arkadaş olsan sınıfımın duvarında duracağına, gelsen yanıma otursan

Türkiye için yaptıklarını, hikayeni bir de senden dinlesem

Sen söylesen ananın ismini , babanın ismini

Kargaları kovalamanı anlatsan uzun uzun, Selanik' ten bahsetsen saatlerce

Kaşlarını çatıp, askerlerine nasıl emir verdiğini söylesen

Mavi gözlerindeki anlamı, yaşamı, hayatı anlatsan

Zaman versen bana kavramam için, yol göstersen bu macerada bana

Gözünün içine baksam , bana endişelenmememi söylesen , her şeyin düzeleceğine
inandırsan beni

Seni kaybetmeyeceğimi söylesen, hep burdayım çocuk desen

Ama gitmesen ...

Batuhan ÖZKAN

“Atatürk’e Mektup” Şiirsel Metin Yazma Yarışması

12 Eylül 1922

Atam,

Öldü! Bir tane daha ve bir diğeri. Onun da bedeni ayaklarımın önüne serildi. Neresindeydi kurşun? Neresinden akıyordu kan? Kimin babasıydı? Kimin oğlu, kimin kocasıydı? Kimler gözyaşı dökecekti bu delikanlı için? Kimlerin göğüsleri kabaracaktı vatan uğruna ölmesinin gururuyla? Olsun, feda olsun bu yurda benim, onun, onların kanları, canları. Önümüzde senin gibi bir liderin varlığı, kalbimizdeki vatan sevgisi, yurdumuza göz dikmiş düşman askerini kutsal topraklarımızdan atma isteği yeter de artar bile bu uğurda can vermemiz için... Adı üstünde değil mi zaten: Kurtuluş Savaşı... Vatan bir bütündür, bölünemez, bölünmeyecek. Yurdun kurtuluşu için ne gerekiyorsa yapıldı, her zaman yapılacaktır, sen emin ol Komutanım.

Batı Cephesi'ndenim ben. Dumlupınar Meydan Muharebesi'nde savaştım, arkadaşlarımı, ağabeylerimi, yoldaşlarımı kaybettim ama evime başım dik, göğsüm kabarmış dönüyorum. İzmir'e girdik, sizin ve Fevzi Paşa'nın önderliğinde düşman Yunan Ordusu'nun işgaline son verdik. Silah sesleri, acı çeken insanlar, akan kanlar, ölen atlar, inleyenler, ölenler... Maalesef büyük kayıplar verdik ama daha büyüğünü verdirdik. Türk'ün gücünü sayenizde, liderliğinizle, kararlılığınızla, vatan sevginizle verdiğiniz ilhamla, yarattığınız milli bilinçle yedi cihana gösterdik.

Biliyoruz ki bu mücadelede silahlarda, kılıçlarda, dökülen kanlarda kalmayacak. Biliyoruz ki daha yapılacak çok iş var. Bu millete güvenin Ulu Önderim, hiçbir koşulda tereddüte düşmeyiniz. Gördüm, şehadet mertebesine korkusuzca koşanları, kurşunun önüne göz kırpmadan kendini atanları gördüm... Bu millet sadece askeriyle değil, çoluğuyla çocuğuyla, anasıyla, kadınıyla, yaşlısıyla desteğe hazırdır Komutanım. Bundan sonraki tüm çalışmalarınızda yanınızda olacağız. İnanırım Türk'ün birliğine, Türk'ün gücüne, cesaretine, inandım tüm diğer dünya devletlerinden üstünlüğüne.

Tekrar ve tekrar, gözümü kırpmadan, korkmadan, şüpheye düşmeden, tereddüt etmeden ülkemi savunacağıma, vatanıma milletime hayırlı bir evlat olacağıma, yurdumun bağımsızlığı için savaşaacağıma, onu koruyacağıma, dökülen kanları, yanan yürekleri boşa çıkarmayacağıma, sizden desteğimi esirgemeyeceğime, esirgetmeyeceğime, hürriyete kendimi adayacağıma and içerim.

Hakkınızı helal edin.
NE MUTLU TÜRKÜM DİYENE!

Er Hasan Yılmaz - Emel ŞENEL

19 Mayıs Atatürk'ü Anma Gençlik ve Spor Bayramı

Sevgili öğrenciler

19 Mayıs 1919 tarihi bildiğiniz gibi Osmanlı'nın tükendiği, büyük emperyalist güçlerin ülkemizi işgale açık hale getirdiği ve halkımızın çaresizlik içinde bulunduğu bir süreçte, Mustafa Kemal ve bir avuç yurtseverin İstanbul'dan Anadolu'ya Samsun'a ayak bastığı tarihtir.

19 Mayıs'ta Samsun'da yakılan ateş büyük engellemeler, zorluklar ve mücadelelerle tüm Anadolu'ya yayılmış ve yaklaşık 3 yıl gibi bir sürede ülke kurtulmuş ve tam bağımsızlığa ulaşılmıştır. Bu konuşmamda kurtuluşa giden yolla ilgili iki saptamada bulunmak isterim:

Mustafa Kemal ve arkadaşları Samsun'a çıkarılarken ülkenin durumu ne haldeydi:

- İstanbul yönetimi-padişah ve hükümet işgalci büyük güçlere teslim olmuş, bu konuda aykırı hareket etmeye meyilli her girişimi yasaklıyor, bastırıyor, hatta cezalandırıyordu.
- Var olan aydınların! baskın çoğunluğu büyük güçlerin mandasını-himayesini isteyen güdümlü bir anlayıştan yanaydılar.
- Medya - basın büyük güçlerce finanse ediliyor, kalemler satılıyor ve

onların denetiminde yurtseverlerin aleyhinde yazılıyor, mücadeleden yana olanlar pasifize edilmeye çalışılıyordu.

- Orduda, bürokraside ve benzeri görevlerde bulunan ve durumun farkında olan yurtsever - duyarlı insanlar şaşkın, çaresiz ve örgütsüz durumda sadece üzüliyor, ne yapacaklarını bilmeden konuşuyorlardı.
- İşgal bölgelerindeki halk, katliama uğramamak için, büyük güçler arasında tercih yapmaya çalışıyor, onur kırıcı girişimlerde bulunabiliyorlardı.
- Yunan işgaline uğrayan Ege halkı örgütsüz, çaresiz ya içlere kaçıp direniş örgütleri kurmaya çalışıyor ya da boyun eğiyorlardı.

Peki durum bu kadar kötü ve aleyhte iken, Anadolu'ya geçen Mustafa Kemal ve arkadaşları nasıl bir hareket tarzı izlediler, ona bakalım:

- Halka durumun vehametini net bir biçimde anlatıyor, sorumluları suçluyor, teşhir ediyorlardı..
- Emperyalist işgalcilere yaranmaya çalışmıyor, onların gerçek emellerini gözler önüne seriyorlardı.
- Hiçbir zaman kararsızlık, inancsızlık ve zaafiyet göstermiyor, tam tersine zafere olan mutlak inançlarını her fırsatta vurguluyorlardı.
- Dört bir yanları isyanlar ve ihanetlerle çevrili olsa bile halkı asla suçlamıyor ve umutsuzluğa da kapılmıyorlardı.
- Halka gerçekleri anlatırken inatla onları örgütüyorlardı.

Sevgili öğrenciler

Atatürk yazdığı 'Söylev' in başında size bu bahsettiklerimden detaylı olarak söz ediyor; ancak her şeyi başardıktan sonra da bunlar unutulsun istemiyor. Öylesine istemiyor ki Söylev'in sonuna eklediği 'Ey Türk Gençliği' adlı hitabesinde yine bu durum üzerinden gençliğe seslenerek mesajlar veriyor. Ayrıca başarmanın sırrı olarak da mücadeleyi ve asla yılmamayı gösteriyor.

Hepinize sevgiler!

Metin ERGİN

Dünya Sinemasının kalbi Saint-Joseph'te attı

Medya Günleri kapsamında / Dans le cadre des Journées des Média

Saint-Joseph'te Sinema Buluşmaları: Cannes-Istanbul

Rencontre Cinématographique à Saint-Joseph: Cannes-Istanbul

tarih / date:
22 Ocak Salı
le mardi 22 janvier 2013

saat / heure:
13:30 - 18:00

katılımcılar / participants:
Christophe Leparc (Cannes Film Festivali - Quinzaine des Réalisateurs Genel Sekreteri)
Alice Kharoubi (Cannes Film Festivali - Kısa Metraj Programı Koordinatörü)
Azize Tan (İstanbul Film Festivali Direktörü)
Tayfun Pirselimoglu (Yönetmen, Yazar)
Ercan Kesal (Oyuncu)
Pelin Esmer (Yönetmen, Yazar)

program / programme:
13:30-15:15 - İlk oturum / premiere session
15:15-16:00 - Çay-Salve Molası / coffee break
16:00-18:00 - İkinci oturum / deuxième session

* Salon kapasitesi aşırdığından rezervasyon yapmanız önerilir.
Yükümlü, beherne 3 rezervasyon noktası için 40 numaralı duvarın yanına.
Rezervasyon : + 90 216 414 52 60

* yer / lieu: İstanbul Özel Saint-Joseph Fransız Lisesi
Or. Esatpaşa Cad. No: 69 / 216 34720 Kadıköy, İstanbul - Türkiye
T: +90 216 4145260 F: +90 216 3487169
www.sj.k12.tr

Saint-Joseph Fransız Lisesi dünyaca ünlü Cannes Film Festivali yöneticilerini 22 Ocak Salı günü Türk sinema profesyonelleri ve sinemaseverlerle buluşturdu. Saint-Joseph'in geleneksel Medya Haftası kapsamında Türkiye'ye davet ettiği Christophe Leparc (Cannes Film Festivali - La Quinzaine Genel Sekreteri), Alice Kharoubi (Cannes Film Festivali Kısa Metraj Bölüm Koordinatörü), İstanbul Film Festivali direktörü Azize Tan, yönetmen Tayfun Pirselimoglu ve Pelin Esmer ile oyuncu Ercan Kesal özel bir konferansla Türk ve Avrupa sinemasının bugünü geldiği noktayı ve sinemanın geleceğini masaya yatırdılar.

Christophe Leparc festivallerdeki seçme kriterlerinden ve güncel eğilimlerden bahsetmenin yanı sıra, sektör hakkında Türk sinemacılarından gelen soruları son yıllarda uluslararası başarılarıyla adından

söz ettiren, Türk sinemasının bugünlere gelişinde büyük rol oynayan İstanbul Uluslararası Film Festivali adına festival direktörü Azize Tan, organizasyonun gelecek planlarından ve Avrupa'daki festivallerle olan ilişkilerinden söz etti.

Cannes Film Festivali'nin kısa metraj bölüm sorumlusu Kharoubi'nin aktardıkları ve önerileri ise genç yönetmenlerin yoğun ilgisini çekti. Özellikle "Chantier Corner" ismi verilen ve bir seçme olmadan her kısa filmin profesyonel bir pazarda sunulabildiği uygulamanın Cannes'a katılmak isteyen genç kısa metraj film yönetmenlerine büyük avantajlar sağladığı dile getirildi.

Konferansa katılan Tayfun Pirselimoglu ve Pelin Esmer ise, yönetmenlerin gözünden Türk sinemasının dünyaya açılma yolculuğundaki farklı etaplara dikkat çektiler. Doktor ve oyuncu Ercan Kesal ise, sıradışı sanatçı ve hekim kimliğiyle Türk ve Avrupa sinemasını alternatif bir oyuncunun bakışıyla yorumladı.

Rencontre cinématographique à Saint-Joseph : Cannes-Istanbul

Le lycée Saint-Joseph a accueilli le mardi 22 janvier 2013 les directeurs du festival de Cannes et les professionnels du cinéma turc pour une rencontre avec les cinéastes et cinéphiles stambouliotes.

A l'occasion des journées des médias, le lycée Saint-Joseph a invité Christophe Leparc (Festival de Cannes- Secrétaire général de La Quinzaine), Alice Kharoubi (Festival de Cannes - Programme Court-Métrage), la directrice du festival du cinéma d'Istanbul Azize Tan, les directeurs de cinéma Tayfun Pirselimoglu et Pelin Esmer et l'acteur Ercan Kesal pour une conférence très spéciale où a été analysé le cinéma turc et européen, leurs positions dans le monde artistique, aujourd'hui et demain. Christophe Leparc a expliqué les critères de sélection des festivals, parlé de tendances actuelles dans le monde en général et répondu aux questions venant des cinéphiles turcs.

Au nom de festival de cinéma

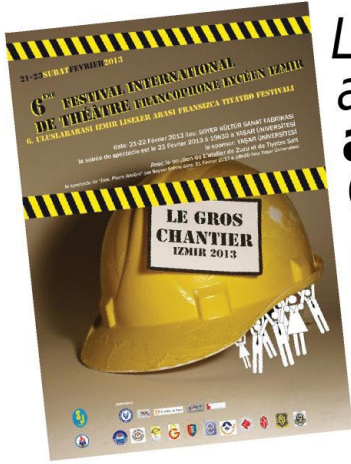
d'Istanbul qui a eu beaucoup d'impact sur le développement du cinéma turc, la directrice Azize Tan a annoncé les futurs projets du festival et s'est penché sur leurs relations avec les festivals d'Europe. Alice Kharoubi, coordinatrice du programme court-métrage du festival de Cannes a donné des avis très importants pour les jeunes cinéastes intéressés au court-métrage et parlé spécialement du projet « Chantier Corner » qui vise à lancer tout court-métrage sur le marché sans recourir à une pré-sélection.

Quant à Tayfun Pirselimoglu et Pelin Esmer, ces deux scénariste-réalisateurs, ont intervenu pour parler des différentes étapes que le cinéma turc a passé avant d'avoir sa renommée internationale. L'acteur Ercan Kesal qui poursuit parallèlement une carrière de médecin, interpréta de son point de vue son métier dans le cinéma turc et européen.

Türkçe Tiyatro Kulübü İzmir Gros Chantier'deydi!

Saint-Joseph Lisesi Türkçe Tiyatro kulübü öğrencileri 21-23 Şubat 2013 tarihleri arasında İzmir Saint-Joseph Lisesinin düzenlediği GROS CHANTIER festivaline katıldı. 3 gün boyunca yoğun bir atölye çalışması programına katılan öğrencilerimiz, festival sonundaki kapanış gecesinde gösterilerde yer aldılar.

Le club de théâtre turc a participé au festival GROS CHANTIER à Izmir !

Les élèves du club de théâtre turc ont assisté au festival GROS CHANTIER du 21 au 23 Février 2013. Après avoir suivi un programme très chargé d'ateliers de théâtre, nos élèves ont représenté des spectacles à la soirée de clôture.

9 ve 10. sınıflar Karma Sergisi

9. ve 10. sınıf öğrencilerimiz karma sergisi 26 Şubat - 05 Mart 2013 tarihleri arasında Karma sergilerini sundu.

Gittikçe kirlenen dünyanın ve ortaya çıkan sorunlara farkındalık yaratmak isteyen 9. ve 10. sınıf öğrencilerimiz hayvanların suistimalinden insanların iç dünyasına kadar bir çok temayı barındıran bir karma sergi hazırladılar. Dünyanın bulunduğu duruma tepki olarak oluşturdukları bu sergide öğrenciler ayrıca sosyal hayatlarımızı etkilemeye de dünyanın işleyişini etkileyen sorunlara da değindiler... Üzerinde yaşadığımız dünyaya dair kavramlardan yola çıkan öğrencilerimizin bulunduğu konu başlıkları şöyle:

Duy Sesimi!... Beni Giyme!... Doğanın Çağırısı... Başka Bir şey bu!... Akıl Oyunları...Sağırların Müziği... Gör, Duy, Bil... Boşverme!... İnsanlık Halleri... Başka Bakışlar... Yüzyıllık Yalnızlık... Renkli Duygular... Derinden Düşünceler... İçimizdeki Şeytan... Otomatik Dönüşüm... Herşey Burada Gizli... Ruhum Dört Mevsim... Derinden Çağrı... Herşey ve Hiçbir şey... Adı Bende Saklı...

26 Şubat Salı açılış gecesinde ayrıca Yağmur Başaran adlı öğrencimiz bir arp konseri verdi.

Elif Büyüksaraç, Deniz Demirer, İlayda İzci ve Zeynep Kalleci adlı öğrencilerimiz ise bir resim-dans gösterisi sundular.

Expo des 9e et 10e « MELI-MELO »

Les élèves de 9e et 10e ont présenté leur exposition "Méli-Melo" du 26 février au 5 mars 2013. Les sujets de l'exposition définis par les élèves étaient;

Entends-moi!... Ne me porte pas!... L'appel de la Nature... C'est toute une autre chose!... Jeux du logique... La musique des sourds... Regardes, Entends, Apprends... Ne laisses pas tomber!... La condition humaine... Autres points de vue... Cent ans de solitude... Des Sentiments colorés... Réflexions profondes.. Notre diable caché... Métamorphose mécanique... Tout est caché ici... Mon âme a quatre saisons... Un appel profond... Rien et Tout.. Personne ne connaît son nom, sauf moi...

Pour le vernissage du 26 mars, notre élève Yağmur Başaran a présenté un concert d'harpe et Elif Büyüksaraç, Deniz Demirer, İlayda İzci et Zeynep Kalleci un spectacle de danse et peinture.

Saint-Joseph'te Dünya Kadınlar Günü

8 Mart Cuma günü, 7. ve 8. ders saatlerinde Tiyatro Salonunda, Dünya Kadınlar gününü kutlamak için lisemiz ve Saint-Joseph'liler Derneği ortaklaşa bir konferans düzenledi. Bu konferansa 9. sınıf öğrencilerimiz ve derneğin davetlileri katıldı.

Katılımcılar:

- Yasemin Kaya (Keskiner)(1970 Notre Dame de Sion mezunu, 1974 ile 1998 arasında Saint-Joseph Lisesi Fransızca Öğretmeni ve Müdür Yardımcısı)
- Gizem Gül Gürücüoğlu (1998 Saint-Joseph mezunu, misafirgeliyor.com'un kurucusu)
- Leyla Pur Özyiğit (1998 Saint-Joseph mezunu, Amerikan Hastanesi Allerji ve İmmünoloji Departmanında Uzman Doktor)
- Rengin Tamkan Doğan (2000 Saint-Joseph mezunu, Saint-Joseph Lisesi Müdür Yardımcısı)

La Journée Mondiale de la Femme à Saint-Joseph!

Une conférence a été organisée en collaboration avec l'Amicale de Saint-Joseph, le Vendredi 8 Mars en 7e et 8e périodes, pour célébrer la Journée Mondiale de la Femme. Cette conférence s'est fait à l'attention de nos élèves de 9e et des invités de l'amicale.

Intervenants:

- Yasemin Kaya Keskiner (diplômée de Notre Dame de Sion en 1970, professeur de français et sous-directrice à Saint-Joseph entre 1974 et 1998)
- Gizem Gül Gürücüoğlu (diplômée de Saint-Joseph en 1998, fondatrice du site culinaire misafirgeliyor.com)
- Leyla Pur Özyiğit (diplômée de Saint-Joseph en 1998, médecin spécialiste du département d'allergie et d'immunologie à l'hôpital américain)
- Rengin Tamkan Doğan (diplômée de Saint-Joseph en 2000, sous-directrice à Saint-Joseph)

« Amore Per Mozart » : Bir İlkbahar Açık Akşamı...

Her yıl okulumuzda yıl sonu gösterilerini gerçekleştiren İstanbul Üniversitesi Devlet Konservatuarı Lynn Trepel Çağlar'ın şan sınıfı bu yıl "Amore per Mozart" başlıklı gösterisini 18 Nisan Perşembe günü Açık Akşam konuklarımıza sundu. Konserin birinci bölümü Mozart'ın eserlerinden oluşurken, ikinci bölümünde ise uluslararası bir repertuar sunuldu.

Une soirée printanière à Saint-Joseph!

Comme chaque année, le groupe de Lynn Trepel Çağlar du conservatoire de l'Université d'Istanbul a présenté son spectacle de fin d'année pour nos invités d'Açık Akşam. Le concert intitulé "Amore per Mozart" a eu lieu le jeudi 18 Avril. La première partie du programme était composé des œuvres de Mozart et la deuxième partie incluait un répertoire international.

10. Sınıf öğrencilerimize İngilizce gösteri « Macbeth »

15 Nisan Pazartesi günü, 7 ve 8. ders saatlerinde, okulumuzun tiyatro salonunda, 10. sınıf öğrencilerimiz Amerikalı topluluk The Tempest Ladies'in sunduğu « Mac Beth» adlı oyunu izlediler. Shakespeare'in ünlü eserini beş kadın karakterle yorumlayan The Tempest ladies, öğrencilerimize farklı bir uyarlama örneği sundu.

« Macbeth » Spectacle en Anglais pour nos élèves de 10e

Nos élèves de 10e ont assisté au spectacle de la troupe américaine The Tempest Ladies le lundi 15 avril dernier en 7e et 8e périodes, dans la salle de théâtre de notre lycée. La célèbre pièce de Shakespeare « Macbeth » a été présentée sous la forme d'une version interprétée par cinq actrices.

Frankofoni Haftası

Dünyadaki tüm Fransız okullarının aynı hafta düzenlediği Frankofoni haftası, 18-22 Mart 2013 tarihleri arasında okulumuzda çeşitli etkinliklerle kutlandı.

Birbirinden lezzetli yemeklerin havada Fransız büfeleri haftanın en ilgi gören etkinliği oldu.

Türkçe Tiyatro öğrencilerimizin Medyatek'te hazırlık sınıflarına sunduğu « happening » türündeki doğaçlama performanslar ise haftanın sürprizli etkinliklerindendi.

Tüm hazırlık sınıflarının katılımıyla gerçekleşen ve Frankofoni haftasının bir klasığı haline gelen « Questions pour un Champion » yarışması yine dolu dolu geçti ve şampiyon olan öğrenciler ödülleri kavuştu.

Bu yıl, bir yarışma da 9. sınıflarda gerçekleşti ; birinci dönemde Laurent Boron ile Slam atölyesine katılan öğrencilerimiz, Frankofoni haftası için birer klip hazırladılar. Her sınıftan belli sayıda öğrencinin ve öğretmenlerin jüri üyesi olduğu yarışmada derece alan öğrenciler D&R'dan hediye çekirleri kazandılar.

Frankofoni Haftasında Fransız sinemasının kült filmlerinden olan Marcel Carné'nin « Les Enfants du Paradis » adlı yapıtı gösterildi.

Okulumuzun bando kulübü üyeleri, bu hafta için tenefüslerde mini konserler verdi.

Bu yıl Saint-Joseph lisesi Frankofoni haftası için Fransa'dan iki topluluğu davet etti ; birincisi « L'Instant T » adlı doğaçlama tiyatro gösterisini 10. sınıflarımıza sunan Compagnie L'usinerie, ikincisi ise Fransız şansonları tadında özgün şarkılarını önce 11. sınıflarımıza sonra da Açık Akşam etkinlikleri çerçevesinde konuklarımızı sunan Compagnie Fondamentale oldu.

Daha önce sundukları Karma-Sergiyi 12. sınıfların sergisine birleştiren 9. ve 10. sınıf öğrencilerimizin yapıtları tüm izleyenler tarafından çok beğenildi.

Programme

Dégustation

Buffet Français (Professeurs)

Reunissons-nous à la pause-midi dans la salle des professeurs. Pour bien débiter la semaine de la francophonie, nous dégusterons les plats français que nous aurons cuisinés !
Lundi 18 mars de 11h15 à 12h05
Salle des Professeurs

Buffet géant de spécialités françaises (Pré-lycées)

Réveillez vos papilles autour d'un buffet géant ! Dégustation de spécialités françaises préparées par les élèves et les professeurs de pré-lycée.
Jeudi 21 mars en 5e période.

Musique

Musiques françaises (à la Médiathèque)

La médiathèque met la musique française à l'honneur et se transforme en laboratoire musical : chaque jour, venez écouter un style de musique différent et découvrez tous les répertoires de la French Touch !

Intervention artistique

Le Happening (mot anglais signifiant « événement », passé dans la langue française à partir de 1963) est une forme de performance théâtrale adoptée dans le monde entier depuis les années 50. Cette performance qui se distingue par son caractère spontané, peut commencer n'importe où et à n'importe quel moment.

Le public est non seulement surpris mais aussi inclus dans l'improvisation. Pour la semaine de la francophonie, les élèves de Saint-Joseph seront acteurs et spectateurs des happenings prévus. Bien entendu, les horaires et les lieux ne seront pas communiqués d'avance.

Création littéraire et artistique

BD à suivre (Pré-lycées)

Ranimer l'imaginaire, éveiller les talents artistiques et stimuler l'écriture... c'est le défi que nous lançons aux élèves de pré-lycée. Leur mission : créer quatre bandes dessinées à la chaîne en cinq jours...

"Je vous offre un poème" (10e F)

Poèmes en tous genres, haïkus et sonnets S'envolent dans les couloirs du lycée ! Ces feuilles tombées des arbres d'automne, Les dixièmes F à vous tous les donnent...

Concours

Questions pour un Champion (Pré-Lycées)

Jeu réservé à nos jeunes élèves qui vont s'affronter sur scène en répondant à des questions de cours mais aussi de culture générale dans une ambiance festive.
Mardi 19 mars de la 1re à la 4e période, Salle de Théâtre

Concours CinéSLAM (9e)

Après l'atelier de création poétique "Cinéslam" mené par Laurent Boron autour du cinéma en novembre 2012, nos élèves de 9e sont passés derrière la caméra et ont tourné des vidéos qui accompagnent leur slam. Un jury d'une dizaine de personnes va sélectionner les trois meilleurs clips.
Vendredi 22 mars ; 3e et 4e périodes. Salle de Théâtre

Francophonie

Cinéma

Séance cinéma (Professeurs et élèves)

« Les enfants du paradis » un film de Marcel Carné. Scénario et dialogues de Jacques Prévert. Avec Jean-Louis Barrault, Arietty et Pierre Brasseur
Mardi 19 mars à 19h
Salle de Théâtre.
Popcorn à volonté !

Fanfare

Concert Club Fanfare et 11e TM

Le club fanfare nous propose un mini-concert à l'heure du déjeuner dans les couloirs de Saint-Joseph.

Après le club fanfare, les élèves de 11e TM chanteront "Elle me dit" de Mika.
Mercredi 20 mars de 11h15 à 12h. Couloirs du lycée

Théâtre

L'Instant T (10e)

Un spectacle d'improvisation de la Compagnie L'usinerie

Ce spectacle unique et original né de la complexité de trois comédiens, invente un espace où tout est possible et où l'imaginaire est roi. Rien n'est prévu à l'avance, rien n'est répété : tout se crée sous les yeux des spectateurs. Le public propose les mots, les phrases, les thèmes et les comédiens improvisent à partir de cela en traversant des univers réalistes, poétiques, fantastiques et absurdes en mêlant humour, émotion et poésie.
Avec: Erwan Papon, Benjamin Leblay et Yannis Camus.
Mercredi 20 mars de 13h45 à 15h15
Salle de théâtre
Avec le soutien de l'Institut Français

Concert

Juste des Chansons (11e)

Un spectacle de la Compagnie fondamentale
Juste des Chansons est un projet de musiques de toutes les couleurs, où les mots s'embobinent les uns dans les autres avec drôlerie et poésie. Ils parlent des amis, des filles, des joies et des ennuis, invitent à aller voir là-bas comme ça brille, racontent des histoires drôles. On y reconnaît une patte qui est allée têter du côté de Brassens, Brel ou Ferré qui a marché dans les pas de Vian.

Texte, musiques, chant et guitare : Etienne Luneau
Piano, accordéon, musiques et direction des arrangements : Joseph Robinne
Saxophones (bariton, ténor et soprano) : Clément Duthoit
Régie : Paul-Edouard Blanchard

Jeudi 21 mars de 13h45 à 15h15
Salle de Théâtre

Soirée Publique

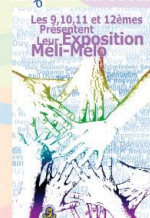
Juste des Chansons

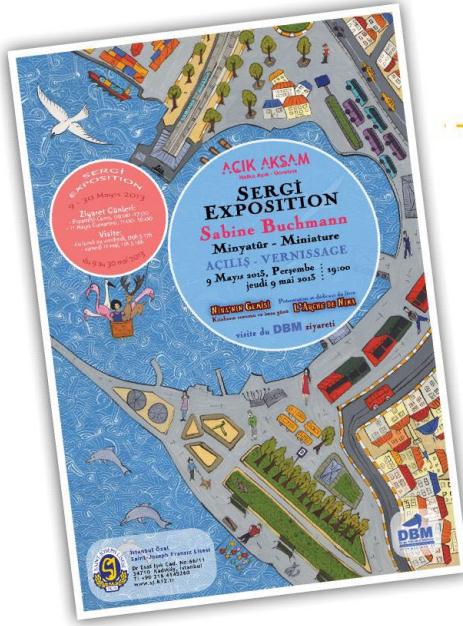
Le spectacle « Juste des Chansons » de la Compagnie Fondamentale sera présentée une seconde fois le jeudi 21 mars, cette fois-ci pour le public Açık Akşam de Saint-Joseph.
Jeudi 21 mars à 19h, Salle de Théâtre

Exposition

Exposition Mèli-Melo des 9e, 10e, 11e et 12^e

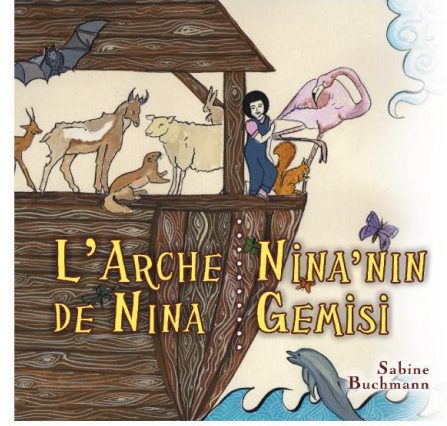

De la pollution de l'environnement aux déchets industriels, de l'abus des animaux aux réflexions existentielles ; les élèves de Saint-Joseph ont réagi aux problèmes de notre planète et préparé cette exposition aux thèmes multiples.
Salle d'exposition

Sabine Buchmann sergisi ve « Nina'nın Gemisi »

1999'dan beri Fransa'da ve Türkiye'de resim ve minyatür sergileri açan Sabine Buchmann, minyatürün birçok yönüyle ilgilendikten sonra yazdığı ve resimlendirdiği gençlik kitaplarıyla minyatür sanatını çocuklara kazandırmaya karar verdi. Yarattığı Nina karakteri üzerine 2004 (Nina'nın Vapurları) ve 2005'te (Nina'nın İstanbul'u) iki kitap çıkaran sanatçının lisemizin Doğa Bilimleri Merkezi'nden esinlenerek kaleme aldığı üçüncü kitabı « Nina'nın gemisi » Saint-Joseph Lisesi tarafından basıldı.

9-30 Mayıs tarihleri arasında yer alan sergide, sanatçının çeşitli minyatürleri ve daha önce basılan Nina serisinden kesitler sunuldu. Açılış gecesinde sanatçı konuklarımıza kitaplarını imzaladı.

Exposition de miniature et « L'Arche de Nina »

Artiste peintre et spécialiste de la miniature, Sabine Buchmann expose en Turquie et en France depuis 1999. Après avoir visité plusieurs aspects de la miniature, l'artiste a décidé de rendre la miniature aux enfants en utilisant cette technique pour illustrer des albums jeunesse qu'elle écrit. Après ses deux livres publiés en 2004 (Les bateaux à vapeur de Nina) et 2005 (L'Istanbul de Nina), Sabine Buchmann qui s'est inspiré du DBM - Centre de Sciences Naturelles de notre lycée, présente son troisième livre « L'Arche de Nina » publié par le Lycée Saint-Joseph.

Composée de miniatures diverses et une sélection de la série Nina, l'exposition a eu lieu du 9 au 30 Mai. Sabine Buchmann a présenté et dédicacé son livre le soir du vernissage...

Kantocu

Türkçe Tiyatro kulübü yılsonu gösterisini 24 Mayıs ve 10 Haziran 2013'te izleyicilerine sundu. "Kantocu", 1922-1923 yıllarında, Cumhuriyetin kuruluş günlerinde, bir kantocunun sahneye çıkma mücadelesini anlatıyor. Halidun Dorman'in kaleme aldığı bu müzikalin besteleri Serpil Günsel'i'ye, şarkı sözleri ise Zeynep Talu'ya ait.

Spectacle du club de théâtre turc

Le club de Théâtre Turc a présenté son spectacle de fin d'année le vendredi 24 mai et le lundi 10 Juin 2013. "Kantocu" (La Cantatrice) est l'histoire de la lutte d'une jeune cantatrice qui veut monter sur scène dans les années 1922-23, au moment où la Turquie lutte aussi pour devenir une république.

La Semaine des Sciences Décembre 2012

Du 17 au 21 Décembre 2012, nous avons célébré notre "2ème Semaine des Sciences".

Suite à une enquête faite auprès des élèves et des enseignants, cette année le nombre et la diversité des activités ont augmenté.

Environ 160 élèves volontaires ont participé :

- à des ateliers scientifiques (fabrication de savon, dissection de l'œil, jeux mathématiques, expériences de physique, atelier point de suture),
- à des conférences (Pharmacie de Yeni Moda, Voyage sur Mars, Médecine et Éthique, Expansion de l'Espace, Les Voitures Électriques)
- à des expositions (Pharmacie Yeni Moda, Exposition Nasa)
- à la visite de l'Hôpital Saint Georges
- à la rencontre avec deux jeunes aventuriers de Mare Nostrum

Les classes de 10e ont visionné le film « Planète Océan » et certaines classes ont travaillé sur des questions d'écologie avec les invités du Mare Nostrum.

9 ve 10. sınıflar Karma Sergisi

Okulumuzda katıldığımız ilk sergi olan "Karma Sergi" birçok farklı düşüncenin ve tarzın biraraya gelmesiyle ortaya çıktı. Haftalarca hazırlıkları süren bu sergide yer almak oldukça heyecan vericiydi. Görsel Sanatlar Öğretmenimiz Ali Yılmaz'dan aldığımız öneriler ve eleştiriler ışığında eserlerimizi daha iyi hale getirme ve başka yönleri de görme şansı bulduk. Hayalgücü, zevkler ve fikir alışverişi harmanlandıktan sonra ortaya çıkan eserler bizi bazen şaşırttı, bazen gülümsetti, bazen de düşündürdü. Bu serginin de en önemli özelliği buydu. Altında çok büyük emekler yatan bu projede yer almak büyük bir ayrıcalıktı, okulumuzun bu yönünü keşfetmek, öğretmenlerimizle işbirliği içinde çalışmak bize çok şey öğretti ve çok mutlu etti.

Siz de bilirsiniz ki herkes birbirinden farklıdır, aynı tarafından bakmayız dünyaya, farklı düşünür farklı renkler kullanırız işte "Karma Sergi" bunu tadabileceğiniz bir ortam yarattı okulumuzda.

Projede yer alan herkese gönülden teşekkürlerimizle ...

Deniz ATAY- Eylül AYGÜN-İlgin ÖZMEN

Sergiye katılanlar:

Burcu Akşahin
Deniz Atay
Eylül Aygün
Ceren Aytekin
İşil Bakan
Yağmur Başaran
Ebru Çelen
Zeynep Elif Ergin
Ceren Erten
Roysi Eskenazi
Zeynepnaz İşeri
Dila Kılıboz
İrem Kayışdiken
Ece Kuşman
Ekin Özkan
İlgin Özmen
Kätya Paus
Sedef Sezginer
Selen Turgutlugil
Zeynep Ulaşan
Duygu Ünal
Gizem Yetgin
Simge Yılmaz
Can Yumuk

Resim-dans gösterisi:

Elif Büyüksaraç
Deniz Demirer
İlayda İzci
Zeynep Kalleci

Arp Konseri:

Yağmur Başaran

Video ve Fotoğraf:

Halil Kefal - Pınar Özkan

Video Montaj:

Pınar Özkan

Müzik Montaj:

Efe Uygun

Türk Dili ve Edebiyatı Zümresi Etkinlikleri

2012-2013 öğretim yılında 9. sınıflar arasında düzenlenen "Hümanizm Bağlamında Renklerin Zenginliği" konulu kompozisyon yarışmasında 9 B sınıfından Selen Atak, birinci seçilmiştir.

Siyah Bulut ve Damlalar

Bir simsiyah bulut ,yağmur birazdan yağacak gibi. Her bir damlacık birer birer süzülecek yeryüzüne sanki. Tüm renkleri içinde barındıran o siyah bulut, insanlık ve yağmur taneleri o zenginlikten açığa çıkan insan ruhu... Yani insanın hisleri düşünceleri... Simsiyahlığın oluştuğu o binlerce renk , insanlığın zenginliği. Her bir kültür, her toplum, anlayış, inanç... Hepsi birer renk , belki çok koyu bir renk ,o bulutu siyaha dönüştüren; belki de sarı kadar açık, siyah olması için başka renklere ihtiyaç duyan...

Bu bulutun içinde böylesine zenginlik, çeşitlilik varken her damla bunun parçasıyken peki damlaların çokluğu nedir? Her insan ruhu içinde pembeyle, kırmızıyla belki kötü zamanlarında en derin grisiyle aslında o çeşitliliğin içinde bir çeşitlilik. Toplumların, kültürlerin çeşitliliği ve renklere ayrışışı ama aynı zamanda tek bir bulutta toplanıp bir olması gibi. O buluttan çıkan o her damla da içinde aynı çeşitliliği taşıyor: İnsan ruhu.

Her birinin içinde bulutun getirdiği ve damlacıkların açığa çıkardığı o bütünlük ,zenginlik var. Ortam şartları ,kültür, baskılar,görüşler bir tanesini açığa çıkarıyor.Bakıldığında pembe görünüyor ruh. Ancak aslında içinde her bir renkten parça var. Belki şartlar gerektirmeden önce kırmızı olan bu ruh ,baskı veya şartlarla beyazı alıyor içine pembeye dönüşüyor. Başka bir ruh, sarıyken maviyi alıyor içine ve yeşil bir ruh çıkıyor karşımıza.Bakıyoruz biri pembe, biri yeşil. Oysa ikisi de aynı buluttan çıkmadı mı?İkisi de aynı değil miydi, ilkinde de sarı ,mavi işlenseydi onlar da yeşil olmayacak mıydı?

Bu zenginliğin içinden çıkan binlerce zenginlik ve her ruhun ayrı zenginliği... Aynı buluttan geliyoruz hepimiz. Hep beraber bir bütün içinde karışınca ortaya çıkan zenginlikle her renk çeşitlenerek farklı bir rengi ve dolayısıyla farklı düşünceleri, yani insanlığı doğuruyor. O insanlık aslında bir bütünlükten bakıldığında sarı kırmızı yeşil gibi ayrılıyor. Hepsi bir kalıba sokuluyor. Diyoruz ki " Evet, bu yeşil.", "Hayır,kırmızı olamaz!". Aslında hepsi aynı zamanda sarı, yeşil, kırmızı değil mi ?

Bunca ayırtırma yapılırken her görüş bir renge bürünürken aslında siyah bulutun içinden çıkan bu renklerin, sadece bütünü oluşturan birer parça olduğunu unutuyor muyuz?

Selen ATAK

Fütürizm

Geleceği olumlu yönde tasarlamak ilkesi ile ortaya çıkan Fütürizm akımının Türkiye ve Dünya'daki temsilcilerinden, derneklerinden, çalışmalarından sonra okulumuzda 2012-2013 öğretim yılında Fütürizm kulübü kuruldu.

Kulüp öğrencilerimiz pasta ikramı ve hazırladıkları panolarla kulübün tanıtımını yaptılar. Arkadaşlarına Fütürizmin ilkerlerini anlattılar. Kulüp kurulmadan önce 2011-2012 Öğretim yılında katıldığımız Sezin Okulları Fütürist Senaryo Yarışması'nda 1. olmuştuk. Bu yıl da 18-19 Nisan tarihinde düzenlenen Sezin Okulları Fütürist Senaryo Yarışması'nda 2. olduk.. Öğrencilerimizi tebrik ediyoruz.

Kulüp Rehber Öğretmeni: Zeynep DEDEBAŞ

Türk Dili ve Edebiyatı Zümresi Etkinlikleri

Kavram Dersaneleri Kadıköy Şubesi ile Kavram Meslek Yüksekokulu işbirliğinde ilçemizdeki özel ve resmi liseler arasında düzenlenen Geleneksel 4.Ödüllü Kompozisyon Yarışmasında, "Gençler ! Türkçeyi, Türkçede Kullanalım, Kirlletmeyelim" konulu çalışmasıyla okulumuzu temsil eden Hazırlık H sınıfından Burcu Magemizoğlu üçüncülük ödülü kazanmıştır. Öğrencimizi tebrik ediyoruz.

Dilin İsgali

Bir hamak düşünün; üstünde siz, düzeniniz kurulu, içiniz rahat. Gözlerinizi kapamışsınız, o kadar güvende hissediyorsunuz. Ama susuyorsunuz; sustukça kopuyor bağlarınız, uzak kalıyorsunuz. Düşecek gibi hissediyor ve gözlerinizi açıyorsunuz. Yardım için bağıyorsunuz ama kimse anlamıyor. Yabancılaşmışsınız; farkına varmadan yavaşça kopmuşsunuz. Birkaç çırpınış daha ama nafile, tek tek kopuyor bağlar ve yerde buluyorsunuz kendinizi. Yerdensiniz ama tanıyamıyorsunuz toprağı...

Gözlerinizi bir kez daha kapayıp açıyorsunuz ve gördüklerinize inanamıyorsunuz. Tek düşündüğünüz "Ne zaman?" "Ne zaman durum bu kadar içinden çıkılmaz oldu?" "Oysa vitrindeki kahve yerine yazılan 'coffee' yazısının ne zararı olabilirdi ki?"

Aslında hala hepimizin gözleri kapalı, yeni yeni uyanmaya çalışıyoruz duruma. Üzerinde durduğumuz bağların çözüldüğünü, Türkçemizin yavaş yavaş elden gittiğini yeni yeni fark ediyoruz. Ama hala zaman var! Toprağımız daha yabancılaşmadı. Henüz kopmadı bağlarımız! Dilimizi korumada en büyük görev Türk gençliğine düşüyor; çünkü dil, bir nesille birlikte yeniler kendini. Dilimiz de vatanımız gibi bize, Türk gençliğine emanet. Fakat dışarıya duyulan bu özentilikle nasıl muhafaza edeceğiz ki Türkçemizi? Yarı Türkçe yarı İngilizce konuşmanın havalı olduğunu düşünen bir nesil nasıl sahip çıkacak diline? Medyada olsun; sosyal medyada olsun, hep "dışarının" daha güzel, daha "cool" olduğu benimsenilen bir nesil nasıl elindeki farkına varır da daha sıkı tutmaya başlar onu, her an kayıp gidecekmişçesine sıkı? Fazla geç olmadan açalım gözlerimizi, dilimize sahip çıkalım!

Her şeyin olduğu gibi bir milletin de temelidir dil. Konfiçyus'a sormuşlar: "Eğer bir ülkede yönetici olsaydınız ilk olarak ne yapmak isterdiniz?" Konfiçyus "Şüphesiz önce dili düzeltirdim." demiş "Sözcüklerin gücünü anlamadan, insanların gücünü anlayamazsınız." "Bana mükemmel bir lisan ver, sana büyük bir millet teşkil edeyim." der Leibniz. Dil temeli olduğu gibi geçmiştir de milletin, şimdisi ve geleceği. "Dilini kaybeden bir millet, her şeyini kaybetmiş demektir." der Peyami Safa.

Dilimizden değerli neyimiz var ki? Topraklarımıza mı güveniyoruz? Evet belki düştüğümüzde tutar bizi toprak; peki bir milleti bir arada tutabilir mi? Günün sonunda ne var elimizde? Her geçen gün öldürdüğümüz Türkçemiz. Ama unutmayın "Bir dilin ölümü bir ulusun ölümüdür." (David Crystal)

17

Burcu MAGEMİZOĞLU

Destina Bilimli ve Ata Can Gürsoy'la 'Tarihe Yolculuk'

Tübitak Yenilikçilik Girişimcilik Proje Yarışmasına Turizm dalında 'Tarihe Yolculuk' konulu projesiyle katılan Destina Bilimli ve Ata Can Gürsoy finale kalarak hazırladıkları sunumla ATO Ankara Ticaret Odası Sergi Salonlarında projelerini sergilemişlerdir. Proje görsellerinin ve maketlerinin hazırlanmasında emek veren Ali Yılmaz ve Selçuk Kızılışık Hocalarımıza, video gösterimini hazırlayan Ayşegül Akaydın'a ve Danışman Öğretmenimiz Ayfer Akaydın 'a teşekkür eder, gelecek yıllarda daha fazla sayıda nitelikli projeleriyle katılacak öğrencilerimize başarılar dileriz.

" Masalların Masalı "

'Le Rendez - vous '

(BİR TASARIM İZDÜŞÜMÜ)

'Konu başlığı', içerik hakkında küçük bir ipucu verir. Yani, simgeselliğin belirli bir sırayı takip etmesi, anlam bütünlüğünü oluşturur.

" **MASALLARIN MASALI** " Büyük usta, şair Nazım Hikmet' in bir şiiri. Hayatı, yaşama sevincini bu kadar güzel, sıcak duygular uyandırarak yansıtan bir başka şiir daha anımsamıyorum.

Masallar hayal gücünü harekete geçirir. Okul öncesi çağda hayal - gerçek köprüsü oluşturur. Simge - mekan düzenlerinin hayal gücü ile zenginleştirilmesi, diyalogların da gelişmesine katkı sağlar. Bir Eğitim Projesinin gerçekleştirilmesi, planlanmış disiplinli bir çalışmayı gerektirir. Çalışmanın kararlaştırılması (tartışma süreci), kullanılacak malzeme ve uygulanacak teknikler, araç - gereçler ve çalışma takviminin belirlenmesi gibi.

Her proje (hayal gücü ile ivme kazandığına göre) bir masaldır önce, yani hayaldir. Bu yazı bu masalların (Projelerin) nasıl gerçekleştiğini anlatıyor..! Bu nedenle **MASALLARIN MASALI** üst başlık.

Alt başlık bir tasarımın " **LE RENDEZ - VOUS** " isminden geliyor; fakat sergide buluşacağımız için de uygun bir başlıktır (**BULUŞMA SÖZÜ**)

Dolayısı ile iletişim dilinde olduğu gibi, güzel sanatların ifadesinde de oluşturulan dil, hem kendi biçimini, özgünlüğünü, hem de estetik kurgusuyla heyecanını, duyguları harekete geçiren etkileri yaratacaktır.

" MUSTAFA KEMAL ATATÜRK - NUTUK " HEYKEL - ENSTALASYON

Mustafa Kemal'i çağdaş, demokratik bir Türkiye için kısa zamanda yapılanlar ve yapılması gerekenlere ışık tutan (Nutuk) söylemini mecliste okurken düşündük. Bir konuşma balkonu, balkunun alt seviyesi ayaktaki insanın göz seviyesinde. Gazinin elinde not defteri, bir an dinleyicilerle göz göze...

Bu profesyonel anlamda eskiz çalışması olduğundan daha sonra yeniden ele alındığında bilgisayarda ön çalışması yapılarak kesin kararı alınabilir düşüncesi ile her şey beyazda bırakılacak.

LE RENDEZ - VOUS (ABAT - JOUR)

Kompozisyon; ağaç altında, belki bir parkta, bisikletini dayamış, sokak lambasının hemen yanında, elinde çiçek demeti, kız arkadaşını bekleyen delikanlı sabırsızlıkla saatine bakıyor. Yani Randevuya gelmiş... İşte proje ismini buradan alıyor..! Aslında, ilham kaynağı, son sınıfların programında yer alan '**Yüzey - Mekan**' çalışması.

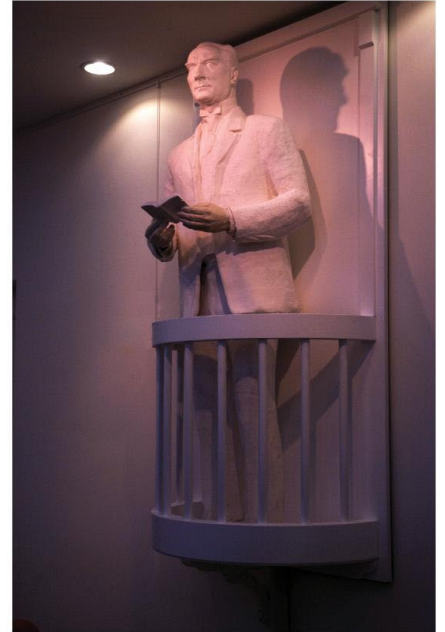
Kısaca okul öncesi çocuğun (4 yaş civarı) mekan ve boyut algısı başlarken, simgesel yüzeylerin katlanmış kağıtlardan kesilerek bir yüzey üzerinde birbirlerinin aralarında boşluklar kalacak şekilde düzenlenmeleri esasına dayanıyor. Hem oyun, hem tasarım..! Çocuğun eğitiminde önemli yeri olan bu pedagojik çalışma, aynı zamanda

pratik teknik çözümler için çocuğun zihinsel potansiyelini geliştiren bir estetik oyundur da. 18 yaş civarına gelen son sınıf öğrencileri, (kısa bir süre sonrasında) anne - baba adayları olacakları için ve çocukların da her şeyi ilk kez annelerinden ve babalarından öğrenecekleri için, bu çalışma, (**Oyun - Tasarım**) yaklaşımı, estetik ve mekan algısını geliştirdiği kadar, yaratıcılığın sistematik biçimde hayata geçirilmesini de öğreten pratik, teknik bir öğretilidir.) çocuklarına aktarabilecekleri yaratıcılığı ortaya çıkaran eğlenceli bir oyundur.

Bu eğlenceli **Oyun - Tasarım** yaklaşımını Atatürk' ün Arifiye öğretmen okulundan mezun, öğretmen olan annemden öğrendim... Dolayısı ile plastik sanatlar eğitiminde usta - çırak ilişkisi, Rönesans'tan bu tarafa devam ediyor...

" VİKİNG "

Dekoratif ahşap rölyef olarak tasarlandı, kesme, zımpara ve boyama işlerini stajyer öğretmenlerim, öğrenci genç arkadaşlarımla birlikte, uyumlu bir diyalog ile tamamladılar. Çalışmalara başlamadan önce " Ne yapmalı? " sorusu yine ilk gündemdi. Uzun zamandır gündemde olan; fakat tamamlama fırsatı bulamadığımız nihayet gerçekleştirebildiğimiz güzel bir çalışma oldu.

LE RENDEZ - VOUS (2)

(ENDÜSTÜRIYEL TASARIM) IŞIKLI PANEL (Eskiz olarak hazırlandı.)

MİMARİ PROJE (1/20 ÖLÇEKLİ ORMAN EVİ - TOMRUK EV)

Mert Pekdemir, Sketch-up programıyla yaptığımız evin (maketin) üç boyutlu ve kat planı çizimlerini gerçekleştirdi. Bu çizimi yaparken bir grup öğrenciye de programı öğretti. Deneyimli öğrenciler; Sıla Şad, Mert Pekdemir, Ural Erselçuk atölye çalışma disiplininin, bazı teknik çözümlerin yeni öğrencilere yansıtılması açısından özveri ile çalıştılar. (Usta - çırak ilişkisi.) M. Talha Çakır sonradan ekibe katılmasına karşın üstün gayret ve dikkate değer disiplin anlayışı ile çalışması, bir profesyonel ağırlığında katkı sağlamıştır.

Özellikle Sıla Şad, beş yıl boyunca, Desen, farklı boya teknikleri, Teknik Resim, Heykel, Enstalasyon gibi çalışmalarda severek büyük özveri ile çalıştı, bu süre içinde kendi gelişiminin farkında olan ender öğrencilerimden biri oldu. Başarılı bir sanat tasarımcısı olacağından eminim.

Ural Erselçuk, hiç tecrübesi olmadığı halde parlak zekası ile çözümler üretmesi, işe bağlılığı, başladığı işi bitirme kararlılığı, yeni katılanları organize etmesi işleri kolaylaştırdı.

Serhun Zoroğlu' nun Atatürk' modeli kalıp çalışması için sabah 07:00 de gelip iki, üç saat çalışmaları olağanüstü bir motivasyon örneğidir. Hatta birçok kez saat yediden önce gelmeleri güvenlik görevlilerinin bile tedirgin olmasına neden olmuştur. Böyle öğrencilerle çalışmak, sanat eğitimcisi için büyük şanstır.

Her sergide olduğu gibi, bu sergide de, kolaj, suluboya, pastel, kömür kalem, kurşun kalem ve farklı tekniklerle **Desen ve Resim Çalışmaları** yer alacaktır. Sanat severlerin, Sanat Eğitimcilerinin takdirlerine sunuyoruz.

Böyle zorlu projeleri hayata geçirirken ihtiyaçlarımızı karşılamak için, çalışma imkanlarını kolaylaştırmak adına bize destek ve izinlerini esirgemeyen Okul Müdürümüz, Sayın **M. Tricart**' a gönülden teşekkür ediyoruz. Özellikle bilgisayar işlerinde tavsiyeleri ve destekleri için Türk Müdür Başyardımcısı Sayın **Ender Üstüngel**'e teşekkür ediyoruz.

Çalışma ekibinden öğrencilerimize, atölye çalışmalarına devam etmeleri için izin veren çalışma arkadaşlarıma, bütün malzeme, araç-gereç konusunda her isteğimizi karşılayan idari amirimiz Sayın **Salih Acar**' a, teknik çözümlerde, her türlü konstrüksüyon ve marangozluk işlerinde birinci sınıf, yetenekli ustamız **Ergun Vatandaş**' a gönülden teşekkürler.

Görsel Sanatlar ve Sanat Tarihi Öğretmeni
A. Selçuk Özbek KIZILIŞIK

İlk Gülüş

İlk gülüşünüz, ilk yürüdüğünüz an, ilk kez acıyı tatmanız, ilk aşık olmanız, ilk kalp kırığınız, ilk gözyaşınız, ilk geziniz, ilk hediyeniz, hiç biri aynı olmayacak, hiç biri bir daha yaşanmayacak. Aslında sadece ilkleriniz değil yaşadığınız hiç bir duygu, hiç bir an aynı olmayacak çünkü değişiyoruz, her saniye her dakika hem dünya hem biz değişiyoruz. Anılarımızı da bir kutunun içine koyup saklayamıyoruz ne yazık ki. İşte bu noktada da fotoğraf çekmeye başladım. Anılarımı kutulara koymak yerine saniyelik olan anıları dondurdum. İyi, kötü, güzel, çirkin her anı, her duyguyu, her suratı, her hayatı, her manzarayı... İyi ki de başlamaşım çekmeye. Unutmuyorum çünkü fotoğraflarım sayesinde. Anılarımı, hislerimi, yaşadıklarımı tekrar tekrar görebiliyorum ve her gördüğümde kim olduğumu, ne aşamalardan geçtiğimi, kısacası hayatımdaki değişimleri görüyorum.

Bazı insanlar yazar unutmamak için. Ben ise fotoğraf çekiyor ve biriktiriyorum. Sahaflardan başka fotoğraflar alıyorum. Başkalarının hayatlarını biriktiriyorum. Onların anılarını, duygularını satın alıyorum. Sonra da bir kareyle ilgili hayaller kuruyorum. İşin en eğlenceli kısmı da bu bence. Çünkü küçük bir fotoğraf karesinden yola çıkarak sınırsız sayıda hayat düşleyebiliyorum. O fotoğrafa dair bir sürü senaryo yazabiliyorum. Bu insanlar nasıl bir araya geldiler? Neden bir araya geldiler? Neden mutsuzlar? Neye gülüyorlar? Bu pasta kesilmeden önce mutfakta ne konuştular? Bütün bu soruların cevaplarına istediğim şekilde yön veriyor ve bir sürü farklı şekilde cevaplandırıyorum. Fotoğraf çekiyorum ki bir gün bir başkası da benim fotoğraflarımdan başka hayatlar yaratabilsin diye. Bir başkasının kafasında kurduğu biri olabileyim: Hiç yaşayamayacağım hayatları başka düşlerde yaşayabileyim diye. İnsanlar baktıkları zaman mutluluklarını yaşayabilsin, üzüntülerimde ortak bir nokta bulabilsin diye...

Kısacası geçen zamana ve değişen hayatlara inat fotoğraf çekmeye başladım ben. Unutmamak ve unutulmamak için de devam ediyorum çekmeye, devam da edeceğime eminim. Biriktirerek devam ediyorum hayatıma. Çok uzun zaman sonra da kutularda saklanan tozlu fotoğraflarla, dolu dolu yaşanmış bir hayat bırakacağım benden sonrakilere.

İlgim KILIÇ

Feryat

Karşında yükselen duvarı fark ettiysen kendini de göreceksin mutlaka. Duvarın gökle kesiştiği noktayı göremediğin gibi, kendi gölgene tutsak olmuş gözlerin. Kırmızıdan bir perde çekilmiş, bilmezsin duvarın ötesini. Ben ki ancak ait hissetmediğim sürüden ayrıldığım vakit yaşamış sayacağım kendimi. Tabanıma saplanmış çivileri koparırsam, işte o zaman mutluyum diyeceğim. Acizliğimden utanır, farkındalığımla övünürüm sadece. Kırılğan seslenişimle sen de fark et isterim. İsterim ki kaldır kafanı ve hisset bu sahnenin çürümüş kokusunu ve anla nihayetinde, şu yosun tutmuş duvardan fazlası nefes almakta dünyada.

Bilirim unuttun kendini, duymazsın kalbinin sesini. Ama anlayamam ne hissettiğini, şüpheliyim hissettiğinden. İşte feryadım bu yüzden.

Billur ÇINAR

Sevgiliye,

Bugün de son demiştim bu gidişlere, yarına kadar süren o anlamsız gülüşlere. Bugün de sondun benim için yarın da. Gitme demiştim, dinlemedin beni mutlu musun şimdi, gittin sıcacık kalbimden. Geri dön diyemem, desem de yapamam, gururumu kendi ayaklarım altında ezemem. Bakarsan ağlayacak belki bu gözler ama unutma ağlayan ben değilim, sadece bu gözler. Bakma ardına, kendini tatmin etmek için iyi davranma bana. Sevindim gittin ya buradan, gerçekten mutluyum. Zaten sana söylemiştim bugün son demiştim.

Batuhan ÖNDE

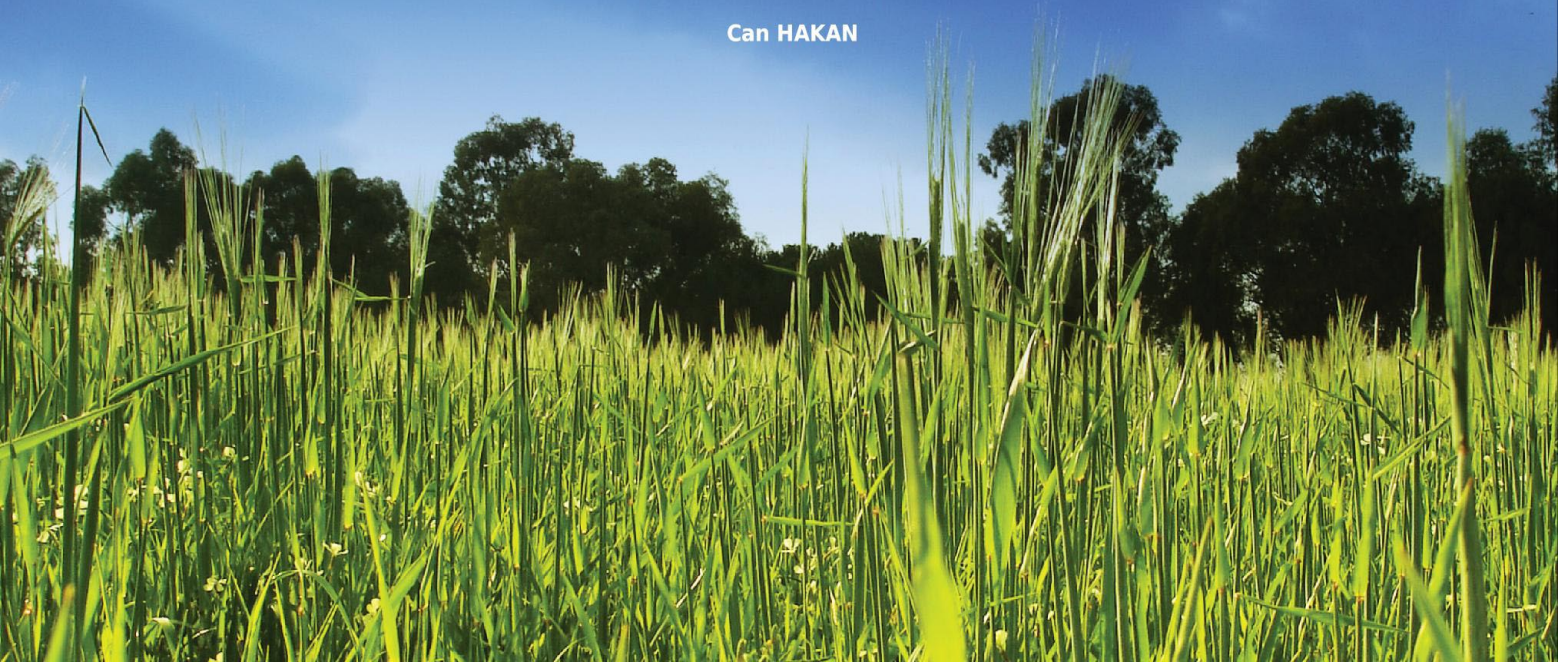

DOĞA

21

Gül rengi ışık her yandan üzerime yağıyorken, dinlemek çağılayan ırmakları, rüzgarın fısıltısını ve hissetmek yamacın kıyısında dalgaların kayaları okşayışını... İşte ben, bunu bekliyorum. Karlı patikalarda avare avare dolaşmayı, dünyanın uzak ucunda açık bir gökyüzü ve dolunay varken kopan fırtınayı, ay ışığında geceye kavuşan şarkıyı düşünüyorum. Zincirlerimi elinde bulunduran zamana imrenirken, geleceği uçsuz bucaksız ufukta resmediyorum. Ben, beşeriyatin faniliğinden saklanıyorum. Kararmayan geceden, doğmayan güneşten, akmayan denizden, esmeyen rüzgardan korkuyorum. Hem de çok. Toprağın bereketinden, güneşin sıcaklığından, suyun berraklığından yoksun insanoğluna acıyorum. Çağılayan ırmaklarda günaharımdan arınıyorum. İnsanoğlunun vahşetinden kaçıp, doğanın kudretine sığınyorum. İnanın bana günler, mercan yeşili ormanlarda, okyanus aşırı mehtapta, aydınlık göklerde daha uzun. Evet! İnanın, orada ben kendimi buluyorum. Her şey hayat dolu. Hayat oralarda damarlarımda dolaşan kan, gökten düşen yağmur, kimsesiz esen rüzgar. Beşeriyat ise yozlaşmış bir dindar sanki, tüm çabası nafile, bir kendine zarar, bir kendine ziyan.

Can HAKAN

AŞK

Korkunun olduğu yerde aşk yoktur. Cesarettir sevmek. Düzenlere, oyunlara, kötülöklere meydan okumaktır. Sevmek, yalandan uzaklaşmaktır, benciliği hiçe saymaktır. Bir başka açıdan da inanmaktır sevmek, gerçekten tümünden inanmaktır. İnsan sevince; sevdiğine bütün varlığıyla teslim olmamışsa yeterince sevmemiş demektir ve ona kayıtsız şartsız inanmıyorsa sevgiden veya aşktan bahsetmeye hakkı bile yoktur.

Kıskançlık; inancımızın bütün ölçüsünde besler aşkı. Şüpheyse öldürür. Şüphenin olduğu yerde inancında yeri olmaz bu da demektir ki sevgi de zaten hiç olmamıştır ve olamayacaktır. Anlatmak gerekirse kıskançlık kutsal bir sözdür sevenlerin dudaklarında.

Bir an gelir; her şeyi onunla değerlendirmeye başlarız. O bugün mutluydu yaşamak güzeldir. Kabımıza sığmaz. Şarkılar söylemek gelir içimizden. O kederliyse gözlerimizde her şey kederlidir artık. Bütün güzellikler bir bir yitirirler anlamlarını.

Sevmek alışveriş değildir. Geometri değildir, aritmetik değildir. En değerli şeydir belki ; ama karşılığında hiçbir şey alınmaz. Karşılıksız bir çeki atılmış kuru bir imza değildir sevmek. İskambil kağıdı değildir, zar değildir, bir dilim değildir, hesap pusulası değildir sevmek. Sevginin bedeli yine sevgiyle ödenir, altınla değil.

Sevilmekse; sevmenin mükafatıdır ancak karşılığı değil. Bir sevgiye eş bir başka sevgi olamaz. Çünkü her sevgi birbirinden büyüktür. Sevgi tartılamaz, sevgi ölçülemez. Sevgi; gram değildir mesafe değildir. Derinlik sanırsınız ; yüksekliktir o. Sevgi; dudak değildir, göz değildir, saç değildir. Sandalye değildir sevgi yatak değildir, çarşaf değildir. İçki değildir, içemezsiniz; fakat her şeyden güzeldir sarhoşluğu. Geçip karşısına seyredemezsiniz; manzara değildir, tablo değildir, heykel değildir. Okuyamazsınız kitap değildir. Bilmece değildir, çözemezsiniz. İsteseniz de içinizden atamazsınız. Kan değildir, kesip damarınızı akıtamazsınız. Siz ağladıkça o güçlenir içinizde. Gözyaşı değildir. Kuş değildir, uçmaz; çiçek değildir, koklanmaz. Bitmez çile değildir. Ne desen o değildir sevmek...

Roksi BARUH

GDO'lu Besinlere, Evet mi Hayır mı?

Genetiği değiştirilmiş organizma... Son günlerde sıkça gündeme gelen ve çok önemli bir tartışma konusu olan GDO'lu besinler birçok kişi için yeni bir kavram. Kimileri için sağlığı ve ekonomiyi tehdit eden önemli bir etmen, kimileri içinse hiçbir zararı olmayan besin grubudur. Birçok farklı düşüncenin dile getirildiği bu konudaki tartışmalar ve karşıt görüşler hepimizin kafasında soru işaretleri oluşturuyor. GDO'lu besinler gerçekten sağlığımıza zararlı mı? Bir başka deyişle GDO'lu besinlere evet mi hayır mı?

Peki nedir bu GDO? Genetiği değiştirilmiş organizma; bir organizmadan diğerine DNA aktarımı ya da bir organizmaya ait DNA'nın biyoteknolojik olarak değiştirilmesi anlamına gelmektedir. Günümüzde gen aktarımı Amerika, Kanada, Arjantin, Avustralya, Çin ve Güney Afrika başta olmak üzere birçok dünya ülkesinde yapılmış, soya, mısır, pamuk gibi ürünler üretilmiş ve gen aktarımı giderek yaygınlaşmıştır.

Dünyadaki açlık sorununa çözüm bulmak amacıyla geliştirildiği düşünülen gen aktarımının verimliliği arttırdığı ve tarıma elverişli olmayan ortamlardan ürün alımını sağladığı öne sürülmektedir. Ayrıca besinlerin kalitesini arttırdığı ve daha dirençli ürünlerin oluşmasını sağladığı içinde gen aktarımının yararlı olduğu da savunulabilir.

GDO'nun bu iyi etkilerinin yanı sıra kötü etkileri de yok değil! Biyoçeşitliliği azaltan gen aktarımı GDOlu tarım yapılan alanlardaki böceklerle beslenen kuşların zarar görmesine neden olmakta, rüzgar ve arılar yoluyla organik ürünlere de bulaşmaktadır. Yani yaşadığımız ekosistemde tarıma verilen hasar birçok canlıyı etkilemektedir.

Ayrıca birçok kişi alerji, organ yetersizliği ve kanser gibi birçok hastalığın sorumlusu olarak GDO'lu besinleri görmektedir. Yapılan bütün araştırmalar sonucunda GDO'lu besinlerin etkileri hala tartışılmakta ve uzmanlar tarafından birçok yeni fikirler ortaya atılmaktadır.

Meltem ARSLAN

Bilim Haftası Etkinliklerinden Kefir Yapımı

Bilim; meraklı bir varlık olan insanın, sorularına yanıt bulup evrensel bir bakış açısı kazanmasını sağlar. Bilim bulduğu yanıtları sürekli sorgulayarak gelişir, değişir ve doğruya ulaşmayı hedefler. Bizler, eğitimi hayatımızın merkezine koyan, bilim sayesinde gelişmenin mümkün olacağını bilen, bununla adımlarımızı daha sağlam atmaya başaran bir okulun koridorlarında dolaştığımız elimize gelen "Bilim Haftası" broşürü ile bir kez daha anladık. Buroşürün sayfalarını açtıkça sabun yapımından kuantum teorisine kadar bir sürü etkinliğe katılma imkanının önümüze geldiğini görmek hepimizi mutlu etti. Etkinlikler arasında okulda çarşamba günlerini ipe çekmemi sağlayan mutfak kolunda bu hafta kefir yapmayı öğrenecek olmamız beni daha da heyecanlandırdı. Kefirin fermente (mayalanmış) bir süt içeceği olduğunu, metabolik hastalıklara ve enfeksiyonlara iyi geldiğini bilmeme karşılık nasıl yapılacağı konusunda bir fikrim yoktu.

Çarşamba günü gelip çıktığında Altan Hocamız ve benim gibi kefir yapımına hazır arkadaşlarımla Biyoloji Hocamız Rengin Tamkan'ın getirdiği mayalanmış kefir tanelerini incelemekle işe başladık. Gördüğümüz taneciklerin aslında canlı oldukları, bölündüğünde kendi kendine çoğaldığı ve eskiden bu yolla komşulara dağıtıldığı o gün kefir hakkında öğrendiğim en ilginç ve can alıcı bilgiydi. Normalde 6-8 saat arası mayalanması gereken kefir bir gün önceden hocamız tarafından hazırlandığı için bize sütle süzdükten sonra bu sağlıklı içeceğin tadına bakmak kalmıştı.

Alışık olmadığımız bir tada sahip olan kefiri her gün bir bardak içmek ömrü uzatırken aynı zamanda daha zinde bir bedene sahip olmamıza yardımcı olduğunu da öğrendik.

Büyüklerimizin de dediği gibi: "Sağlam kafa sağlam vücutta bulunur." Sözü nü somutlamış olduk.

Beyza AYDIN

"La recette du champion des bonnes notes"

Les ingrédients :

- un paquet de travail
- un grand verre de courage
- un pack de patience
- un pot d'ambition
- une pincée de curiosité
- une poignée de confiance en soi
- une tranche fine de foi
- une grosse cuillère de régularité
- 100 gr d'écoute et de concentration
- un tube d'amour
- une goutte de sommeil
- un peu de chance

Suivez attentivement cette recette pour la réussir :

Mettez d'abord un paquet de travail dans une grande casserole. Versez 100 grammes d'écoute et de concentration. Faites cuire à feu doux. Ajoutez une pincée de curiosité et laissez cuire. Coupez la tranche de foi et mettez-la dans un bol. Ajoutez une grosse cuillère de régularité et un pot d'ambition. Lavez une poignée de confiance en soi et ajoutez-la. Mélangez. Séparez le pack de patience. Versez la moitié dans la casserole et l'autre moitié dans le bol. Mélangez doucement. Ajoutez un grand verre de courage et un tube d'amour dans la casserole et remuez rapidement. Incorporez le mélange du bol dans la casserole et mélangez au batteur. Mettez le mélange dans un plat. Versez quelques gouttes de sommeil et saupoudrez un peu de chance sur le mélange. Mettez le plat au four. Faites cuire un trimestre et servez chaud.

Les élèves de PLB

L'esclavage des "Inconscients" au XXIe Siècle

Nous, les jeunes, nous sommes tous des esclaves. Vous pourriez bien poser la question: les esclaves de quoi? La réponse est en fait simple: nous sommes les esclaves de la passion d'être puissant, d'être riche. Nous sommes les esclaves de l'importance donnée à l'argent donc nous sommes les victimes de nos priorités basses.

Cet esclavage est si fort qu'on ne réalise même pas le sérieux de la situation dans laquelle on se trouve. On est tous devenus excessivement aveugles. Nous sommes les esclaves de nos nouvelles habitudes sociales, mais aussi de nos systèmes éducatifs. L'adolescence est fréquemment considérée comme l'âge d'étourderie et peut-être cette pensée n'est pas en fait si fautive. Beaucoup d'entre nous sont encore mineurs, cela veut dire qu'ils ont moins de 18 ans, puisqu'on n'est pas encore considéré comme adulte face aux lois, on ne peut pas avoir le permis de conduire, on n'a pas le droit de consommer de l'alcool etc, simplement parce qu'on est encore très jeune. Et comme tout le monde le sait, les jeunes sont souvent imprudents, ils ne sont pas prêts à avoir des responsabilités sérieuses. Le problème se révèle ici, on est tous à un âge mineur mais on choisit ce qu'on veut faire comme métier dans le futur - ou plus correctement on est "obligé" de le faire par la force du système- ce choix qui aura sans doute une grande influence sur nos vies d'adulte. Et on doit se demander comment les jeunes étudiants prennent-ils et prendront- ils cette décision importante? Si vous pensez que tous les jeunes veulent vraiment être ingénieur, directeur, comptable, dentiste... vous vous trompez. Ouvrez vos yeux. On pense qu'on a vraiment le droit de parole sur nos vies. On croit qu'on contrôle nos actions, nos décisions; c'est triste à dire mais

cela n'est qu'une illusion. Réfléchissez attentivement sur le métier que vous pratiquerez à l'avenir et maintenant pensez sur ce que vous voudriez vraiment faire pendant le reste de vos vies sans penser à l'importance de l'argent. Malheureusement la plupart des gens ne donnent pas la même réponse à ces deux questions. Que feriez-vous si l'argent n'existait pas, s'il n'avait aucune valeur? La

société et son système fatal tuent nos rêves et nos originalités. Ils nous moulent suivant les formes qui limitent nos aspirations singulières. Leur but ultime est de nous transformer en robots humains. "Faire ce que vous voulez" et "devenir la personne que vous voulez être" ne sont pas des options réalistes si vous faites partie de ce système étant donné qu'elles vous font obéir à leurs règles. Par conséquent, le travail devient une douloureuse application que vous devez supporter pour ne pas mourir de faim.

A cause de cette réalité misérable, les gens passent leur vie à perdre complètement leurs temps et leur énergie de vouloir vivre vraiment. C'est pourquoi, il faut absolument arrêter d'être une part du "système" et de ses "règlements" asservissants pour devenir "l'exception" qui signifie la liberté de l'individu. C'est seulement l'espoir d'être une exception qui nous sauvera d'un immense regret qu'on pourrait éprouver dans l'avenir et on peut seulement garder cet espoir en étant toujours conscient de toutes les situations qui menacent notre liberté et notre volonté de crier : "Nous ne serons jamais esclaves de votre société!"

Serra ÖZARI

Sevgili Okurlarım,

Bugün size epeydir düşündüğüm bir konu hakkında sesleneceğim. Sanatla gençler arasındaki ilişki. Sanat eğitimi insana genç yaşta sevdirmesi gereken bir eğitimidir. Genç yaşta sanatla tanışan çocuklar, ileride daha başarılı olur. Sanatla iç içe büyüyen çocukların yaratıcı düşüncesi gelişir ve bununla birlikte ideal çağdaş bir toplumun da öncülerinden olurlar. Anne karnındaki bir bebeğin ona dinletilen klasik müzikten etkilenip, güçlü bir müzik kulağıyla doğacağına inanılması da bununla ilişkili değil midir?

Ne yazık ki ülkemizde çocuklar küçük yaştan itibaren bir sınav maratonuna sürükleniyor ve çocuklar ne bir spor ne de bir sanat dalına yönlendiriliyor. Küçük yaştaki birinin bunun faydasını anlamasını bekleyemeyiz; ama öğretmenler ya da aileler tarafından bu tür dalların gereksiz görülmesi ve okul derslerini engelleyeceği sebebiyle izin verilmemesi çok yanlıştır. Sanat ve spor dalları küçük yaştan alındığı zaman, çocuklarını zihinsel, sosyal gelişimlerine de katkıda bulunur, kişiyi düşünmeye, olaylara geniş bir bakış açısıyla bakmaya ve kendini geliştirmeye iter. Benim bu konuda bizzat gördüğüm örnekler de beni bu yazıyı yazmaya ve belki de az da olsa insanları yanlış yaptıkları konusunda uyandırmaya itti. Yüzücü olan bir arkadaşım Selen daha ilkokul üçüncü sınıftayken sınıf öğretmenini tarafından sürekli

Aksine yüzmeye daha çok bağlandı ve geri kalan tüm boş zamanlarını boşboş harcamak yerine ödev yapıp ders çalışmakla geçirdi ki bu da onu ileride çok daha sorumluluk sahibi biri yaptı. Selen, bu örneklerden sadece biri. Daha nicelerini duyuyoruz; resim ödevlerini büyüklerine yaptırıp gelen çocukların önemsenmeyip yüksek notlarla geçirilmesi, beden eğitimi ya da müzik, resim gibi derslerin boş geçmesi ve çocuklara önemsiz derslermiş gibi tanıtılması artık alışıp göz ardı ettiğimiz olaylar. Halbuki yurt dışındaki iyi okulların çoğu yüksek not ortalamasının yanı sıra sosyal aktiviteleri de dikkate almaktadır.

Dediğim gibi, lütfen sanat eğitimini de okul derslerindeki gibi önemseyelim. Unutmayalım ki, çocuklarımızın sanat eğitimi onların hayata daha eleştirel yaklaşmasını sağlayacak ve yaratıcı düşüncelerini geliştirecektir. Nasıl sadece sanat eğitimi yeterli değilse, sadece bilim eğitimi de yeterli değildir. Aksi halde, bu yetersizlikleri sebebiyle başka insanların zorlama ve baskıları altında yaşamak zorunda kalacaklardır. Böylesine hassas bir konuya daha bilinçli yaklaşarsak gelecekte elbette istenilen yere ulaşılabacaktır.

Lale HANÖZ

uyarılıyordu. Öğretmeni ona yüzmeyi bırakmazsa derslerden geri kalacağını hatta ya spor ya ders diye iki seçenektan birini seçmesi gerektiğini söylemişti. Ne mutlu ki Selen'in annesi bu konuda kızının yanındaydı ve Selen yüzmeyi bırakmadı.

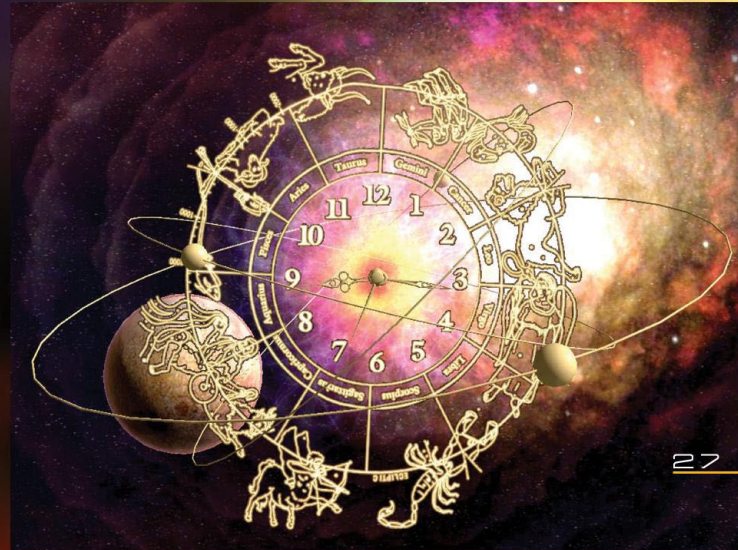

Le Charme de l'Astrologie

L'astrologie est devenue un moyen très populaire dans nos jours ,elle est utilisée pour qu'on puisse avoir une idée sur l'avenir et aussi sur les traits caractéristiques mystérieux de la destinée de l'individu. Mais en fait, cette popularité comprend un passé enraciné et existe depuis des temps anciens.

Le mot « astrologie » vient du grec, astron, (étoile) et logos (discours). Alors, le mot "astrologie" devient étymologiquement "le discours sur les astres". S'il faut faire une définition bien appropriée, l'astrologie est considérée comme une "science" pour déterminer le destin de l'homme -individu ou collectif- ou pour l'analyser en utilisant les influences supposées de la position des planètes dans le système solaire sur lui. Même si l'astrologie est considérée comme une pseudoscience ou une superstition par des scientifiques, les gens ne renoncent pas à suivre leurs "horoscopes", bien plus à former leurs vies par rapport aux développements astrologiques. Dans cette situation une question vient à l'esprit, comment se fait-il que l'astrologie soit devenue si célèbre, si admirée et même excessivement passionnante?

C'est un fait bien connu que l'homme a toujours le désir de découvrir l'inconnu et le mystère, et qu'est-ce qui est plus mystérieux et plus incertain que l'avenir? Qu'est-ce qui éveille autant de curiosité? L'astrologie donne l'opportunité aux gens de prédire le plus imprévisible afin qu'on puisse prendre des mesures et agir suivant les données provenant du "ciel", qu'importe qu'elles soient vraies ou fausses. De plus, on a fini par croire que les horoscopes murmurent souvent de bonnes nouvelles, les astres promettent ce que les gens espèrent le plus: l'amour, l'argent, la santé, une vie sociale brillante... L'astrologie donne à rêver, elle offre les horizons de songes les plus doux, surtout quand on a eu une fois la chance de vivre ce qu'elle avait promis. Selon un psychologue à l'université de Wisconsin aux Etats-Unis, les rubriques réservées à l'astrologie constituent les 70% d'informations positives dans les journaux! C'est alors inévitable que l'astrologie devienne une drogue qui rend les acheteurs heureux mais qui crée aussi une dépendance, même une obsession malade. Alors, si l'horoscope de jour ne donne pas une nouvelle épanouie, la plupart des personnes n'y prennent pas garde et cherchent une autre ressource qui leur promettra de vivre réellement le bonheur qu'elles désirent.

Ensuite, l'astrologie se fait la réponse de plusieurs questions et de la quête de sens des gens, devenant la cause de leurs actions antécédentes et prochaines. Comment donc? Au lieu de s'approcher objectivement de ce que leur horoscope leur donne, les personnes préfèrent l'interpréter selon les situations qu'elles sont en train de vivre ou qu'elles craignent de vivre. Parfois elles n'acceptent pas que ce qui leur arrive est le résultat de leurs actions et de leurs choix, mais elles choisissent de dire que c'est le résultat du blockage de Mars ou de Saturne. On peut même le prendre comme un rejet d'incapacités d'individu et comme un raisonnement un peu irréel. Pourtant, il ne faut pas négliger le fait que l'astrologie peut aussi favoriser la situation psychologique, soulager des soucis du présent et suggérer une certaine sûreté offrant aux personnes la chance de vivre un avenir ou un présent très proche plus souriants que celui qui est désolant ou semble monotone.

Finalement, il faut dire que l'astrologie peut beaucoup satisfaire les amoureux ou les personnes qui sont pleines d'espoir, mais aussi ceux qui nagent dans les ennuis, qui se sentent perdues dans les ténèbres sans une parcelle de clarté. Elle s'adresse à beaucoup de monde; par ailleurs, c'est un très bon moyen de s'amuser et de se distraire si à long terme elle ne déçoit pas continuellement. Grâce à tous ces facteurs considérés généralement positifs, l'astrologie pourra facilement garder sa popularité dans la société en toute époque et c'est sûr qu'elle ne sera jamais démodée vu qu'elle répond à un besoin spirituellement naturel de l'homme.

Sıkıntı

Bazı günler olur gözlerini açtığı andan itibaren içinde bir huzursuzluk bir sıkıntı vardır insanın. İşin kötüsü, bu sıkıntının nedeni de yoktur ya da önceden aklın bir köşesine atılmış belki de küçük

bir sorundan kaynaklanıyordur. Belki de verilen sorumlulukların yükünün, şehrin kargaşasının farkına varmıştır o gün. Zavallı insan güneşli, pırl pırl havayı bulutlu ve gri hisseder. Can sıkıntısından kurtulmak için çeşitli aktivitelere yönlendirir kendini ama severek okuduğu kitabın iki sayfasına tahammül edemez, en sevdiği şarkı ritmi bozuk, boğuk bir melodiye dönüşür. En iyisi dışarıya çıkayım dolaşayım der; o da olmaz. Geniş caddeler, dar çıkmaz sokaklara dönüşmüştür çünkü. Sağa döneyim, şu yoldan geçeyim, şurada yemek yiyeyim... Hayır işe yaramaz. Yemek yerken çatalı ağzına götürmek bile sıkıcıdır. Sohbet etmekten keyif aldığı insanların cümleleri anlamsız kelimeler bütününe dönüşür. Etrafında "neyin var?" "iyi misin?" soruları yankılanır. Bu durumda "ne yapmalı... ne yapmalı..." diye düşünür. Belki de tek çözüm masaya parmaklarını vurarak duvarı izlemektir. Kafasını yastığa koyar ve ertesi gün bu duyguların kaybolmasını dileyerek uykuya dalar. Bütün bunlar doğaldır; nedeni olmadan mutlu olan insanın aynı şekilde kendini suçlu hissetmeden sıkın olmaya hakkı yok mudur?

Sırma ALTUĞ

Basitliğe Yaşamak

Orhan Pamuk Nobel edebiyat ödülünü gururla alırken neden yazdığını yaptığı konuşmada uzun uzun açıklamıştır. Ama o güzel konuşmada saydığı nedenlerden beni en çok etkileyeni, dünyanın güzelliğini ve şaşırtıcılığını sevdiğini ve bunun hakkında yazmanın ona zevk verdiğini itiraf etmesiydi. "Nesi etkileyici bunun?" diye soracaksınız belki de... "Ne kadar basit!" diyeceksiniz! Ben de size sözlerinizi aynen tekrarlayacağım: "Aynen! Ne kadar da basit!"

Sizce yazmak için bundan daha saf, daha basit bir sebep olabilir mi? Basit olduğu kadar sıcak, canayakın, paylaşımcı bir sebep? Dünyanın güzelliklerini paylaşmak, insanlara şaşırtıcı olanları göstermek için yaşamak! İnsanlar belki de gözlerini azıcık açsalar bile görebilecekleri şeyleri onlara göstermek için yazmak. Şu içe kapalı, pasif insanoğluna dünyayı öğretmek için yazmak ve bütün bunlardan zevk almak. İşte yazma sevgisi budur bence! Paradan, şöhretten ve benzeri her şeyden uzaklaşıp basitliklere, güzelliklere hoşluklara yazmaktır. İşte bu, gerçek anlamda yazmaktır.

Nobel gibi büyük bir ödülü kucaklayabilecek derecede iyi bir yazarın iyi bir nedeni de olmalıdır diye düşünür çoğu insan. Şöyle yüce, karmaşık bir neden... Ama neden dünya bu kadar basit ve güzelken ondan daha karmaşık bir sebep aranmalı ki? Bu kadar açık bir güzellik de ancak basit bir güzellikten, masum bir sürprizden, başka neyden üretilebilir ki zaten?

Checkmate

"Checkmate!" said Richard, during his final chess match of his regional chess championship. Once again, Richard had left his opponents devastated with his impressive tactics. He was like a wizard, always five steps ahead of his opponents, always making them struggle during the matches.

Richard Brown was a little boy at the age of eleven, who lived at Ferryhill, one of the poorest villages in the north of England. Ferryhill is basically in the middle of nowhere, surrounded by farms and squashed between hills. Nothing is in sight for miles. His father Frederick being unemployed, and his mother Brenda being a cleaner, forced them to live in poverty. But despite all circumstances, Richard was happy with his life, especially after he learnt about the greatest passion in his life, which was chess. His uncle taught him how to play, just by showing him the basic moves of the game. Richard took a great interest in the game, and decided to test himself in a school tournament. That is how he started to become the chess master. He set his mind on a dream. He was going to be the very best of all. He was going to play on The National Chess Team for England! He practiced insanely. He made sure that he made no mistakes, that he wouldn't make moves that gave his opponent the slightest advantage. He was determined to follow his dream

Richard was thrilled to have won the regional championship two years in a row. As he stepped up on to the little podium that had been set up for the ceremony to receive his medal, a tall man dressed in a smart suit came up to Richard and said: "I have heard about your talents from far away, but I couldn't believe that someone so young like you could be so talented at chess, before I saw them with my very own eyes!" Richard, flattered, thanked the smartly dressed man, as he continued to talk: "I am the Headmaster of Eton College" Richard's jaw dropped. Eton College? This couldn't be true. The college where Prince William went to! He allowed the man to continue: "I would like to offer you a full scholarship to be a student at our school, and you may become a professional chess player!" Richard was stunned. What an honour! This was an extremely big step in his dream. He couldn't wait to tell his parents!

He told them straight away. They were as delighted as he was. Richard's parents arranged all of the necessary requirements, and they said a last farewell to Richard, and he was on the bus to Windsor! It was the first time he was going to the south of England, nevermind Eton College! When he got of the bus, he saw the most beautifully crafted building he had ever seen. And everything had been arranged! This was just heaven for Richard

The next day, Monday, lessons begun. He had all of the usual lessons, and lots of chess courses after school. Even though the students at Eton College, were good enough to be professionals, they were no match for Richard. He stormed over his opponents, victorious every time. But Richard knew that something was missing, deep inside his heart. His family. No matter how well trained opponents he beat, he didn't enjoy it as much. Because he didn't have his family to support him.

The day of the Eton College tournament arrived. Richard was nervous but he still crushed his opponents, removing their pieces off the board before you can say "Castle!" He won and qualified to be a junior professional. But he went to the headmaster and said he was returning to Ferryhill, and he was letting go of his dream, even though he was so close to achieving it

Now Richard is back at Ferryhill. He now only plays locally, but has never been happier, because he is always with his family, and always will be.

Michael Cem HALICIOĞLU

İngilizce bölümü bu sene okul dışı bir etkinlik olarak hikaye yazma yarışmasına katıldı. Öğrencilerimizden Michael Cem Halicioğlu Arel Koleji'nin düzenlemiş olduğu "Dreams / Hayaller" konulu İngilizce kısa hikaye yarışmasına hikayesini gönderdi. Birkaç gün sonra da ödül töreni için Arel Koleji'ne davet edildik. Ödül törenine giderken yolda biraz sohbet ettik. Cem, çocukluğundan, okul yaşantısından, gelecekle ilgili düşüncelerinden bahsetti. Bu arada hikaye yaratmanın onun için çocukluğunda oynadığı bir tür oyun olduğunu anlattı.

Arel Koleji'ne vardığımızda sıcak bir karşılamanın ardından kısa hikaye yarışmasının konusu olan "Dreams/ Hayaller" in nasıl doğduğu anlatıldı ve ödül törenine geçildi. Kendi okullarındaki dereceye giren öğrencilerin anonsu yapıldıktan sonra sıra katılımcı diğer okulların dereceye girenlerine geldi. Üçüncüden başlayarak teker teker öğrenciler sahneye çağırıldı ve her katılımcı hikayesini okudu. Hikayelerin hepsi birbirinden farklı konularda ve çok güzeldi. Sıra birincinin anons edilmesine geldi ve Cem'in "Checkmate" isimli hikayesi birinci olarak anons edildi.

Cem'in ilk tepkisi "Ama diğerlerinin hikayeleri benimkinden daha güzeldi" oldu. Birinci seçilmesine rağmen oldukça mütevazı davranan öğrencim Michael Cem Halicioğlu'nu bir kez daha kutluyor, başarılarının devamını diliyorum.

Tangül Gücenmez Kural
İngilizce Öğretmeni

Questions pour un Champion

Notre élève de terminale Muratcan SABUNCU a réussi à avoir le second prix au concours « Questions pour un Champion » qui a eu lieu au lycée Sainte Pulchérie. Nous félicitons vivement notre élève et lui souhaitons tant d'autres succès.

Ben Doğayım

Kendimi uçsuz bucaksız ovalarda, yosun tutmuş kayalarda, mercan yeşili ormanlarda, puslu aynalarda görüyorum.

Gün geliyor, gök mavisi engin denizlere, anaç yerküreye, zifiri karanlık geceye haykırıyorum. Gün geliyor, düşsel bir serapmış gibi titreyen, sarsılan görüntülerin arasından bir kasaba beliriyor ufukta. Ve o kasabada ben, kendimi görüyorum.

Karşındakinin alev alev yanan gözlerinin farkında, düşsel bir serapmış gibi titreyen, sarsılan görüntülerin arasında haykırıyorum;

-Ey engin denizler, sarp dağlar, yüce ovalar! Çağlayan müzikse eğer bu bedene doğru akıp, ciğerlerime nakşeden ve hayal gücünün cüret ettiklerini yüceltmiş hatıralar ise gözlerimi kör, yüreğimi taş kesen, ben bir gemi kalıntısıyım mavi alevlerde yanan.

Ben bir gemi kalıntısıyım, uçsuz bucaksız ovalarda, yosun tutmuş kayalarda, mercan yeşili ormanlarda ve puslu aynalarda günleri sayan...

Ve günün geceye kavuştuğu vakit loş bir karanlık şahlanırken ufukta, ben, dört nala hırçın, zifiri karanlık bir atım. Çağlayan ırmaklar gecenin suskunluğunda boğulurken, altın yataklarında hep ben varım. Ben, bir kar tanesi kadar soğuk ve yumuşak, özgürlük kadar yalınım. İnsanoğlu gibi estetiğe düşkün, zaman kadar yaşlıyım. Sonu olmayan yollar sizi nereye götürüyorsa ben, oradayım. Derin batıklarda saklı duran sırlarım. Ben doğayım ve bu da vahşete çağırım...

Değişmeyen Tek Şey Değişim midir?

Diyelim ki değişim tek gerçeklik, peki değişim neden vardır? Korkutucu bir deneyim aslında değişim. Genelde insanlar kendilerini geri çeker, varolanı korumak daha güvenlidir, zarar vermediğini bilirsin. Hele bir de alışkanlık olduysa yandın...

Peki değişim hayatımızın bir gerçeğiysen neden bu bizi bu kadar korkutuyor? Karşı çıkmak, hakkını aramak, varolanı daha iyi yapmak zor mu geliyor bize? Aradan yıllar geçmiş olsa da hala saygınlığını koruyan filozoflar, liderler, yazarlar hep değişimi savunmuşlar. Bu insanların ilerigörürlüğü, cesareti, ataklığı onları günümüze kadar taşımış. Örneğin ; Sokrates bütün doğanın mitolojiyle açıklandığı bir dönemde aklını kullanma cesaretini göstermiş. Sadece bununla yetinmeyerek herkese doğru yolu göstermeye çalışmış. Maalesef karanlıkta rahatı bulan halk değişimden korkmuş, zavallı Sokrates'i idam etmişler. Diyeceksiniz ki 'Al işte, isyan edersen senin başını ezerler.' Pekala doğru bu , ama unutmamak lazım ki Sokrates yeni bir dünyanın kapısını aralayan ilk adam. Üzerinden kaç bin yıl geçse de hepimizin önünde şapka çıkaracağı bir filozof.

Ben mi olacağım yahu koskaca Sokrates? Tamam, belki filozof olamazsınız ama etrafınıza bakın. Kıyafetinizde, ailenizde, okulunuzda, ülkenizde her yerde değişim imkanı var. Korkmayın! Belki 'Asi' damgası yiyeceksiniz, belki ' Sen mi kurtaracan ülkeyi anarşik' diyecekler, aldırmayın. Siz onlardan bir adım önde olacaksınız, onların cesaret edemediklerini siz yapacaksınız. Korku ve baskı onları yıldırılmışken, siz dimdik ayakta durup savaşıacaksınız.

Bu savaş her zaman olumlu mu bitecek? Cevabı hayır da olabilir ; ama bence şu adaletsiz dünyada bile emek harcadığınız hiçbir şey boşa gitmez. Damlaya damlaya göl olur, sel olur, taşar, köpürür.

'Biz mi değiştireceğiz dünyayı, uğraşmayalım ya' anlayışıyla insanoğlu ne zulümlere katlandı. Benim tek anlatmak istediğim boyun eğmek, kabullenmek, varolanla yetinmek zorunda değiliz. Bize tek gereken değişimden korkmamak, kafamızdaki ütopyayı kurma yolunda emin adımlarla yürümek.

Ahmet Hamdi Tanpınar ne güzel demiş; 'Hiç kimse değişime karşı değildir, yeter ki ucu kendisine dokunmasın. ' Bu yüzden diyorum değişim demek yürek ister, adam olmak ister. Peki sende o yürek var mı?

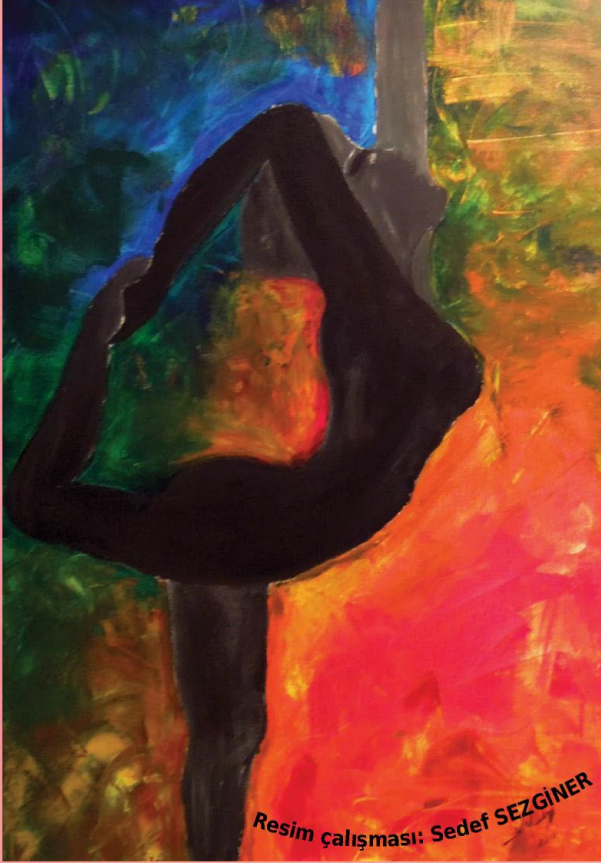
Ece SALTIK

Sonbahar Deyince Aklıma

Sonbahar deyince aklıma eskiler gelir. Yaşanılan tüm o hüznler, tüm o ayrılıklar... Kimsenin olmadığı o ıssız ortamda yalnız başına ağlayan bir ağaç misali oturmuş tüm o terk edilmiş aşıklar. Kasım geldi diye sevinip, hayallerini kendi kendine süsleyen tüm o kalpler gelir aklıma. Kimse hakketmezken ayrılığı, onlar çoktan tutulmuştur yanlış kişilere. Her yolu denemiş olan inatçı insanlar ise kasımdan hayır beklerler bu sefer de. Onu hatırlatan her şarkıyı saatlerce dinler, resimlere bakıp anıları düşünürler. Hızlı geçmesi için dua ettikleri o günler, kasımda değerlendirilir. Çoğu insan dökülen yapraklardan hüznlenirken, umutlu insanlar "gerçek sevgiye kalan günler" diye betimler bu olanları. Gözler, daha farklı parlar bu kasımda. Telefon başında geçen vakit artar zamanla. Üşümeye başlayanlar, birlikte ısınmak için birini arar aslında. Uyumak bile zaman kaybı gibi gelir insana. Bu hissi yok edebilecek tek şey ise ondan gelen mesaj olacaktır. Böyle giderken imkansız döner hayaller, umutlar gitgide söner. O günler yine anlamsız olur, yine başlar dualar. Ne günler hızlı geçer ne de o yüzlere tebessüm gelir. Hayal kırıklıkları geri geldiğinde ise kasım çoktan bitmiştir.

Irmak ILGAZ

Resim çalışması: Sedef SEZGİNER

Hissetmek

Kendi ideal insanını çizip onu başkalarının üzerinde denemek değildir, insan olmak. Mutlu olmak, üzgün olmak, zengin ya da fakir olmak da değildir. İnsanlık; somut dünyanın uzanabileceği yerlerden çok uzak, soyut kavramların en kuytu köşesinde yalnız başına yaşayandır. Sana elinle tutabileceğin kadar yakın, aynı zamanda ufuk noktası kadar da uzaktır. İnsanlık aldığı her nefeste hissettiğin yaşama duygusu, sevdiğin biri sana gülen gözlerle bakarken içinde hissettiğin o coşku, sonunu tahmin edemediğin olayları yaşarken hissettiğin o heyecan, sevdiğin birini kaybettiğinde içinde hissettiğin o keskin acı, kaybettiklerini hatırlarken o iliklerinde hissettiğin hüzdür de. Ama hayır, insanlık; sevmek, mutlu olmak, üzgün, hüznülmü olmak da değildir, sadece. İnsanlık, hissetmektir. Kalbini titreten bütün o duyguları en derininde hissetmek...

Öykü TOPALAN

İNSAN OLMAK

Her insana göre farklıdır insan olmak. Herkese göre kendi kişiliği idealken, diğerlerinin gözünde değişmelidir, o insan. Kendi olmaktır en önemlisi, hedeflerine ulaşmak için farklı biri olmamalı insan. Zorla kendini sevdirdikleri değil, insan oluşuyla onu sevenlerdir çevresi. Kimsesiz, yapayalnız kalmaktan korktuğu kadar değiştirilmekten korkmalıdır, o çelimsiz kişi. Yalana değil; dürüstlüğe, gururuna başvurmalıdır, başı sıkışan. Yarışarak, kötü yollarla kazanmak değil; hırsına yenik düşüp olmadığı kişiye dönüşmek değil; gerekli olan. Özenip de sevmediği şeylere göz yummak, çok sevse de yararlanabilmek için kin tutmak değildir, kendin olmak. Yüzlerce insan başka fikirde olsa da savunmaktır kendini inadına. Dimdik yürüyüşüyle hayran bırakmaktır bakanları.

Dinlenmediği yerde bağırarak ilgi çekmek değil, fısıldasa bile herkese inlettirmektir sözlerini... Seni değerli kılan da budur zaten!

Ön yargıyla haklı olduğunu kanıtlama çabası boştur. 3-5 farklı ağızdan dinlediğinde bile haklı olsa da herkesin gözüne sokmamaktır gurur. Başarısız olduğunda boyun eğmemektir, başarı. Başardığında kanıtlama çabasına girmek, başarısızlık. Yanında çok arkadaşı olduğunda kaybetme ihtimalini unutmaktır, nankörlük. Az insan olsa bile yanında olanlarla var olur, mutluluk.

Mükemmel olması beklenemez kimseden, emin olmadan kendinden. Prensiplerine uyan birini bulamazsın zaten. Nerede, ne zaman ne yapacağını bilmeyenden, kişiliğini tüm o çevresinden gizleyenden, farklı zamanda söylediği şeylerde kendisiyle çelişenden insan olması istenmez zaten.

Kusurunu söylediğinde düzeltmeyenden ya da karşılaştırma yapıp kişiliğini "iyi" diye betimleyenden, kimse dört dörtük değil diye çeyreği kadar bile olmayı denemeyenden, uzak bir deyimdir zaten, insan olmak.

Irmak ILGAZ

Bahar Gelince

En güzel en huzurlu mevsim bahardır benim için. Kuşların sesi, güneşin parıltması bana çok büyük bir haz verir. Kışın bende bıraktığı huzursuz, sessiz havayı dağıtır, çok büyük bir keyif verir. Bahar benim için özellikle çok güzel, renkli kıyafetleri hatırlatır. Renkli şeyler her zaman benim hoşuma gitmiş, bana mutluluğu çağırıştırmışlardır. Mesela bahar çiçekleri, hepsi rengarenk, hepsi mutluluğu masumluğu huzuru çağırıştırıyor benim gözümde. Her hafta olan bahar festivalleri mesela. Baharın eğlenceli, huzurlu yönünü anlatıyor. Ve müziğin en çok yakıştığı mevsimdir bahar. Eskilerde de kullanılan bir söz vardır. "Nisan mayıs ayları, gevşer gönül yayları." Bana göre de bu böyledir. Dedğim gibi baharda mutlu bir insan olurum tabii sürpriz yağmurlar olmadığı sürece! O anda tüm mutluluğum tam anlamıyla bir enkaza dönüşür, grilerin en koyusunu yaşarım. Dedim ya baharı severim. Yazdan da kıştan da fazla... Zira her şeyde olduğu gibi havada da grafiğin uç noktaları bana göre değil. Yazın o abartılı, insanı boğan güneş bende bir bıkkınlık uyandırır ama bahar öyle mi?. Hafif bir rüzgarın eşlik ettiği parıldayan güneş, benim için dünyada cennetin resmidir adeta...

Ahenk DEVELİ

Resim çalışması: Katya PAUS

Zaman

Zaman o kadar adaletsizdir ki, yaşadığın anı olabildiğince mutsuz kılıp üzerinden süre geçtiğinde "zaman kaybı" dediğimiz anılara ağılatır bizi. Zaman öyle hızlı geçer ki, uzamanın büyümenin değeri kalmaz. Sen hissetmezsin, seni uzun süre görmeyen hisseder. Zaman öyle bencil ki, sırf çözüm olmak için dert, sırf ilerlemek için sorun yaratır. O gün uğruna gözyaşlarına boğulduğun o insanı geçtikçe unutturur. Zaman o kadar unutkan ki en içten güldüğün anının üstünü bambaşka duygularla kaplar ve o geçen zaman o kadar boşuna ki, geriye baktığında ne olmuştu diyeceğin o saniyeler için yazılar yazdırır insana. Zaman deriz çözüm deriz, iyi gelir deriz. Üzerinden yıllar geçse zaman olduğu için değil; o kişi değersiz olduğu için unutturur anıları. Derde deva deriz, peki o an o üzüldüğün zaman o da kayıp değil mi? Bu gün savunduğumuz o sonuna kadar arkasında durduğumuz o fikirlerimizi, zamanla değiştirmedik mi? Belki daha yanlış yoldayız şu an. Eski diye betimlediğimiz o düşüncelerin üzerinden zaman geçmedi mi? O her şeyimizi anlattığımız, en iyi dostumuz olan hiçbir zaman bizi bırakmayan oyuncağımızın şimdi nerede olduğunu bilmiyoruz bile. Üzerinden zaman geçti. Zirveye ulaşmak için geçtiğimiz yollar o basit yollar eskimedi mi? Zaman eskitmedi mi? Ben zaman geçtikçe hatırlıyorum. İleri giderken yaşadıklarımın yararlandıkça o geçmişini hatırlıyorum."Zaman" geçtikçe birikiyor, ben de bunları yazıyorum...

Irmak ILGAZ

Le Langage Muet de l'Habit

De nos jours, les ados sont influencés de façons multiples et variées. Ils sont quotidiennement en contact avec la mode. Elle représente pour les jeunes ce qu'ils tendent à imiter pour montrer leur appartenance au groupe.

Depuis l'émergence de la mode au XVIIIe siècle, les codes vestimentaires ont toujours existé dans les sociétés. A l'époque romaine, par exemple, on pouvait différencier les catégories sociales en fonction de leurs habits. C'est avec la montée de la modernité que la mode est apparue suivant toutes ses couleurs de diversités, le vêtement est devenu une marchandise incontournable en tant que référence socialement valorisante. Elle se renouvelle sans cesse pour laisser place à la nouveauté du moment dans chaque époque qui s'identifie suivant de différentes nouveautés dans plusieurs domaines. Elle se fait connaître spécialement par les médias. Nous ne pouvons que rarement nous échapper d'aimer ce que l'on nous montre en continuité et avec éloge, il est alors très facile de faire connaître quoi que ce soit, ainsi que de le faire aimer, si l'on dispose de quelques moyens tels que les images de la publicité ou les talents de différents créateurs de mode.

De plus, la notion de la « mode » semble être en harmonie avec la conception de l'esthétisme et de la créativité qui évoluent parallèlement aux nouveautés de l'époque. Les jeunes cherchent alors bien souvent à imiter les artistes ou les « stars » dans leurs styles vestimentaires. Tout comme ces figures célèbres, l'image que l'on donne aux autres devient alors très importante car elle contient un code parfois secret. Par cette image, les individus trouvent le moyen très convenable de s'exprimer, adresser un message communiquant une foule de signes. La mode se voit donc élevée au rang d'art de communication à part entière et propose un partage attractif.

Pourtant la mode peut être synonyme de conformisme. Et ce conformisme rassure car on ressent avec certitude qu'on ne vit pas isolé. On veut être comme tout le monde et parfois marquer son appartenance à un groupe, ce serait alors un moyen de se protéger de la solitude déprimante.

Les ados éprouvent le besoin de se démarquer des adultes et d'appartenir à une tribu qui affirme les mêmes références et préférences. Il est primordial à leurs yeux d'être reconnus par leurs pairs et de garder une distance polie avec les « autres » qui appartiennent à un monde différent. En soulignant leur différence avec leurs parents et en suivant des modes auxquelles ces derniers n'adhèrent pas, les ados soulignent leur mouvement contestataire, leur sentiment de liberté et parfois de marginalité. Ainsi l'espace de la mode devient pour eux un monde d'expression défiant les limites qu'on leur impose.

En effet, la mode est en même temps un facteur d'inclusion, le fait de devenir membre d'une catégorie sociale où l'on partage le même état d'esprit et les mêmes valeurs faisant des jeunes une société autonome ; et d'autre part un facteur d'exclusion des autres catégories sociales qui ne représentent aucune valeur intéressante. Pour les jeunes d'aujourd'hui, la mode est comme un moyen d'expression, une reconnaissance sociale, une affirmation de son identité, une marque d'appartenance à un groupe où l'harmonie, la satisfaction et le bonheur sont suffisamment partagés. Mais en raison de l'influence de la mode, les jeunes et les gens risquent aussi de devenir des stéréotypes qui au bout de quelque temps peuvent finir par donner l'impression de la monotonie!..

Dora KUTLUTAN

Les Mobiles de l'Éducation

La lecture est un phénomène qui est utile pour que l'homme se reconnaisse dans l'univers. Grâce à cela, l'homme commence à être satisfait du savoir sur le monde en devenant conscient de l'univers, de la science, des causes et des conséquences des choses humaines et du vaste domaine de leur histoire. Tandis que les taux de l'alphabétisation ne sont pas du tout suffisants dans le monde, même en 2012, ces taux ont été quand même 50% dans quelques pays comme le Sénégal, l'Afghanistan, le Niger contrairement aux pays développés tels la Russie, la France, l'Allemagne... Il faut faire quelque chose, mais quoi ? Et surtout comment ?

On observe que tous les gouvernements sont soucieux à ce propos et ont entrepris des projets afin de tenter quand même d'augmenter ces taux; or d'après moi ce qu'on a pu faire en 2013 n'est pas assez honorable, c'est une période d'apprentissage qui peut orienter pour aider à chercher des solutions efficaces.

Premièrement, ce phénomène intéresse tout le monde. Personne n'a le droit de fermer les yeux à propos de ce sujet même s'ils sont très cultivés ou s'ils sont lettrés. Donc, il faut agir tous ensemble pour améliorer le niveau culturel de la société, car les enfants de nos jours vont devenir les adultes dans l'avenir qui, grâce à leur formation, vont être plus attentifs pour améliorer ce genre de projets.

En effet, les publicités sont très efficaces pour attirer l'attention du peuple. Il est indispensable qu'on fasse des publicités concernant les intérêts extraordinaires de l'alphabétisation qui n'est qu'un premier pas pour lancer un projet d'éducation culturelle au niveau de la masse. Par exemple, en Turquie, le problème de l'alphabétisation est actuel aussi car dans l'ouest de la Turquie, le pourcentage de la lecture des femmes et des filles est très médiocre. Les parents ne leur donnent pas la chance de faire des études mais grâce à la campagne menée suivant l'emblème « Baba Beni Okula Gönder » (Papa envoie-moi à l'école), beaucoup de filles commencent à apprendre à lire et à écrire. Cette campagne a gagné beaucoup de succès grâce aux messages publicitaires.

Les bienfaiteurs ont fourni à 10 524 filles la chance d'aller à l'école primaire. En observant cet exemple, on peut justifier l'utilité des appels affichés à tout niveau social et comprendre l'importance de la mobilisation soutenue par des débats dans les médias. C'est ainsi qu'on pourra augmenter le nombre d'individus capables de se rendre compte des effets miraculeux de l'alphabétisation.

Enfin, on ne peut pas supporter tout seul les difficultés de ce problème et bien au contraire le gouvernement a une grande responsabilité pour améliorer et faciliter l'application d'un tel objectif. Après avoir informé le peuple, le gouvernement doit consacrer un budget à cette fin ; par exemple, le gouvernement peut organiser des salons de livre et distribuer des livres gratuitement ou vendre à prix réduits vu que les prix qui sont assez élevés pour certaines couches sociales.

Il est évident que les livres fournissent aux gens une vision du monde et de l'homme, ils enrichissent leurs réflexions autour du monde. Afin de se rendre conscient du fait qu'on doit sentir un respect réciproque pour tout le monde, il faut qu'on ait le même niveau de pensée et cela ne peut se réaliser que grâce à l'éducation. Donc, ne fermons pas les yeux face à tout ce qui encourage l'ignorance et luttons énergiquement contre elle pour une vie sociale vivable !

Zeynep Şebnem BEKAR

La Vertu de la Lecture

L'esprit de l'homme est la faculté la plus prête à recevoir de nouvelles informations quand la personne est jeune. C'est pourquoi les jeunes sont facilement influencés de tout ce qu'ils apprennent, entendent ou lisent. La lecture est l'une des meilleures ressources pour former le jeune esprit. Mais comment la lecture affecte-t-elle l'esprit? C'est-à-dire, en quoi la lecture peut-elle être une ressource formatrice pour les jeunes esprits? D'abord, on va parler des expériences qu'on n'a pas encore vécues mais auxquelles on peut avoir accès grâce aux livres. Ensuite, on pourra observer qu'il y a aussi le fait que la lecture nous donne de nombreux points de vue différents qu'on ne pourrait pas connaître si la lecture nous manquait.

Tout d'abord, remarquons qu'en général les jeunes ont naturellement très peu d'expériences dans la vie. C'est pourquoi ils ont besoin de connaître les expériences vécues par les autres personnes et décrites dans les livres où ils trouvent en même temps des commentaires explicites et implicites de la part des auteurs.

Ces expériences découvertes dans les livres peuvent aider à surmonter les difficultés que tous les jeunes rencontrent. Quand un jeune n'a personne pour partager en intimité ses problèmes, il y a toujours l'option d'apprendre à trouver des solutions en lisant ce que quelqu'un d'autre a fait dans une situation similaire. Par exemple, si un jeune veut savoir ce qu'il faudrait faire en cas de peur, il pourrait lire dans Les Essais de Montaigne, celui qui traite surtout ce sujet : « De La Peur ». Cela lui aiderait peut être à mieux comprendre la peur et à trouver une solution à son problème psychologique.

Une autre partie de la vie sur laquelle on peut réfléchir et qui peut être débattue par le savoir acquis grâce à la lecture c'est l'espace des relations dans la famille ou dans l'amitié. A côté du manque d'un grand nombre d'expériences concernant la vie, les jeunes ignorent les caractères différents de leurs pairs. Plus concrètement, si un jeune a besoin de conseil au sujet de l'amitié, parce qu'il a des problèmes avec son ami, la lecture peut être la seule ressource pour lui donner les conseils nécessaires dont il a besoin. Montaigne pourrait être un exemple avec son essai « De l'Amitié » qui présente le point de vue et les conseils de quelqu'un différent et fiable ; à la référence des pensées de Montaigne au sujet de l'amitié on peut ajouter aussi les pensées des autres écrivains afin de pouvoir faire une synthèse et de pouvoir formuler des idées rassurantes.

Evidemment, la lecture fournit une grande variété de points de vue sur une multiplicité de sujets suivant lesquels les jeunes lecteurs peuvent découvrir non seulement des savoirs pour former leur esprit mais aussi des méthodes qui leur apprennent à bien juger.

Les points de vue différents sont fatals au préjugé et à la discrimination parce qu'ils présentent les événements qu'on savait déjà, mais d'une façon qu'on ne pourrait jamais deviner. Ils nous aident à voir un sujet de tous ses côtés et donc à former une opinion saine. Comme exemple on peut parler du roman-mémoire intitulé Anneannem, écrit par Fethiye Çetin, dont le sujet est la tragédie que les habitants Arméniens de l'Empire Ottoman ont vécue en 1915. Ce livre peut très bien aider à former une opinion logique et légitime sur cet événement car il le raconte d'un point de vue différent par rapport à ce qui est généralement raconté .

De plus, la lecture nous offre les moyens de vivre les vies des autres gens, ce qui peut améliorer notre imagination et même nous donner de l'inspiration. A travers la lecture nous rencontrons des vies complètement singulières et bien différentes de la nôtre. Cette activité intellectuelle nous ouvre les portes de notre imagination. Un exemple pour ceci pourrait être le roman de Yaşar Kemal, « İnce Memed » dans lequel l'auteur raconte la vie du village si précisément que même si on est quelqu'un qui n'est jamais sorti de la ville, on pourrait très bien comprendre le mode de vie à la campagne.

Partant de toutes ces considérations on peut conclure aisément que la lecture aide beaucoup les jeunes à former leur esprit, leur raisonnement et leur sensibilité avec les expériences d'autrui ainsi qu'avec des points de vue originaux. Quelqu'un qui utilise la lecture pour s'enrichir, même quelqu'un qui lit juste pour lire, ne sera jamais déçu de tout ce que la lecture va lui donner. Particulièrement les jeunes gens, ceux qui souhaitent acquérir le plus d'informations possibles, doivent impérativement s'adresser à la lecture afin de bien former leurs esprits car la lecture va leur offrir des expériences lumineuses et ouvrir de nouvelles portes pour entrer dans des vies diverses et inconnues qui ont beaucoup de choses à nous dire pour développer notre conscience.

La Conscience de la Culture

L'envie de s'améliorer intellectuellement et moralement est un sentiment qui compose une grande partie de nos désirs. L'être humain est une créature concurrente et imitatrice, ce qui fait qu'il est toujours à la recherche des idoles qui représentent généralement les esprits cultivés et moralement sains et corrects. On rêve d'acquérir leurs qualités et on se demande ce que l'on peut faire pour y parvenir. La question principale est d'observer comment une personne gagne ces qualités.

L'un des moyens les plus efficaces et essentiels est de s'orienter vers la lecture des livres classiques dans toutes les étapes de notre existence. Chaque parent, conscient des effets bien singuliers d'un tel projet, pousse ses enfants à lire en espérant que ce travail leur donnera quelque chose de spécial dans leur formation particulière. La deuxième étape est celle de la lecture des penseurs connus qui sont souvent mentionnés pendant les cours de philosophie. Tout ce projet vise à un seul but: cultiver l'individu en lui apprenant à appliquer une méthode d'esprit critique et lui suggérer un moyen de réfléchir sur les vices et la vertu afin de fonder une conception morale. En effet, à mon avis, les principes élémentaires de la morale doivent être acquis dans la famille et suivant des gens honnêtes qui se trouvent autour de nous. Elle est définitivement plus importante que les connaissances du domaine culturel. Il n'y a pas une activité concrète qui nous aide à acquérir la morale sauf l'enseignement qui nous en apprend les principes et nos jugements suivant les situations lues dans les livres, c'est plutôt la vie qui nous apprend à juger le bien et le mal à partir duquel nous affermissons notre conception du bon et du juste. Par conséquent si l'individu gagne l'habitude d'aider les personnes ayant besoin d'un secours, il peut mieux comprendre la valeur de la morale. L'acquisition de la morale idéalisée est liée au point de vue de l'individu suivant chaque expérience qui peut lui paraître originale.

La culture d'un individu suit un chemin plus facile. Les livres ou les grandes pièces de théâtre nous permettent d'obtenir le savoir nécessaire pour connaître l'aventure de l'homme tout au long de l'histoire; et après avoir passé un moment dans le monde de l'art et de la littérature, notre langue nous devient courante. On commence à penser d'une autre manière et à parler d'une autre manière. Ceci est une chose à faire quand on est jeune parce qu'il faut que l'on construise notre personnalité sur des bases sûres. La culture est un monde vaste mais si on n'ouvre pas nos yeux au bon moment, on reste aveugle toute la vie. En plus la culture nous rend la morale plus compréhensible parce que sans connaître certaines notions morales grâce aux situations romanesques il devient assez difficile de comprendre les phénomènes sociaux, le niveau de conscience idéal resterait inaccessible. Il faut être ouvert à apprendre et à écouter le savoir pour obtenir grâce à la culture un sens critique, un jugement efficace et des références morales pour comprendre aussi ce qui nous paraît très différent.

La vie est un long chemin plein de nouveautés et surprises; en regardant autour de nous on voit une grande variété de situations, mais voir ce que l'on doit vraiment voir et comprendre ce que l'on doit vraiment comprendre nécessite une vision morale rassurante et une vaste culture peuplée de références. Comme Voltaire dit dans Candide "il faut cultiver notre jardin", sinon avec une insuffisante perception, on reste captif dans notre petit château tout en ignorant les faits du vrai monde du passé et du présent.

Mehmet Aksel TÜLEZOĞLU

Kolaj: Pinar NOBERİ

L'Importance des Études

L'éducation est, étymologiquement, l'action de "guider hors de", c'est-à-dire de développer, faire produire. Il signifie maintenant plus couramment l'apprentissage et le développement des facultés physiques, psychiques et intellectuelles. L'éducation humaine inclut des compétences et des éléments culturels caractéristiques du lieu géographique et de la période historique. En quoi donc les études, sont-elles importantes? Pour répondre à cette question, nous étudierons dans un premier temps l'importance des études pour le développement personnel, puis son importance pour l'emploi, enfin son importance pour la société en général.

Tout d'abord, l'éducation est considérée comme un élément important du développement des personnes. Les études ont pour but de transmettre à la génération future un corpus de connaissances et de valeurs considérées comme le fondement d'une culture commune. En effet, c'est la formation globale d'un individu à de divers niveaux.

Premièrement, les études augmentent la capacité intellectuelle des personnes et donnent des informations générales. Elles nous permettent d'arriver aux solutions raisonnables dans plusieurs domaines de la vie. Ainsi, une personne éduquée et une personne non éduquée ne donnent pas les mêmes réactions face à la même situation. La personne éduquée serait plus prête à arriver à une solution grâce à ses connaissances tandis que la personne non éduquée est bloquée faute de raisonnement. Par exemple, pensons à une table achetée chez IKEA qu'on doit reconstruire avec les pièces dans la boîte. A force de penser analytiquement, la personne éduquée va plus facilement reconstruire la table qu'une personne non éduquée.

A part leurs contributions à la pensée analytique, les études permettent d'avoir une bonne culture générale. L'homme commence à connaître le monde et devient plus conscient de ce qui se passe autour de lui. A peu près tous les développements dans la science ou les arts sont réalisés par des personnes qui sont éduquées à propos de leur époque. Ils ont pris le passé comme guide pour le futur à l'aide de leurs études. Par exemple, Stephen Hawking, le scientifique anglais qui est célèbre pour avoir concilié la gravitation avec la mécanique quantique est allé à l'Université d'Oxford. Est-ce possible qu'une personne qui est diplômée de l'école primaire puisse accomplir la même chose? Évidemment non, parce qu'elle n'a pas les mêmes connaissances que lui. Donc, cela nous montre que les études sont importantes pour le développement intellectuel d'une personne.

En second lieu, les études sont importantes parce qu'elles ouvrent des portes aux opportunités d'emploi.

De nos jours, chaque employeur exige que ses employés soient bien formés. Il requiert une expérience. Ainsi, l'éducation devient un critère pour être employé dans n'importe quel secteur industriel.

En plus, les personnes éduquées sont plus recrutées que les personnes non éduquées. En effet, selon un sondage réalisé par l'OCDE en 2009, le taux de chômage des diplômés de l'enseignement supérieur est de 4,4% alors que chez les personnes qui n'ont pas terminé leurs études secondaires, le taux de chômage atteint 11,5%.

De surcroît, les études bénéficient aussi à la rémunération. D'après l'OCDE, l'avantage salarial brut d'un diplômé de l'enseignement supérieur dépasse 300.000 USD pour les hommes et 200.000 USD pour les femmes. Pourtant ces chiffres sont beaucoup moins élevés pour les non diplômés. Ainsi, les études ont une grande importance pour le travail.

Enfin, les études sont essentielles pour la formation de la société, car elles effacent toutes les croyances erronées dans l'esprit et contribuent à créer une image claire de ce qui nous entoure. Tous les malentendus et les stéréotypes dans la société sont là à cause de l'ignorance et du philistinisme. L'un des stéréotypes les plus courants est la xénophobie. D'après une recherche réalisée par Eugene K. Campbell de l'Université de Warwick investigant la relation entre la xénophobie et l'éducation montre que dans l'Est et l'Europe centrale, les gens non éduqués sont plus susceptibles de se sentir menacés par les immigrants que les gens éduqués.

En plus, il y a une relation entre le taux d'alphabétisation et le taux de crime. En Norvège, où le taux d'alphabétisation est de 100%, la somme des adultes poursuivis est d'environ 2000, alors qu'au Soudan du Sud où ce taux est de 27%, cette somme vaut 17.000.

Pour conclure, il faut noter que les études sont très importantes pour notre société parce qu'elles permettent de former des individus intellectuels, plus nécessaires à la société et qu'elles aident les gens à trouver plus facilement un emploi.

Zeynep ÜLGÜR

Empresyonizm ve Zaman

Kısaca Empresyonizm

Empresyonizm veya diğer adıyla izlenimcilik; şu an içinde yoğurulmakta olduğumuz Fransız kültürünün 19. yüzyılda dünya sanat tarihine kattığı estetik açıdan en güzel stillerden biriydi. Türkçe isminden de anlaşılacağı gibi, izlenimcilik sanatçıların gözlemledikleri şeylerin iç dünyalarında bıraktığı izlerinden meydana geliyordu. Bu izlenimler genellikle organik maddelerden yola çıkılarak elde ediliyordu, örneğin yolda görülen bir köpek veya rüzgarla savrulan ağaç dalları. Teknik açıdan bakıldığında empresyonizm kurallara sürekli karşı çıkan muhalif bir akımdı. Ressamlar o güne kadar genellikle eski Yunan mitlerinin karakterlerini aşırı gerçekçi resmederek sanat dünyasında rağbet görmektelerdi ; ancak empresyonistler realizmin de etkisiyle

karakterlerini gündelik hayattan seçmeye başladılar. O güne kadar Paris Salon'larında manzara resimleri alay konusu olmalarına rağmen izlenimciler ısrarla manzara resmetmişlerdi, zaten sonunda kendi salonlarını açıp

bağımsızlıklarını ilan etmek istediler. Endüstri Devrimi'nden sonra gelişen teknolojiyle beraber tüp boyalar üretilmeye başlanınca dış mekanda resim yapmak kolaylaştı . Bir diğer aykırılıkları ise kontürlerden tamamen vazgeçmeleri oldu. Ressamlar atölyelerinden çıkıp gün ışığıyla bir araya gelince günün farklı zamanlarında oluşan renklerden ve doğanın deviniminden ilham alıp alışılmadık işler çıkarmaya başladılar. 19. Yüzyıl sonlarına kadar sanatta mükemmeliyet anlayışını benimsememiş sanatçılar veya sanat pek önem teşkil etmiyordu ve Paris Güzel Sanatlar Akademisi'nce bastırılıyordu; ancak izlenimciler kendilerinden önce gelen realist ve romantik sanatçıların da etkisiyle, klasisizmin kesinkes yasaklarını aştılar ve günümüz sanatının şekillenme sürecinde önemli bir role sahip oldular.

Zaman Kavramı

Zaman, empresyonizm için önemli bir kavramdır; çünkü yüzünü giderek doğaya çeviren bu akımda sanatçıların üretkenliğini zamanın sürekli akarak görüntüyü, bununla beraber de izlenimleri değiştirmesi sağlar. Zaman, ışık kavramıyla iç içedir ve tablolar da kendini renklerin tonlarıyla belli eder. Tablonun günün hangi saatini yansıttığı aşağı yukarı doğru olarak tahmin edilebilir.

Doğanın ışık oyunlarından etkilenen sanatçılar, isteyerek veya istemeden, tablolarında uçup gitmiş anları tekrardan olabildiğince aynı duygularla canlandırarak o güne kadar hiç yapılmamış bir şeyi başarmışlardır. Claude Monet, Giverny'deki evinde kendi elleriyle yaptığı bahçeyi günün her saatinde tuvaline aktarmış, Pierre Auguste Renoir dans eden balerinleri durdurmuş, Edvard Manet hareketli geçen bir öğle yemeğinden bir an koparmıştır. Bence empresyonist tabloların günümüzde halen gördüğü ilgi ve beğenin sebebi de akımın bu özelliğiyle bağdaştırılabilir. Diğer stillerin aksine izlenimciliğin içtenlikle an üzerine getirdiği yorum, insanı tablo karşısında kendi izlenimlerine dönmeye ve baktığı tabloyu şahsileştirmeye iter. Ressamların yarattıkları ve kendilerince artık terk ettikleri anı, izleyici devam ettirebilecekmiş izlenimini alır.

Yasemin ORHAN

EYÜP OYUNCAKÇILIĞI

"Eskiden beri Eyüp , İstanbul'da dini amaçlı bir ziyaret mekanı olarak ün salmıştır. Bu nedenle , özellikle sünnet merasimi sırasında ziyaret edildiğinden , çocuklara ulaşma imkanı sayesinde 17.yüzyıldan itibaren oyuncak üretiminin de merkezi haline gelmiştir.

Evliya Çelebi'nin Seyahatnamesinde bahsedildiğine göre 1635 yılında bu tarihi çarşıda 100 dükkanda 105 kişi oyuncak yapıp satarmış. Tamamen Halic çevresindeki imalathanelerden artan malzemelerin değerlendirilmesiyle (deri-tahta fabrikalarından çıkan atıklarla) yapılan oyuncaklar, bölgeye gelen ziyaretçiler tarafından satın alınmış. Bu tarihi çarşının yerine Eyüp Bulvarı'nın açılmasıyla meşhur Oyuncakçılar Çarşısı ve Eyüp Oyuncakları yok olmuş.

İşte tarihi oyuncakların yeniden ele alınması fikri etrafında da 2005 yılında belediye tarafından Marmara Üni. Yard. Doç. Dr. Tosun Yalçinkaya önderliğinde bir kurs açıldı. Amaç; tarihi oyuncakları yeniden gündeme taşımak ve unutulmaya yüz tutan değerlerimizi canlandırmaktı. Civardan çeşitli ev kadınları kursta eğitimlerini tamamladılar. İçlerinden bazıları tarihi Eyüp Oyuncakları'nı yeniden yaşatıp nesiller boyu varlığını sürdürebilmek için kolları sıvadılar. Kendi imkanları ile ellerine aldıkları tahtalar, boyalar ve fırçalarla kendilerine buram buram tarih kokan Eyüp'te bir atölye açtılar. Şu an Büyük Şehir Müzesi'nde sergilenen 28 çeşit tarihi oyuncakçı ufacık dünyalarında yapıp küçük çocuklara tanıtıyorlar. Oyuncakların arasında neler yok ki? Osmanlı döneminde padişahların Halic'te gezi yaptıkları saltanat kayığından, topaça kadar işte bu 28 çeşit oyuncakçı ev sahipliği yapıyorlar. Benim katıldığım atölye çalışmasında bizlere bilgi veren Asuman

Hanım amaçlarının geleneklerimizi gelecek nesiller için korunmak olduğunu belirtiyor.

Eski değerlerimizi kaybettiğimiz bugünlerde bu uğurda çalışan insanların varlığı bizlere C. Wiesler'in "Kültür, bir toplumun yaşama tarzıdır." Sözüünü hatırlatıyor. Peki bizler bu eski oyuncaklara sahip çıkmazsak çocuklarımız hangi oyuncaklar ile büyüyecekler ? Hiç düşündük mü?

Beyza AYDIN

Leksikograf

Dilde bulunan bütün sözcüklerin biraraya getirilmesi, onların bütün anlamlarının belirtilmesi açısından sözlükler hayatımızda büyük bir yer tutar. Dil hiçbir zaman olduğu gibi kalmaz, dili kullanan insanlar onu sürekli değiştirir, daha doğrusu geliştirir. Bunun da saptanması gerekir. Sözlükçülerin görevi de bu gelişmeyi saptamaktır. Sözlük yazarlarına 'Leksikograf' denir.

Bu yazımı, çok yakından tanıdığım bir leksikografi anlatmak için yazıyorum. Dedem, Hüseyin Yaşar Kuşçu, kırk üç yıllık Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni idi. Meslek hayatının otuz dört yılını İstanbul Erkek Lisesi'nde Türkçe öğretmeni olarak sürdürmüştür. Anadolu'da ve İstanbul'un çeşitli okullarında öğrencilerine edebiyat sevgisini aşılamış, Türkçenin güzelliğini öğretmiştir. Bilgisini, birikimini ve deneyimlerini aktaracak kalıcı bir eser oluşturmak amacıyla, yayınevinde yönetici olan eski öğrencisinin de ısrarıyla bir sözlük yazmaya karar vermiştir. Çok yoğun ve yorucu bir emek sürecinin ardından hazırladığı eserler: Türkçe Sözlük, Atasözleri ve Deyimler Sözlüğü ve İmla Kılavuzu'dur. Atasözleri ve Deyimler Sözlüğü'nü Robert Kolej Türkçe öğretmeni olan anneannem Ülkü Kuşçu ile birlikte yazmıştır. Bu sözlükler hala kitabevlerinin raflarında okurlara yol göstermektedir.

"Bu sözlük öğrencilerimize ve sözlük kullanma gereğini duyan herkese yararlı olursa kendime Türk eğitim ve öğretimine, Türk kültürüne katkıda bulunmuş sayacağım. Türk dilinin öğretilmesine ve öğrenilmesine hizmet etmek bana mutluluk verecektir." Dedem, önsözündeki bu yazısıyla amacını ifade etmiştir.

Dedem 1998 yılında vefat etmesine rağmen, yetiştirdiği öğrenciler ve yazdığı sözlükler onun izlerini, hatırasını taşıyan en güzel eserlerdir. Benim için de en güzel miras ve gurur kaynağıdır.

Alaz YALIM

HÜSEYİN KUŞÇU

Öğretmen
Leksikograf Yazar

“Türk Eğitim Sisteminin Cumhuriyet’ten Bugüne Değişimi”

Köle gibi eğitilenler, köle gibi yönetilebilirler ancak. – Bernard Shaw

Türk eğitim sistemi günümüze dek birçok kez değiştirilmiştir. Konunun bu kadar geniş bir süreçle alakalı olması, beni detaylı özellikleriyle dönemleri anlatmak yerine bu dönemlerin genel özelliklerini vurgulamaya ve bu hiç değişmeyen değişimi anlatmaya itti.

Bir öğrenci olmama dayanarak söyleyebilirim ki eğitim ülkemizde maalesef hala bir temele oturtulamadı. Halbuki eğitim bizim gibi gelişmekte olan ülkelerde en çok önem verilmesi gereken konu olmalıydı; fakat Türkiye’de önem vermenin karşılığı gösteriş yapmak olduğundan eğitim bazı yerlerde elektronik tabletlerle, akıllı tahtalarla verilmeye başlandı. Çoğu zaman medya da bu gösterişe alet edildi ve tüm bunlar çok olumlu gelişmelermiş gibi gösterildi. Oysaki doğuda daha bir çok köyde okul yok, öğrenciler komşu köylere veya şehre gitmek zorunda kalıyorlar o da eğer babalardan izin çıkar, on kardeşten en büyükleri kardeşlerini okutacak parayı kazanırsa. Türkiye ‘nin bu gerçeklerini görmezden gelip , kalem silgisi olmayan çocuğa tabletlı sisteme geçiliyor demek bence büyük bir çelişki.

43

Bugünkü eğitim sisteminin sorunlarından başlarsak yazımın sonuna gelemeyeceğimi düşünüyorum. O yüzden Cumhuriyet’ten başlayarak eğitim sistemimize şöyle bir göz atalım: 1924 yılında kabul edilen Tevhid-i Tedrisat kanunuyla birlikte laikleşen Türk eğitimi herkese eşit, ücretsiz ve zorunlu hale getirilmiştir. 1940 yılında ise Türkiye için çok faydalı bir proje olan Köy Enstitüleri hayata geçirilmiştir. Fakat iktidarın seçim kaybetme korkusuna yenik düşen, Türkiye’nin ilk aydınlarını yetiştiren bu enstitüler 1946 yılında kapatıldı. Bu sıralarda sadece eğitimde değil 2. Dünya Savaşı nedeniyle ekonomide de bir gerileme görülüyordu. Bunun telafisini dış borç almakta bulan devlet tüm zorluklara rağmen eğitime önem vermeye gayret etmiştir. Diğer yandan 1950-60 yılları eğitim açısından 1940’ lara göre daha verimsiz seneler oldu. 1970’lerde ülkemizdeki eğitim sistemi teknolojik icatlarla (bilgisayar hatta televizyon) desteklenmeye çalışıldı; fakat maliyetleri ve işlevsel zorlukları sebebiyle beklenen başarıya ulaşılamadı. 1980 ‘lerde eğitimde tüm dünyada olduğu gibi liberalleşme başladı. Bu da demek oluyor ki eğitimin her düzeyinde ekonominin ve piyasanın talepleri doğrultusunda “insan gücü yetiştirmek” hedeflenmektedir. Böylece Ankara Üni. Öğretim Görevlisi Dr. Fevziye Sayılan’ın da öngördüğü gibi “Aydınlanmacı birey” modelinin yerini, “küreselleşmeciler liberal birey” modeli almıştır. 1980’lerden başlayarak yavaş yavaş ve parça parça hayata geçirilen eğitimde neo-liberalleşme çalışmaları günümüze dek devam etmekte, eğitim müfredatları günün piyasasındaki insan gücü ihtiyacına göre değiştirilmektedir. Bu politikalar sonucunda eğitim alanındaki eşitsizlikler artmış; parası olanların bilgi ve eğitim tekeli genişlerken, yoksullar için eğitimle kazanılabilecek gelecek fikri belirsizleştirmiştir. Türkiye gibi ağır eğitim sorunları ve eşitsizlikleri ile yüz yüze kalan ülkelerin neo-liberal girdaba çekilmesinin sonuçları daha da tahrip edici oldu. Eğitimdeki olumsuzluklar, bir ülkenin en önemli hazinesi olan genç beyinleri başka ülkelerin daha doğrusu kapitalizmin kölesi haline getirdi.

Bu bilgilerin sonucunda ortaya çıkan mesaj çok açık; Türk insanının anlaması gerekiyor ki eğitimde demokratikleşme gerçekleşmeyip nitelik arttırılmadıkça bizler büyük güçlerin kontrolünde, onların insan gücü kaynaklarını oluşturmaya devam etmek zorundayız.

Tutku AKÜZÜM

Kaynaklar:

- Mahiye Morgül (eğitimci yazar) televizyon programları
- Dr. Fevziye Sayılan www.jmo.org.tr/resimler/ekler/1e03cc77d4bbd6b_ek.pdf?dergi=HABER%20B%DCLTEN%DD
- Olacak O Kadar (1997 eğitim sistemi değişikliği hakkında yapılan skeçler) www.youtube.com/watch?v=rZs1InvAx4s
- Müşfik Kenter’in sesinden eğitim sistemimiz www.youtube.com/watch?v=I9noMwBA2so

Atatürkçülük ve Yorumlanması

Hepimiz Kemalistiz bir yerde, hepimiz devrimci, hepimiz aydınlanma taraftarıyız. Her gün kullandığımız "Atatürkçülük" kavramı gerçekte neyi ifade ediyor peki ?

Atatürkçülük; düşünce özgürlüğünü destekleyen, çağdaş ve bilimsel düşünmeyi hedefleyen, her türlü yobazlığa, bağınazlığa, gericiğe karşı, ırkçı ve baskıcı rejimleri reddeden, vatan ve millet adına her zaman fedakar ve özverili olmayı hedefleyen, insanlığa ve insan sevgisine büyük önem veren bir düşünce sistemidir. Kaçımız bu

özveri ve fedakarlığı gösteriyoruz ya da hangimiz insanı insan olduğu için seviyoruz?

'Atatürkçülük' kelimesinin bu şekilde ele alınması düşünüldüğünde onun niteliklerini de iyi anlamak gerektiği savunulabilir. Öncelikle Atatürkçülük, Türk milletinin ihtiyaçlarından doğmuştur. Atatürkçülüğün Türk milletince benimsenmesi, korunması Türkiye Cumhuriyeti'nin güçlenmesinin ve gelişmesinin güvencesidir. Atatürkçülük, Türk milletinin ihtiyaçlarına nesiller boyu cevap vermiştir.

Bir önemli nokta da; Atatürkçülüğün akla ve bilime dayanmasıdır. Atatürkçülük; devletin, kurumların ve kişilerin görevlerini yerine getirmede akılcılığı, amaca ulaşmadaki başlıca araç olarak kabul eder. Atatürk'ün gerçekleştirdiği bütün devrimler akla ve bilime uygundur. Atatürkçülüğün en büyük özelliği, akılcı ve bilimsel bir davranış ve düşünceyi yansımasıdır. Atatürkçülük, bilime ve akılcılığa dayanarak Türk devletinin; eğitim sistemini, ekonomik yapısını ve hukuksal yapısını belirlemiştir. Atatürk; "Akıl ve mantığın çözemeyeceği mesele yoktur." diyerek aklın ve bilimin önemini en güzel şekilde ifade etmiştir.

Atatürkçülük aynı zamanda bir bütündür. Atatürkçülüğün temelinde yer alan ilkeler birbirine bağlı, birbirini tamamlayan, birbirini destekleyen ve güçlendiren düşüncelerden oluşur. Türkiye Devleti'nin çağdaş bir seviyede yürümesi için bu ilkelerin uyumlu bir şekilde işlemesi gerekir.

İnsana insan olduğu için değer veren düşünce sistemi, Atatürkçülük, Atatürk'e özgüdür. Yabancı siyasi akımlardan veya ideolojilerden kaynaklanmamıştır. Atatürkçülük ilerlemeye ve yenileşmeye açıktır. Atatürkçülük, Türk milletini çağdaş uygarlık düzeyinin üzerine çıkarmayı amaçlar. Atatürkçülük dışarıdan alınmış bir düşünce sistemi değildir. Akla, bilime ve insan sevgisine dayandığı için bütün toplumlarda rahatlıkla uygulanabilecek esaslara sahiptir. Oysa ideolojiler katı kurallara dayanır. Atatürkçü düşünce sisteminde katı ve donmuş kuralların uygulandığı bir düşünce sistemine yer yoktur.

Atatürkçülük; kaynağı, amacı, doğduğu ortam, yapısı iyi kavrandığında en doğru şekilde uygulanan bir düşünce sistemidir. Söylenenlerin havada kalmayıp uygulanması, hayata geçirilmesi de Atatürkçülüğün temel dayanaklarından biridir. Bütün bunların ışığında şimdi sıra kendimize "Bırakılan mirasa ne kadar iyi bakıyoruz, Atatürkçülüğü ne kadar doğru kavnyor ve o doğrultuda uyguluyoruz?" sorusunu sormada.

AĞUSTOS'TA RAPSODİ

Akira Kurosawa'nın Ağustosta Rapsodi filmi Nagazaki'ye atılan atom bombasından sonraki üç kuşağın bomba hakkındaki düşüncelerini ve hissettiklerini anlatıyor. Filmde atom bombasının insanların sağlığına ve Nagazaki'ye verdiği zarardan ziyade duygusal olarak verdiği zarar işlenmiştir.

Filmde atom bombasına dört farklı bakış açısı işlenmiştir. Birincisi bombadan doğrudan etkilenenlerin hissettikleri, ikincisi bombadan etkilenenlerin çocukları: Bu kuşak bomba hiç patlamamış gibi davranmakta ve Amerika ile olan çıkarları nedeniyle bombadan bahsetmekten kaçınmaktadır. Üçüncü kuşak yani ikinci kuşağın çocukları babaannelerinin bombayı yaşaması ve dedelerinin bomba sebebiyle ölmesi sonucunda konuya karşı daha duyarlı ve araştırmaya isteklidir. Dördüncü kuşak, bombadan etkilenen birinci kuşağın Amerika'ya göç eden oğullarıdır. Amerikan vatandaşı olmalarına rağmen konuya oldukça duyarlıdır ve kendilerini biraz sorumlu hissetmektedirler.

Filmde Nagazaki'nin doğal güzelliklerinden, yerel efsane ve hikâyelerden ve birçok görsel unsurdan yararlanılmıştır. Ağustosta Rapsodi her ne kadar objektif bir film olsa da aynı zamanda Nagazaki'ye atılan atom bombasının asla unutulmayacağını da anlatmaktadır. Ağustosta Rapsodi atom bombasıyla ilgili çekilen en etkileyici ve gerçekçi filmlerden biridir.

İdil ATASOY

Médias Menacés?

Dans les temps modernes on prétend souvent que les médias sont libres et qu'ils ont la liberté d'expression dans le cadre des principes démocratiques. Mais, ce n'est pas, en fait, comme il paraît être prétendu. Grâce à la civilisation contemporaine les médias vivent une certaine modernité technologique, socio-politique et financière. En effet ils sont devenus le quatrième pouvoir dans les sociétés où dans la mesure d'une tolérance politique et législative ils manifestent des critiques et accomplissent leur devoir dans les démocraties.

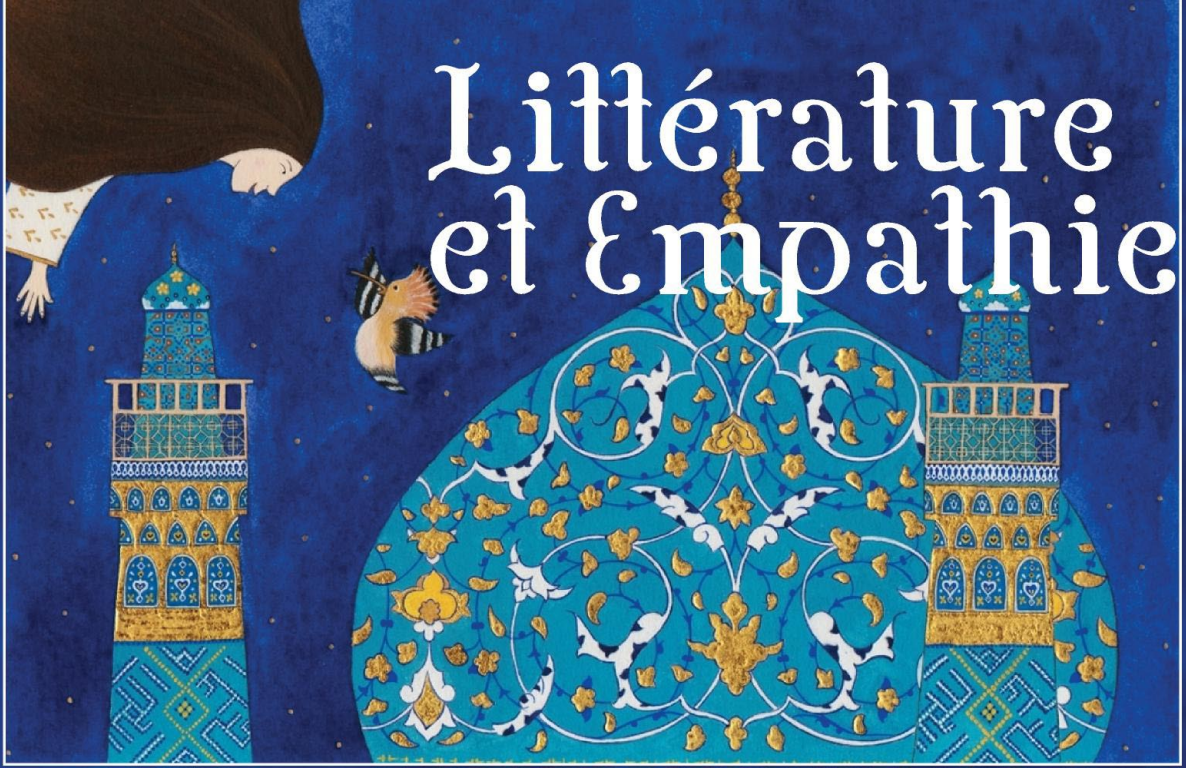
Comme ils peuvent facilement manipuler les peuples dans le climat de pleine liberté ils sont considérés comme des moyens très sérieux pouvant agir sur le pouvoir politique. C'est pour cela que, par contre, si l'on prend en considération l'influence politique des pouvoirs on peut voir l'autorité et le contrôle de ceux-ci sur les médias. On peut dire que les médias perdent parfois leur responsabilité d'autocontrôle sous l'effet des lois, des pressions gouvernementales à cause des sanctions et des amendements. C'est pourquoi ils sont devenus dépendants des pouvoirs politiques. Leurs patrons obligent leurs employés à produire des émissions, des diffusions et des publications restreintes, on peut dire que ces derniers essaient de leur paraître sympathiques par souci politique ou économique.

Nous pouvons multiplier les exemples qui pourraient justifier en argumentation notre thèse ci-dessus. On peut donner comme exemple l'arrestation de certains journalistes sous prétexte d'avoir violé les lois et de réagir contre les principes de la démocratie ; il y a des journalistes, des réalisateurs d'émissions télévisées et d'autres programmeurs renvoyés de leurs entreprises sous prétexte qu'ils avaient dépassé les frontières tolérées par les autorités politiques. On voit en plus, la censure, et même l'annulation de certains programmes sous la pression des conseils administratifs qui concernent les médias, ceux-ci suivent évidemment les directives des partis politiques. N'a-t-on pas vu aussi la censure appliquée aux médias américains par les autorités politiques et militaires pendant la guerre d'Irak. Ces médias n'ont pas réussi à informer les masses du globe à propos des violences et des tortures exercées sur la population civile. Ne peut-on pas pareillement parler de l'autorité budgétaire et financière des patrons riches qui manipulent leurs médias en faveur de leurs projets et de leur sort. Ne réussissent-ils pas à faire survivre leurs entreprises en tant qu'hommes d'affaire et patrons de médias grâce à des subventions obtenues de la part des gouvernements ou de la part des institutions publiques et privées. On peut ajouter à tout ce que nous venons de dire les sponsors qui les supportent dans le cadre des intérêts politiques ou économique même dans le domaine sportif.

Il est vrai que nous ne pouvons pas passer sans voir les médias positifs qui suivent les principes de la liberté d'expression sans être dépendants des intérêts politiques, économiques et autoritaires. Ils affirment leur responsabilité nécessaire à toute la démocratie; néanmoins, comme ils restent en minorité nous ne pouvons pas déclarer que les médias sont totalement libres car comme on l'a souligné il existe plusieurs mobiles qu'on peut comparer à des menottes qui éclipsent la liberté des médias.

Littérature et Empathie

De nos parents, qui nous la racontaient avant de dormir, ou bien de la télévision ou des livres, nous connaissons tous l'histoire de « Les Mille et une Nuits ». De nombreux contes impressionnants existent dans ce recueil qui racontent l'histoire du roi dépourvu de sentiment, de tendresse dont le cœur est endurci par l'infidélité de son épouse. Ce roi qui a perdu sa capacité de pitié, décide d'exécuter chaque matin la femme qu'il a épousée la veille. Même cette cruauté ne lui permet pas d'éveiller le moindre sentiment de compréhension et de pitié pour ces femmes innocentes. Cependant, un jour, Shéhérazade qui connaît très bien le moyen d'éveiller l'empathie et la faculté de la compréhension, se marie avec le roi. Décidée de changer son destin, elle raconte toutes les nuits des histoires au roi. Après les mille et une nuits, les histoires racontées par Shéhérazade transforme celui-ci en un homme sensible qui devient capable d'aimer et de comprendre les autres. Voilà, le phénomène où apparaît le pouvoir magique de la littérature : elle aide à motiver l'empathie, elle améliore notre existence et notre essence. Mais, comment parvient-elle à produire cet effet extraordinaire?

Tout d'abord, l'empathie est un sentiment qui existe dans les cœurs des gens dont le point de vue n'est pas borné. Ces gens sont capables de comprendre et d'adopter le point de vue et les sentiments des autres. Cet entendement n'est pas facile à adopter. Mais la littérature a un espace très vaste, comme un arbre elle a ses racines, ses origines par conséquent elle s'étend partout, sa puissance d'expansion est très singulière. Les œuvres littéraires nous proposent des fenêtres qui donnent sur de différentes vies possibles concernant l'altérité. Peut-être, nous n'obtiendrions jamais l'opportunité d'élargir notre horizon sans les différents genres de la littérature. L'homme qui se centre sur soi, ne peut pas faire disparaître les écarts entre les gens et lui-même ou les écarts des gens entre eux se trouvant dans le même endroit ou ailleurs. Ce sont des écarts invisibles qui nous séparent : par exemple, il existe plusieurs nouvelles et histoires qui se déroulent dans des ambiances diverses politiques, économiques, sociales et culturelles auxquelles nous ne sommes pas habitués. En lisant ces histoires, une fenêtre s'ouvre à un autre monde vu par les yeux du personnage d'un roman ou d'une pièce de théâtre. Notre jugement personnel se développe et nous apprenons comment évaluer objectivement les situations suivant les variétés de points de vue.

Puis, l'empathie nécessite une vraie identification à l'autre personne pour créer une meilleure compréhension de

ses idées ou sentiments. La littérature est un art et comme tous les arts représentent la nature humaine, sa nature sentimentale, sa puissance et ses faiblesses ils nous permettent de connaître tous les aspects typiques de l'homme avec ses joies, ses tristesses, la jalousie, le chagrin... Ce sont des sentiments qu'éprouve l'homme partout dans le monde et que l'artiste évoque dans son récit pour nous donner l'occasion d'avoir un contact très proche avec eux. Ce sont des sentiments avec lesquelles, nous nous identifions à eux. L'écrivain nous attire avec son style d'écrire et il se forme une relation intime entre le lecteur et les personnages. Leurs sentiments deviennent ressentis par le lecteur. Cette relation nous permet aussi de profiter des expériences des personnages romanesques. Les expériences, les sentiments qui peuvent être très éloignés des nôtres contribuent à la formation de notre identité, de notre caractère et surtout de notre conscience. Ils soutiennent la formation de l'empathie. Nous devenons conscients de la situation des gens, de leurs réactions contre cette situation. Il y avait le même principe au théâtre antique au sujet de la catharsis ; l'utilisation des sentiments pour faire identifier le lecteur au protagoniste. Ce pouvoir de la littérature explique aussi comment nous nous sentons émus quand le personnage est ému ou bien comment nous aimons un personnage considéré normalement méchant.

En effet, l'empathie peut être considérée comme un entendement dur à former car les gens pensent qu'elle nécessite le partage des opinions communes. Au contraire, nous ne devons pas appartenir à une certaine pensée, à une certaine conception ou idéologie. C'est pour cela que peut-être seulement, un homme consciencieux et objectif peut réaliser l'empathie. La littérature qui nous éloigne des habitudes, des préjugés peut engendrer une objectivité et une volonté qui nous donnent la bonne intention de comprendre les autres au nom de la tolérance et du respect.

En conclusion, la littérature peut aider à motiver l'empathie en élargissant le point de vue des hommes, en faisant identifier le lecteur aux personnages ; un lecteur qui apprend à échapper aux préjugés et aux clichés habituels, et faisant un effort continu pour pouvoir être impartial dans ses jugements. Partant de ces bons effets on peut aisément comprendre ce que Shéhérazade a voulu faire. Parfois, même une petite histoire peut changer l'homme, peut sensibiliser son cœur froid et insensible.

Le Monde Actuel et la Jeunesse

« La jeunesse n'est qu'un mot » dit Pierre Bourdieu, l'un des sociologues français les plus importants du XXe siècle. En effet, il veut dire que la jeunesse ne consiste pas en un bloc monolithique, mais comporte des composantes très diverses. Nous vivons dans un monde qui se construit énormément par les changements et la contribution des jeunes pour ces changements en majeure partie. Bien que nous ayons des sources limitées que l'on puisse offrir aux jeunes, c'est important de les rendre heureux afin qu'ils produisent fructueusement. Alors, on peut se demander si le monde actuel répond aux aspirations des jeunes ou pas. D'abord on va dire que le monde actuel répond à leurs aspirations, ensuite on va en observer les raisons qui dressent des obstacles devant les intentions des jeunes.

De nos jours, on peut dire que les jeunes trouvent des réponses à leurs aspirations. Quand on entend les mots « le monde actuel », on pense premièrement aux bienfaits de la technologie qui est une grande opportunité pour les jeunes. Comme elle facilite notre vie, elle répond aussi à ce que l'on cherche. Maintenant il y a une technologie très développée qui n'existait pas auparavant. Les jeunes peuvent l'utiliser en faveur de leurs vœux. Avec une clique, ils peuvent ouvrir la porte d'un vaste monde où il y a beaucoup d'informations prêtes. Par exemple avec les moteurs de

recherche comme Google, Yahoo, etc. les gens trouvent facilement ce qu'ils cherchent. C'est une grande facilité pour réaliser aussi les rêves. Ensuite, ce n'est pas seulement la technologie qui aide à répondre aux aspirations des jeunes. Dans l'espace de ce qui connecte à l'actualité ou propose des loisirs c'est plus facile de trouver des connaissances sur les activités auxquelles les jeunes s'intéressent : il y a beaucoup de cours pour apprendre à jouer au tennis ou à jouer du piano et pour apprendre de nouvelles langues étrangères. Alors, on peut dire que le monde actuel nous offre beaucoup de possibilités pour développer nos talents et pour nous améliorer dans des domaines différents.

D'autre part, de temps en temps on observe que le monde actuel ne peut pas tout à fait répondre aux aspirations des jeunes. Plus de 7 millions de gens vivent actuellement dans le monde et du jour au jour la population des jeunes augmente. Au fur et à mesure que cette population augmente la compétition parfois désespérante entre les gens devient inévitable. Puisqu'il y a des sources restreintes, pour obtenir le meilleur, ils travaillent beaucoup au point de s'épuiser. Parfois, ils ne peuvent pas vivre leur jeunesse proprement dite. Par exemple, en Turquie, chaque année plus de 2 millions de candidats travaillent beaucoup pour entrer aux universités ; mais pour entrer à une université populaire, il faut figurer parmi les 5000 au maximum ; à part ceux-ci personne parmi les 2 millions de jeunes ne pourra être satisfaite de son choix. Voilà le visage de la compétition impitoyable! La plupart de ces gens qui participent à ce concours à l'âge de 18-19 ans, au lieu de se promener, d'aller aux concerts, de faire du sport, et de pratiquer d'autres loisirs, ils vivent dans un monde où il y a la restriction et un travail dont le résultat paraît incertain à beaucoup d'entre eux. C'est le même cas pour les adolescents qui ont 13-14 ans : ils travaillent aussi dans des conditions strictes pour entrer à un bon lycée. Donc, on peut dire que les jeunes sacrifient leur jeunesse afin d'être accepté par le monde.

Enfin, on peut dire que le monde ne va jamais être satisfaisant pour les jeunes. Il y aura toujours un changement sur les points de vue des gens par rapport aux changements techniques ou sociologiques. Comme il y a une différence entre le passé et le monde actuel il y en aura encore dans le futur. Les jeunes veulent découvrir de nouvelles choses en utilisant les sources que le monde peut leur offrir grâce à l'éducation. C'est eux qui contribuent au développement du monde donc le monde ne pourra jamais répondre à leurs aspirations. Par exemple, en 2004 Mark Zuckerberg a inventé « Facebook » dans ses années d'étudiant à l'université, il a gagné beaucoup de succès dans les premières années. C'était le site internet le plus connu dans le monde jusqu'à l'invention de « Twitter ». La popularité de Facebook diminue d'un jour à l'autre parce que les gens, surtout les jeunes, utilisant beaucoup ces sites internet, cherchent toujours quelque chose de nouveau.

Pour conclure, on peut dire que le monde actuel n'a ni une réponse très positive aux aspirations des jeunes ni une absence totale de réponse. L'important est de trouver la réponse en soi-même pour parvenir à se satisfaire. Le monde change, et étant des êtres vivants dans ce monde on doit suivre le rythme du monde tel qu'il se présente. C'est en vivant que nous devons tracer notre propre chemin qui donnera accès à nos aspirations. De cette manière, on peut vivre en sérénité. Les jeunes ont plus de chances que les adultes, ils ont beaucoup plus de possibilités d'être avertis par leurs fautes ou pour modifier leurs choix. Alors, pour trouver une bonne réponse à ce propos il faut exercer bien nos facultés intellectuelles et notre sagesse pour nous appliquer à ce qui convient le mieux à notre condition humaine.

Lecture Plaisir

Junichirô

Tanizaki

Le pont flottant des songes

Le Pont Flottant Des Songes
Junichirô Tanizaki

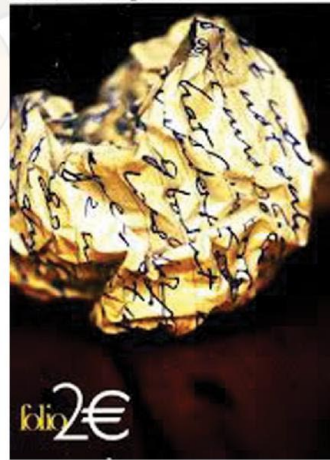
Le pont flottant des songes est un court roman écrit par Junichirô Tanizaki. Il a été publié en 1959. Le thème générale de ce livre est l'amour. Il parle d'une famille japonaise, et particulièrement de la relation entre Tadasu et sa belle-mère.

A mon avis, c'est un livre assez compliqué car il y a beaucoup d'ambiguïté mais c'est cette ambiguïté qui rend ce livre intéressant. A cause de la

nature réservée et réticente du père, beaucoup de choses restent inconnues. Une chose qui m'a déplu est la cruauté du père et la soumission extrême de la belle-mère. Finalement, je pense que c'est un livre intéressant et facile à lire et donc je le recommande à mes amis.

Berrak GÜVEN

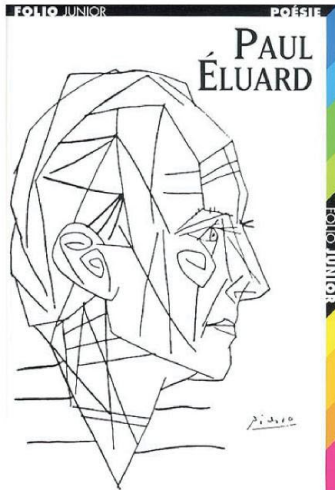
Franz
Kafka
Lettre au père

Lettre Au Père
Franz Kafka

J'ai lu *Lettre au Père* écrit par Franz Kafka à l'attention de son père. Il l'a écrit en novembre 1919. C'est une lettre qui m'a plu et j'aime bien ce livre puisqu'il parle de la vie de Franz Kafka et de la relation entre son père et lui. Franz Kafka est l'un de mes auteurs préférés. De plus, ce n'est pas une histoire. Il parle d'une famille réelle. Je conseillerais ce livre à mes amis qui aiment lire Franz Kafka ou bien qu'ils lisent au moins 2 livres de Franz Kafka parce que si vous ne l'avez jamais lu cette lettre ne vous influencera pas.

Gülnaz EROL

Choix de Poèmes
Paul Eluard

J'ai lu un livre de poésie qui s'appelle *Choix de Poèmes*. Il a été écrit par Paul Eluard. Il y a plusieurs poèmes de Paul Eluard et les dessins de Picasso.

Moi, j'aime bien à peu près tous les poèmes car ils ne respectent pas les règles comme un sonnet classique mais ils ont tous un rythme. Il critique bien les sujets qu'il écrit comme l'amour, les soldats ou l'égalité des sexes. En plus,

dans le livre il y a beaucoup de poèmes qui critiquent différents sujets. Le vocabulaire n'est pas très simple, mais on peut comprendre la parole. Il est un poète surréaliste et donc à mon avis, ce sont des poèmes plus riches. J'aime bien les poèmes qui parlent d'animaux mais le poème qui m'a beaucoup plu est 'Chat'. C'est un poème simple, mais plaisant. Eluard raconte très bien un chat et ses émotions. Je conseillerais ce livre à mes amis car ce sont des poèmes riches et expressifs parce que le poète critique bien les sujets lyriques et politiques.

Selin DİZMEN

Le Fantôme de l'Opéra
Gaston Leroux

Le fantôme de l'opéra est un roman gothique qui a été écrit par Gaston Leroux et qui a été édité en 1910. Le thème de ce livre est la relation entre une chanteuse et un fantôme.

J'aime bien ce livre parce que le sujet est différent des autres livres. Pendant ma lecture, je ne pouvais pas deviner ce qui allait arriver. Parfois j'avais peur avec Christine, parfois j'étais triste avec le fantôme, Erik. C'était un livre captivant pour moi. C'est un livre gothique avec des éléments romantiques, tragiques et mystérieux. Le

sujet était intéressant aussi car l'auteur a été inspiré par une vraie histoire de l'Opéra de Paris. Il a fait une grande recherche pour écrire ce livre. Quand je le lisais, je savais qu'il parlait d'une légende. C'était une fin surprenante et j'ai aimé que l'auteur parle de l'histoire de l'opéra de Paris. Je conseillerais ce livre à mes amis car j'ai aimé les expressions de l'auteur. C'est un livre captivant.

Zeynepnaz İŞERİ

İyi Bir Eğitim Seçeneği

Yurtdışında yüksek öğrenim okumak son zamanlarda gündemde olan önemli bir konudur. Çoğu kişi için bu büyük bir hayal iken, bazıları için ise korkulması bir kabustur. Farklı kültürleri tanımak, o kültürleri benimsemek, değişik bir çevreye alışmak elbette her insan için zor bir süreç olmasıyla birlikte emek gerektirir. Fakat bunu aşmak o kadar da güç değildir. Zorlukların yanında bu deneyimin bize ilerki hayatımızda yararılanmak üzere kazandıracığı olumlu getirilerini düşünenecek olursak bu fikre çok daha sıcak bakabiliriz.

Günümüzde yurtdışında eğitim için en çok tercih edilen ülkelerin başında Amerika'dan sonra İngiltere geliyor. Dünya'nın her yerinde geçerliliği olan İngiliz yüksek öğrenim sistemi, öğrencilere çok büyük avantajlar sunuyor.

Öncelikle İngiltere'deki eğitim sisteminin Türkiye'dekiyle farklılığından bahsedebiliriz. İngiltere'de bir üniversiteye kaydolmak için herhangi bir sınava girmek gerekmez. Üstelik İngiltere'de okuyabilmek için ülkemizdeki YGS-LYS'ye katılma şartı yoktur. Yani Türkiye'de bir üniversite programını kazanmak dikkate alınmaz. Bu da öğrenciler için büyük bir kolaylık sağlar. Sadece lise diplomasıyla İngiltere'de istenilen bölüme kayıt yapılabilir. Ayrıca Türkiye'de sınavlardan aldığımız puanla kısıtlı sayıda bölümü seçebilmemizin aksine İngiltere'deki tüm bölümlerin kapısı

her öğrenciye açıktır. Böylelikle öğrencilere meslekleri istememelerine rağmen seçim yapmak zorunda bırakmaya değil, öğrencilerin becerilerine göre meslek seçimini onlara bırakmaya dayanan serbest bir tutumla yaklaşan bir eğitim sistemi mevcuttur.

İngilizce dünya üzerinde 1.8 milyar insan tarafından konuşulan bir dildir. İngilizce günümüzde uluslararası dil, iletişim dili veya dünya dili olarak adlandırılır. Bu dil artık birçok meslekte gereklilik haline gelmiştir. Bu şartlarla İngilizce bilmeyen birinin iş bulabilmesi oldukça zordur. Bu kadar çok kullanılan bu dilin önemini inkar etmek imkansızdır. Bu dili öğrenmek herkes için bir zorunluluktur. İngiltere'de alınan eğitim bu kadar önemli bir dil olan İngilizceyi anadil gibi konuşma imkanı sunar. Olmazsa olmazların en başında gelen İngilizceye bu kadar hakim olmak gerek Türkiye'de gerekse başka ülkelerde çok güzel iş olanakları sağlar.

İngiltere Üniversitelerinde okumanın en büyük avantajlarından bir diğeri de; öğrencilerin yarı zamanlı olarak haftada 20 saate kadar çalışma iznine sahip olmalarıdır. Üstelik öğrenciler başarı durumlarına göre okurken üniversiteden burs alma şansına da sahiptirler. Böylece öğrenciler kendi giderlerine daha üniversitedeyken katkı sağlayabiliyorlar. Başarı bursu imkanıyla da eğitim masraflarını en aza indirebiliyorlar. Öğrenciler daha meslek sahibi olmadan para kazanabilmenin tadına varabiliyorlar. Bu da çok büyük bir deneyim oluyor.

Ben kesinlikle maddi durumu yeterli olan herkesin ayrıcalıklı bir eğitim almasından yanayım. Ailelerin çocuklarına bu imkanları sunabilmesi ve destek olabilmesi çocukların kişisel gelişimi için çok büyük katkılar sağlar. Kişisel gelişim sosyolojik gelişimi de etkiler. Böylece toplumumuzu da olumlu yönden etkilemiş oluruz. Vizyonumuzu her zaman geniş tutmamız gerekir. Bunu da başka

ülkeler ve kültürler göreyerek başarabiliriz. Önümüzde tek bir seçenek yerine bir çok seçenek bulundurabilmek bizi daha özgür ve kendi kararlarını verebilen bireyler haline getirir.

Ben İngiltere'ye üç kez gittim. Çoğu Avrupa ülkesini dolaşmama rağmen İngiltere'ye karşı ayrı bir beğenim var. Ağabeyim de bu sene Manchester'da öğrenimine başladı. Şimdiye kadar ondan çok fazla şikayet duymadım. Yeni eğitim olanaklarından, derslerinden, çevresinden, alışkanlıklarından, düzeninden, arkadaşlarından çok memnun. Benim de onun yanına gelmemi istiyor. Henüz bir karar vermememe rağmen bu seçeneğe bana pek çok kazanım sağlaması açısından sıcak baktığımı söyleyebilirim. Size de bunu eğitiminiz için bir seçenek olarak alıp düşünmenizi öneririm; çünkü bu sadece kendimiz için değil ülkemiz için de alacağımız önemli bir karardır. Her şeyden önemlisi bu ülkenin bizim gibi iyi öğretim almış, başarılı gençlere ihtiyacı var!

Ece GÖRGÜN

J'aime... J'aime pas...

J'aime

Les hommes drôles,
La couleur jaune,
Les personnes actives,
Les immeubles modernes,
Les belles femmes.

J'aime

Gagner un match difficile,
Acheter un surligneur orange,
Lire des livres romantiques,
Faire du ski sur de longues pistes,
Manger de bons légumes,

J'aime pas

Les hommes grossiers,
Les idées stupides,
Les animaux prédateurs,
La couleur grise,
Les devoirs difficiles

J'aime pas

Sortir les journées froides,
Écouter des chansons tristes,
Manger des fruits pourris,
Et passer des journées ennuyeuses

Ece ERCANLI

Varlığındaki Kayboluş

Soğuşunla aydınlanıyor
Hiç benim olmayanı özleyorum
Ama sen de
Sen de ağlıyorsun?
Sen varsın
Oradasın
Bir ben dokunamıyorum
Orada ortada
Tam dilimin ucundasın da
Gösteremiyorum
En acısını yaşıyorum
Yokluğuna alışıyor
Yokluğunla yaşıyorum
Bakamıyorum yüzüne
Buzdan taneler düşüyor kucağıma
Allahım diyorum
Nerede o şimdi?
Her haykırışım sana
Seni bulmaya yola çıkıyor
Biri bile geri dönmüyor sonra
Soğuk duvarlara çarpıp görünmez oluyor
Sen gibi
Senin gibi
Duydum onları biliyorum
Lakin,
Uçup giden anlarımız,
Sözde rüyada yaşar aşkımız gibi
Bir yerlerde bulamıyorum
Var oluşları attırıyor kalbimi
Gelgelelim yoklar
En derinimdeler
Ordalar
Elim yetişmiyor almaya
Çıkarıp dünyaya gün yüzüne açmaya
Sırlarım gibi sıkışmışlar oraya
Göremediğim yüzün gibi
Var oluşundan şüphem yok da
Görünmezler, tutamıyorum.

Özge ŞENTÜRK

Resim çalışması: Eylül AYGÜN

Beklemek

Beklersin, olacaksa olsun artık
Beklersin, gelmez bir türlü
Saate bakarak tik ve tak
Evet şimdi ya da hayır
Yaşamak mı beklemek mi
Seçebileceğimiz çelişme mi
Hatırlamak ya da deneyimleyecek olmak mı
Adın kadar emin olabilmek mi
Yoksa yarın kadar belirsiz olmak mı
Yarın kadar beklerken mi
Yoksa sonu beklediğin kadar ummazken mi

Beklemezken cereyanla düşen kalemde mi
Ve yine beklemezken gelen haberde mi
Beklerken gelmeyen mektupta mıdır yoksa
Beklemeden yaşanan korku
Ya da beklerken korkutan ama gelmeyen

Sinan SALİHLİ

J'aime... J'aime pas...

J'aime...

Les rues mélancoliques sous des pluies torrentielles.
Les tasses de café qui ont l'odeur de l'amour dans les matins froids.
L'harmonie unique de roses et de sang roux.
Le reflet de la lune et la lumière du soleil ressuscité.
L'hostilité éternelle du noir et du blanc.

J'aime...

Nager dans la mer argentée au clair de lune.
Vivre comme si aujourd'hui était le dernier jour de ma vie.
Lire mes livres dans mon lit tranquille.
Croire que la connaissance est divine.
Voir guérir des blessures mortelles.

J'aime pas...

La gloire des existences immortelles.
L'égo des personnes incompetentes et les cerveaux pauvres.
La société menteuse et ses péchés sales.
La solitude de ratés qui se passe dans les forêts sombres.
Les meurtres des esprits criminels.

J'aime pas...

Tomber amoureux d'une jolie malade mentale.
Combattre et blesser une pauvre âme.
Perdre une incroyable capacité et ne pas pouvoir trouver ma perte.
Lire des livres magiques et croire qu'ils sont réalité.
Et jouer à des jeux vidéo ennuyeux si j'ai un livre à lire.

Yavuz İSKİT

J'aime... J'aime pas...

J'aime

Les grands musées
La mer bleue en été
Les femmes celtes
Les ciels gris
Et les villes cosmopolites (comme New York).

J'aime

Lire un roman policier
Manger des « manti » délicieux chez ma tante
Regarder une pièce de théâtre célèbre
Prendre une douche chaude quand il neige
Et cuisiner un bon repas.

J'aime pas

Les enfants gâtés
Les grosses araignées
La cuisine arabe
Les devoirs difficiles
Et les oreillers durs.

J'aime pas

Gaspiller de l'argent pour des choses stupides
Parler aux gens ennuyeux
Acheter des choses chères
Être dans des salles de bains sales
Et étudier quand je suis épuisé.

Selim BAYDAR

Mektup Yazdım Sevdiğime

Uzaklardaki Öyküm

"Ağustosta Rapsodi" Clark'ın gözünden...

Babamın kardeşinin Japon olduğunu öğrendiğim gibi bir mektup yolladım, sevgili halamın çocuklarına. Onlara "Hemen Hawaii'ye gelmelisiniz." dedim ama cevap ne yazık ki olumsuzdu. Her hafta onlara bizim fotoğraflarımızın olduğu bir posta yolladım. Her postada Hawaii'ye gelmelerini ricâ ettim ama kararlarını bir türlü değiştiremedim. Babam her gün kötüleşiyordu ve son isteği yıllardır kayıp olan kardeşini görebilmektir. Bir gün bir mektup aldım içinde Hawaii'ye gelecekleri yazıyordu, çok mutlu olmuştum okumaya devam ettim. "Hawaii'ye gelmemizi bu kadar istediniz biz de sizi kırmayacağız ancak önce büyükbabayı anma törenine katılmamız gerekir." "Şok olmuştum. Bir amcam vardı ve... ölmüştü... Birkaç dakika mektup elimde öylece durdum sonra kararımı verdim ilk uçakla Japonya'ya gidecektim.

Onlara Japonya'ya geleceğime dair bir mektup yolladım ve ertesi gün uçak biletlerimi aldım. Bir hafta sonra uçağa binip Japonya'ya geldim. Havaalanında kuzenim eşiyile beni bekliyordu. Çok iyi insanlardı. Takside bana Nagazaki'yi anlattılar. Onlara amcamı sordum bir an boyunlarını eğdiler. Belli bir süre sessizlik oldu. Birkaç dakika sonra bana cevap verdiler, atom bombası düştüğünde okulda ölmüş. Onlara beni oraya götürmelerini ricâ ettim, beni kırmadılar. Okulda yeğenlerimi gördük, kuzenim onlara karşı sinirli olduğu belliydi ama kendini tutmaya çalıştı. Okulda bir anıt gördüm. Bana bu anıtın okulun atom bombası atıldıktan sonra kalan kalıntılarıyla yapıldığını söylediler. İçimden önünde saygı duruşunda durmak geldi, içimde öyle bir his vardı ki... sanki... bunun suçlusu benmişim gibi. Arkamdan bir grup yaşlı insan geldi. Onlara yol verdik ama yüzlerindeki üzüntü içime kadar işlemişti. Anita karşı oldukça saygılılardı. Anıtın yanına çiçek bırakıp, anıtı temizlediler. Saygı duruşunda durduktan sonra gittiler. Ne soracağımı anlamış gibi "Okulda ölenlerin sınıf arkadaşları" dedi kuzenim. İçimdeki suçluluk hissi git gide daha büyüyordu. Ertesi gün amcamın anma törenine katıldım. Bu içimdeki suçluluk hissini arttırmış mıydı azaltmış mıydı emin değildim. Ama hala Amerika'nın böyle bir caniliği nasıl yaptığı aklım almıyordu. Bu Japonların bunu bu kadar çabuk unutması... Aklım almıyordu... Törendeki Japonlar üzüntülerini saklayıp ciddi olmaya çalışıyorlardı. O gün öğleden sonra babamın ölüm haberi geldi. Bu ağır üzüntü, suçluluk duygum ile birleşince dayanamadım. Ailemden özür dileyip ilk uçakla Hawaii'ye geri döndüm.

O Gün ve Ben

"Ağustosta Rapsodi" ailenin yaşlı reisi büyükanne Kane'nin gözünden..."

1920 yılında Japonya'nın Nagazaki şehrinde doğdum. Benden küçük beş, benden büyük dört kardeşim vardı. Çok kalabalık bir aileydik. Nagazaki'nin biraz dışında bir evde yaşıyorduk. 19 yaşına geldiğimde II. Dünya Savaşı başladı ve ülkem Japonya, bu savaşta aktif bir rol üstlendi. İlk başlarda geceleri Amerikan ve Japon uçaklarının gürültüsü ve sürekli saldırı korkusuyla uyuyamasak da zamanla alışmıştık. Dört yıl sonra 1943 yılında Nagazaki'deki devlet okulunda görev yapan bir öğretmenle evlendim. Evlendikten 1 yıl sonra bir erkek çocuğum oldu. Nagazaki'nin biraz dışında dağların arkasında kalan bir evde yaşıyorduk. Çok mutluyduk; fakat savaş Japonya'nın Pearl Harbor'ı bombalamasından sonra işler iyice kızışmıştı. Herkesin Amerikalılardan ödü kopuyordu.

9 Ağustos 1945 sabahı her şey normal başladı. İkinci çocuğuma hamileydim, sabah altıda kalktım, oğlumun ve eşimin kahvaltısını hazırladım. Eşim sekiz gibi evden çıktı. Saat 11 gibi müthiş bir gürültü duyuldu. Sanki her şey havaya uçmuş gibiydi. Gökyüzü yarıldı ve bir göz açıldı sanki hepimizi içine alacak bir göz. Bomba olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Nagazaki'ye doğru koşmaya başladım. Şehir merkezine vardığımda oranın Nagazaki olduğunu bir süre anlayamadım. Binaların çoğu yıkılmıştı. Yerde cesetler ve yaradan tanınmayacak hale gelmiş bedenler vardı. Birkaçı "Su, su, su..." diye yalvarıyordu. Fakat doğruca okula gittim. Okula vardığımda bina tamamen yıkılmıştı. İnanmak istemedim. Yere oturup sessizce ağlamaya başladım. Çocuklarına bakmak için gelen, sağ kalan birkaç aile de enkazı görünce yanıma oturdular ve ağlamaya başladılar. Ancak kendimi toparlamam gerekiyordu ayağa kalktım eve geri döndüm ve oğlumun nasıl olduğuna bakmaya gittim. Kardeşlerimden sadece üçü evdeydi. Birinin saçları dökülmüştü, kimseyle konuşmuyordu. Onu gördükten sonra o an ben de saçlarımın yarısının döküldüğünü fark ettim. Sanki hepimiz bir günde yaşlanmıştık. Ertesi gün haberlerde Amerika'nın daha önce Hiroşima'ya da atom bombası attığını öğrendim. Japon hükümeti bomba hakkında konuşulmasını ve haber yapılmasını yasaklamıştı. Belki bu sayede bombanın etkisini azaltabileceklerini umuyorlardı.

O korkunç günlerin üzerinden 45 yıl geçti. Bugün iki çocuğum ve dört torunum var. Çocuklarım Amerika'da yaşayan; fakat bugüne kadar varlığından habersiz olduğum kardeşimi görmeye gittiler. Onlar bomba hiç yaşanmamış gibi davranıyorlar, torunlarımsa bu konuya çok daha duyarlı. Benim Amerika'ya kızgın olduğumu düşünüyorlar; fakat Amerika ile olan savaşım çok uzun yıllar önce bitti. Elbette olanları unutmam, unutamam da. Fakat bunun için birini suçlamaktan çok ama çok yoruldum.

Çocuklarımın Amerika'dan yolladığı bir mektupta erkek kardeşimin beni görmek istediği yazıyordu; ancak ben bundan tam emin değildim. O yüzden kesin bir cevap veremedim. Çocuklarım döndükten sonra Amerika'dan erkek kardeşimin oğlu Clark'ın Nagazaki'ye geleceğini haber veren bir mektup aldık. Bu olaya tepkisiz kalmış gibi görünmeme rağmen açıkçası Japon asıllı bir Amerikalıyla tanışmak bende bir merak duygusu uyandırıyor. Clark geldiğinde açıkçası onu bu kadar seveceğimi düşünmüyordum. Büyükbabasına olanları öğrenmişti ve benden tüm Amerika adına özür diledi. Aradan 45 yıl geçmiş olmasına rağmen böyle bir özrün benim için anlamı büyüktü ve daha önce hiç görmediğim bu adam ve ailesine karşı bir anda ısınmamı sağlamıştı. Torunlarıma erkek kardeşimi görmek için Hawai'ye gideceğimi söyledim. Fakat o gün bir mektup daha aldık mektupta hasta olan ağabeyimin öldüğü yazıyordu. Clark apar topar Hawai'ye döndü bense tüm gün ilaç verilmiş gibi uyudum. Ertesi sabah uyandığımda kendimde olduğum söylenemezdi. Birini yitirmenin acısının nasıl bir şey olduğunu tekrar hissettim ve bu acı aklıma eşimi kaybettiğim 9 Ağustos'u getirdi. O günde hava aynı bugünkü gibiydi ve birden bire bilinçsizce koşmaya başladım. Sanki zamanında ulaşırsam eşim, erkek kardeşim, kaybettiğim her şey geri gelecekmış gibi hissediyordum. Yıllardır bastırduğum tüm duygularım, hissettiğim o acı tekrar su yüzeyine çıkmıştı ve koşarsam bunlardan kurtulacakmışım gibi geliyordu. Fakat tabii ki öyle olmadı. Kaybettiğiniz birini ne kadar çok isterseniz isteyin ne kadar çok severseniz sevin ne kadar hızlı koşsanız da geri getiremiyorsunuz.

Bir Yaz Sabahı

"Ağustosta Rapsodi" Tateo'nun gözünden...

Kocaman bir buluta benziyormuş çıkan duman, ama çocukların bakıp şekillere benzettiği masum kar kadar beyaz bulutlara değil, daha şeytani, içinde kötülüğü barındırmanın verdiği uğursuz siyah gri tonlarında bir buluta...

Tateo'nun bütün tüyleri diken diken oldu, genelde düşünmezdi böyle konuları; büyükbabasını, tanımadığı ama mutlaka sokakta gördüğü insanların ailelerini alıp götürən o uğursuz bombayı. Onun nesli pek düşünmezdi geçmişi adı üstünde geçmiş geçmişti. Büyükannesi girdi odaya, yavaşça ve girdiği gibi de çıktı. Tateo büyükannesine bakarken utanıyordu. Onun bombadan hasar görmüş saçsız başına bakarken korkuyla karışık bir iğrenme hissi duyuyor ve bu histen utanıyordu. İnsan kanından birinden utanabilir miydi?

Böyle düşününce aklına Clark geldi. O da utanıyor olmalıydı. Kanından birinden değil; ama aynı toprağa ayak basan ve aynı havayı soluyan atalarından belki. Sonuçta onlar değil miydi bir insanın insanlıktan ne kadar çıkabileceğini gösteren? Üstelik onun için çok daha zor olmalıydı durum. Kanı bile birbirine düşmandı. Yarı amerikan yarı japon. İronik hatta komik bir durumdu doğrusu.

Yazın bahardan kalma taze havası odayı doldurdu. Derin bir iç çekti Tateo güzel bir sabahı neden böyle düşüncelerle griye boyadığına hayıflanırken. Parmaklarının üstünde donup kaldığı piyanonun kemik rengi tuşlarına baktı. Kaygılanmıyordu piyanonun çalışıp çalışmayacağı belirsiz durum için. Sonuçta bir şeyi çok istersen olmaz mıydı? Tam akordu denemek için çalmaya başlayacakken Clark girdi içeri kardeşleriyle.

Gülümsüyordu dördü de. "Gelsene Tateo." diye seslendi Clark. Tateo parmaklarını bir milim bile kıpırdatmadığı tuşlara baktı, sonra da oturduğu tabureden kalktı.

Her zamanki gibi vurdum duymaz tarafı haklıydı, böyle bir yaz sabahını bir bombayla mahvetmeye hiç gerek yoktu...

Nisan GÖKSEL

Balkon

Özledim seni, kaç gündür ortalarda yoksun. Akşam yine her zamanki saatte pencerenin önündeydim, ses seda yok. Oysa neler birikti anlatacak. Neyse, ben başlayayım, duyunca gelirsin.

Mahalledeki saatçi taşındı. Evet, hani şu içeri girince çiğnerlerine eski tahta kokusu dolan, olabilecek her yere farklı farklı saatler sıkıştırılmış, hepsinin kendini fark ettirmek istercesine çıkardığı tik tak sesiyle içinde bulunduktan bir süre sonra, tabir-i caizse, küçük çaplı bir keşmekeşin içinde kaldığın, bu sebeple hiçbir zaman on beş dakikadan uzun süre duramadığın o güzel saatçi. Biliyorum orayı çok sevdiğini. Sesi seninkine benzeyen, her saat başında hafif bir tereddütle evinden çıkan ve, artık üşüdüğünden midir nedir, görevini aceleyle icra ettikten sonra hemen geri dönüp, sanki yanlış bir şey görmüşüz gibi, kapılarını sertçe kapatan ve tüm bunları yaparken eve hafif bir gerilim katan- özellikle kitap okumaya dalmışsan sesi ilk duyduğunda yerinden zıplıyorsun- o eski ceviz saati aldığımız yer artık yok. Mahallege güvendiğinden mi yoksa içeride çalınmaya değer bir şey bulunmadığını düşündüğünden midir bilinmez (ki eğer ikincisini düşünüyorsa onun adına üzüldüm) dükkanın kapısını bile kilitlemeden çıkan sahibi ben dükkanın önünden geçerken kepenkleri indirmiş; kocaman, paslı, gri bir kilidi kapıya takmakla meşguldü.

Benim şaşkınlıktan ağızım açık, öylece durup ona baktığımı fark edince yüzünde buruk bir gülümsemeyle baktı bana, durumunu paylaşan biri olduğunu anlayınca insanın yüzünde oluşan o tuhaf huzur ifadesiyle. Bilmiyordum ki onu anlayan bir tek ben değildim.

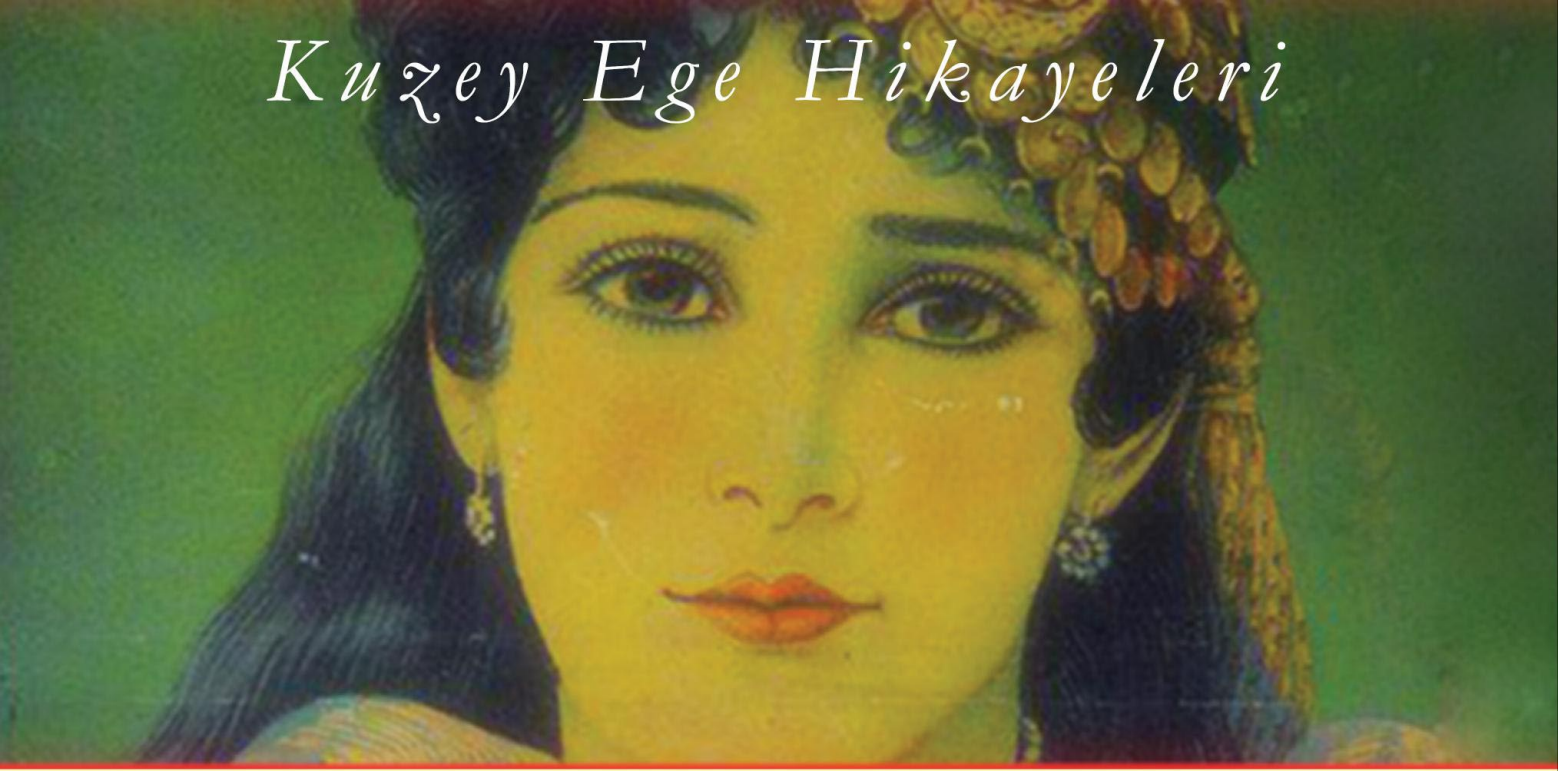
Bir başka haber, hani geçen hafta fırtına kopmuştu, senin pek sevdiğin yaşlı servi ağacı bile dayanamayıp dallarından birini yere atmıştı, sen de korkup kaçmıştın- yanlış anlama seni suçlamıyorum, ben de eve kapattım kendimi, hala da bakmadım o ağaca- işte o akşam apartmanın en alt katını su basmış. Sabah kapı pencere açık, ellerinde boy boy kovalar, suyu dışarı çıkartmaya çalışırken gördüm insanları. Hala uğraşıyorlar, o kadar zahmetli ki. Onları gördükçe içimden geçiriyorum: Keşke hepimiz senin gibi istediğimizde kaçabilecek kadar özgür olsaydık.

"Hiç iyi haber vermeyecek misin?" dediğini duyar gibiyim. Şimdi sıra onda. Gerçi az önce söylediklerimin yanında biraz küçük kalıyor, tekrar neşelendirir mi bilemem ama bizim için önemli. Balkona kocaman bir şemsiye aldım. Yazın da rahat rahat oturabilelim diye. Biliyorum, sen yazın pek yerinde durmuyorsun, deniz kıyısına inip tur atmaya benimle oturmaya tercih ediyorsun ama olsun, en azından ziyaretlerini sıklaştırman için bahane olur.

İşte böyle bir haftaydı. Sana anlatmadan bitmesini istemedim, yoksa sanki hafta bitmemiş, bir yerden aceleyle çıkmak isterken kıyafetin kapı koluna takılması gibi biz de o haftaya takılmışız gibi geliyor. Ama sırf ben konuşunca da olmuyor, kendimi tuhaf hissediyorum, hatta biraz deli. Ekmekleri pervaza bıraktım, yemen için hazır, kuru ve emniyetteler. Çayı da koydum, bekliyorum. Hadi.

Deniz GÜNERİ

Refika

Refika'nın hikayelerine Kuzey Ege gezileri sırasında rastlıyoruz. Refika Adatepe' de yaşamış olan bir Rum güzeli. Onun hakkında günümüze kadar gelmiş olan hikayeleri bir de Adatepe' nin yerlilerinden dinleyelim.

Adatepe / Türkiye

-“Üst kısım Türk Mahallesi, alt kısım Rum Mahallesi... 13 tane dükkan, 3 tane meyhane... Manifaturasıyla, postanesiyle çok zengin bir köy... Çok güzel bir kilisesi var köyün. Kilise yıkılana kadar babam Rum okuluna gidiyor. Öğrendiğime göre hiçbir sorunları yokmuş, çok güzel anlaşılan, birbirleriyle kaynaşmış bir köymüş. Tâ ki... Harp çıkana kadar.”

-“Burası büyükannemin annesine kalıyor. Onlar adaya geçiyor, burayı da amcalarına veriyorlar, amcalarından da biz alıyoruz. Rumlardan kalma... Aşağıda Rumlar, yukarıda Türkler oturuyor o zamanlarda, sonra gitmişler. Refika'yı anneanneler bildirdi. ”

-“Refika Adatepe Köyü'nde yaşamış bir Rum güzeli. Mübadele dönemine kadar orada yaşıyor. Hem kendisi hem de sesi güzel. Özellikle hasat zamanında, herkes onun çalıştığı zeytinlikte çalışmak istemiş.”

-“Benim bildiğim kadar Refika Altınoluklu. Çok güzel bir hanım, halam görmüş, o anlatırdı. ‘Simsiyah saçları... Dalga dalga, beline kadar ’ derdi. Çıkartmazlarmış dışarıya. Nasıl olduysa, köyün delikanlılarından Nazmi Bey’i vuruyor Yunanlılar.”

-“Refika’ da ismi geçen Nazmi Bey babamın amcasının oğlu... Nazmi Bey askerden kaçıyor, harp zamanı askerden kaçanlar için “vur” emri var. Tabi Nazmi Bey’in geleceği yer belli, Adatepe’ ye gelip Refika’yı bulacak. Köyün girişinde jandarmalar pusuya yatıyor, iki mezarlığın arasında Nazmi Bey’i vuruyorlar. ”

-“Refika'nın iki arkadaşı varmış: Birisi ‘Ben seviyorum’, diğeri ‘Hayır, ben seviyorum Refika’yı ’ ... Sonra iki arkadaş arasında kavga çıkıyor, birisi ölüyor ama kimin öldürdüğünü bilmiyorum. Ondan sonra Refika Yunanistan’a gidiyor, gidince de bir daha geri dönüyor.”

Rumların ve Türklerin bir arada, huzur içinde yaşadığı dönemlerden kalma bir hikaye Refika'nın hikayesi. Harp öncesi dönemden bahsediliyor. Şu an hala rivayetler dolaşmakta Refika'yla ilgili. İki toplumun insanları da farklı rivayetler duymuşlar onun hakkında. Yunanistan'a göç etmiş Rumlar da biliyorlar Refika hakkındaki rivayetleri. İki toplum zamanında öyle iç içe yaşamış ki, birbirlerini o kadar benimseyip saymışlar ki, hem Adatepe 'deki halk hem de Sakız Adası'na göç etmiş olan Rum halkı hala Refika hakkındaki rivayetleri anlatmaktadır. Kuzey Ege hikayeleri de böyle dilden dile dolaşıp durmaktadır işte!

Bir Varmış Bir Yokmuş

Hayatın döngüsüne herkes gibi istemsiz bir düşünle katılmıştı. Yaratılmış, dünyaya fırlatılmış, sonra da terk edilmişti.

Daha en başından durum böyleyken, küçük gözlerini acıtan ışıklı dünya

karşısında çirliçiplak kalakalmıştı. Havadaki anlamsız uğultu tüm huzurunu kaçırmaya yetmişti zaten. Bu aydınlık çok fazlaydı.

Dört beyaz duvar arasına sıkıştırılmış küçük odası kendini ait hissettiği tek yerd. Duvarların her biri farklıydı. Birinde gülümseyen küçüklük resimleri, birinde çatlakları örtmek için asılmış bir tablo, birinde de boydan boya uzanan kocaman pencereler vardı. Yatağının dayalı olduğu duvar ise bomboştu; boş fakat huzurlu. Geceleri koca pencerelerinden sokakları izlemeyi severdi. Gördükleri rüyaydı onun için, ışıklar gerçekte olamayacak kadar parlaktı. Sahte bir aydınlıkansa karanlığa sığınmayı tercih ettiğindendir belki, gece herkes uyuduktan sonra, tüm ışıkların sönmelerini bekler rüyalara kendini bırakırdı.

O gece de karanlıkta kaybolmak için kendini dışarı atmıştı. Ayın ve yıldızların buğusunu takip etti, onlar nereye götürürse...

Geçtiği sokakların hepsi de tanıdıktı; her köşesinde eski bir dostu, tanıdığı, sevdiği bir kaç yüz belirdi.

Olur ya bazen yürüsün, yol seni geri itmeye devam eder. Koşarsın tüm gücünle, tüm varlığıyla, dönüp baktığında hiç yol alamamışsındır. O gece de öyleydi.

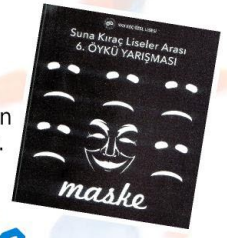
Babasının anlattığı masallar yankılanıyordu boş sokaklarda. Küçükken kaybettiği, en sevdiği bebeği el sallıyordu kaldırımından. İlk aşkının ilk öpücüğünü hissediyordu yanağında. Az ilerde hayaletlerin geçit töreni; tüm sonlar bekliyordu onu. Kucaklamaya hazır, yok olmaya davet.

Durmak istemiyordu. Durursa yenildiğini kabul etmiş olacaktı. Geçmişin çatlaklarından içeri sızmasını engellemek için hızlıca yürümeye devam etti. Yetmedi, koşmaya başladı. Aniden karşısına çıkan duvarı son anda fark edip durdu. Durmak zorunda kalmıştı bir kez daha. Sokağın tam da ortasında her ikisi de yüz yüze anlamsızca duruyordu. O baktıkça duvar gittikçe büyüyordu, anlamsız bir parlaklık kazanıyordu. Karşısında eğilip gözlerini sınıksı kapatıncaya kadar...

Uyandığında, kendini yine bildiği dört duvarın tam ortasında uzanırken buldu. Bir var oluşla başlayan hayatı, rüyası bir yok oluşla son bulmuş oldu.

SUNA KIRAC ÖYKÜ YARIŞMASI katılımcılarımızdan Banu Küce'nin öyküsü derece alan diğer eserlerle birlikte öykü kitabında yer almaya layık görülmüştür.

Saklanan Yüzler

Telaşla evden çıktı. Arabasına bindi. Şu trafikteki kırmızı ışıklar da olmasa... Üniversiteye vardığında arabanın saati neredeyse 7:55'i gösteriyordu. Neyseki saat beş dakika ileri kurulmuştu ve ders 8:15'te başlıyordu. Her günkü gülümsemesiyle içeri girdi. Görevlileri, idarecileri ve koridorda gördüğü öğrencileri neşeyle selamladı. Telaşla öğretmenler odasından içeriye daldı. Paltosunu çıkardı. Odadan gerekli malzemelerini alıp sınıfa yöneldi. Öğrencileri büyük bir mutlulukla kendini bekliyorlardı. O gerçekten bu işi seviyordu. Öğrencilerin karşısına her gün yeniliklerle çıkmayı, onların ilgisini ve dikkatini canlı tutmayı, derse katılmalarını sağlamayı çok iyi başarıyordu.

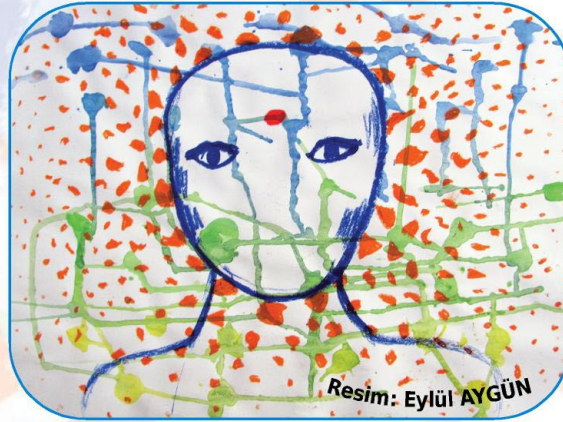
Ders bitiminde arkadaşları ile güne bir kahve molası verdikten sonra idarede bazı evrakları imzaladı. Her zamanki sevecen tarzıyla idarecileri, görevlileri ve bahçede gördüğü öğrencileri neşeyle selamladıktan sonra arabasına bindi. Artık maskesini değiştirme zamanı gelmişti. Yeni maskesini takar takmaz eve gidene kadar halletmesi gereken işleri geçirdi kafasından. Karman çorman düşüncelerini sıraya koydu. Eve giden yol üzerinde sırayla makbuzları ödedikten, tükenmiş olan yiyecek, içecek ve ilaçları aldıktan sonra evin yolunu tuttu. Ödemeler ve alışveriş esnasında maskesini takmayı unutmamıştı elbette. Herkes onun nasıl bu kadar sevecen, neşeli, enerji dolu olabildiğine hayret ediyordu. Çok mutlu, refah içinde bir yaşam sürüyor olmalıydı.

Eve vardığında saat 18:55' ti. Arabadan inip aldığı malzemeleri yükledi. O kadar çok işi halledebileceği için içi ferahtı. Hem bir şeyi unuttuğunu da düşünüyordu. Elleri kolları dolu zorla anahtarı çıkardı ve kapıyı açtı. İçeriye girmeden önce hemen tekrar mutluluk maskesini taktı. Kendini bekleyenlere onlara kavuştuğu için ne kadar mutlu olduğunu hissettiriyordu.

Annesi felç geçirmişti. Yıllarca tekerlekli sandalyeye bağlı yaşadktan sonra epeyce toparlanmış, baston yardımıyla da olsa evin içinde yürüyebiliyordu. Çok küçük yaşta MS hastalığına yakalanan ağabeylerinden birini kaybetmişti. Diğeri ise tekerlekli sandalyeye bağlı olarak yaşıyordu. Gün içinde o üniversitede iken evdeki işleri yürüten bir yardımcısı vardı. Saat 17:30 civarında yardımcısı evden gitmiş oluyordu. Neyseki tam zamanında gelmişti. En şefkatli hemşirenin bile taknamayacağı bir mutluluk maskesi ile kardeşine saat 19:00' da alması gereken ilacı verdi. Bir yandan annesi ile sohbet ederken, diğeri yandan da akşam yemeğini hazırladı. Bugün de hastalarına kendilerini çok mutlu hissettirecek en mutlu evlat ve en mutlu kız kardeş maskeleri görevlerini en güzel şekilde yerine getirmişlerdi.

Az sonra kapı çaldı. Oğluna kapıyı açarken dünyanın en mutlu annesi maskesi çoktan yerini almıştı bile. Oğlu çok mutluydu. Aslında annesinin çok yoğun olduğunu görüyor, o kadar işin altından nasıl kalktığına akıl erdiremiyordu. Fakat bu kadar yorgun ve bitkin olsa her akşam kendisini bu kadar enerjili karşılayamazdı. Kendisinin her şeyiyle bu kadar yakından

ilgilenemezdi. Her şeyini aşama aşama yakından takip edip, her aşamada kendisine bu enerjile destek olamazdı. Kapı çalınıp eşi geldiğinde maske çoktan değiştirilmişti. Onu karşıladığında bütün gününü son derece durgun geçirmiş, hiçbir sıkıntı telaş yaşamamış, büyük bir sakinlik içinde sadece eşini beklemiş olma maskesi takılmıştı bile. Ailede sağlık problemleri başladığında yeni evlerine henüz taşınmışlardı. Yıllarca yaptıkları birikimlerle bahçe içinde üç katlı çok güzel bir ev sahibi olmuşlardı. Ama daha evlerine tam yerleşmemişlerdi ki doğuştan hasta olan bir ağabey ölmüştü. Onun üzüntüsünden anne felç geçirmişti. Artık o evi idare edecek yeni bir anne gerekiyordu, çünkü tekerlekli sandalyeye bağlı ağabey yoğun bakım istiyordu.

Çiğ gel, hallolacak gibi değildi işler. Üç katlı evlerini onlarla birlikte en rahat biçimde yaşayacak şekilde düzenlediler. Tekerlekli sandalyeye inip çıkılabilecek bir anasör yaptırıldılar. Evin her köşesini her iki hasta açısından da kullanılabilir hale getirdiler. Banyoyu bile tekerlekli sandalyeden inmeden yikanılabilecek şekilde değiştirdiler. Kazanları iyiydi. Maddi açıdan gerekli her şeyi temin edebiliyorlardı. Ve eşi çok anlayışlıydı. Evinde böyle bir düzen kurulurken kendisine tam destek vermişti. Tek eksiği acil durumlarda görevi devredebileceği sağlıklı bir kardeşinin olmamasıydı; çünkü iki hastanın da bakımı oldukça ağırdı. Her gelen yardımcı bir müddet sonra ruh sağlığını kaybediyor, ya hastalara kötü davranıyor ya da başka bir iş bulup çekip gidiyordu. Onun maskelerinden bir tanesi de yanında çalıştığı yardımcılara "sen dünyanın en iyi yardımcısısın, iyi ki varsın" duygularını hissettiren maskeydi.

Üniversitede de çok başarılı olduğundan rektör kendisini rektör yardımcılığı ile ödüllendirmişti ve hiçbir şekilde işini bırakmasına fırsat tanımıyordu. Sık sık konferanslara davet ediliyor, kısa süreli de olsa evden ayrı kalmak zorunda kalıyordu. Böyle zamanlar için geçici çözümler bulmak onu ayrıca yoruyordu. Ama sürekli çalışma olanağı olmayıp da ona ihtiyacı olduğu zaman geçici destek verecek , her zaman "sen dünyanın en iyi yardımcısısın, iyi ki varsın" duygularını yoğun olarak yaşattığı biri mevcuttu.

Görev ve konferanslarda taşıdığı maske en sorunsuz, kendini sadece alanında geliştirmeye adanmış öğretmen maskesi de onda hiç sırtıymıyordu. "Çok sorunsuz bir yaşam sürmeli insan, alanında bu denli başarılı olabilmek için" onunla ilgili en sıkça düşünülen şeydi. Ve bütün görevler, sorumluluklar, işler sonunda uyuması da gerekiyordu çok yüzü öğretmenin, rektör yardımcısının, annenin, eşin, hasta bakıcının, evladın ve o çünkü hayat akışı üstüne hangi yükü yüklediyse ona uygun maskesini hakkıyla taşımış olanın. Gece , herkesten sonra yatağa girdiğinde sırtındaki yüklerden ve yüzündeki maskelerden arınmış olmanın derin huzurunu yaşamasına engel oluyordu bir sonraki gün ilk olarak hangi maskeyi takması gerektiğini bilememenin huzursuzluğu...

Banu KÜCE

Yaşamışlığın Dersi

Okuldan yeni çıkmıştım büyük bir heyecan içindeydim. Bekli de beni en çok heyecanlandıran şey ne görebileceğimi tam olarak bilmememdi. Hayatımda ilk defa gidiyordum oraya. İçimde o kadar tuhaf bir his vardı ki... Bekli de hayatımda ilk defa kendimi bu kadar mutlu hissediyordum. Anadolu yakasını geçiyorduk bile. Gittikçe yaklaşıyordum ve içimdeki heyecan artıyordu. Kendime olan sorumluluklarımdan birini yerine getirmeme çok az kalmıştı...

En sonunda gelmiştik. Karşımda duruyordu. Koskoca bir kapı ve üstünde bir tabela... "Hoş Geldiniz" yazıyordu. Evet! Bunu bana diyorlardı. Çabucak ziyaretçi kartımı aldım ve içeri girdim. O kartı takmanın verdiği gurur hiçbir mücevherde olamazdı; buna eminim. Etrafıma bakıyor ve bir sürü bina görüyordum. O kadar heyecanlanmıştım ki nereye gireceğimi, ne yapacağımı unutmuştum. Sadece bir park, bir kafeterya ve 8 binadan oluşan mükemmel bir yere bakıyordum öylece, büyük bir gururla. Öylece bakakalmıştım ki arkamdan biri beni tuttu. Yürüyemiyordu. Keşke yürüyememesiyle kalsaydı aynı zamanda konuşamıyordu da. Beni kolumdan tutuyordu ve bir yandan da tekerlekli sandalyesini hareket ettirmeye çalışıyordu. Ona ilk baktığım zaman, içimde bir acıma duygusu oluşmuştu. Onu bir banka götürdüm. Düşünsenize ne konuşabiliyorsunuz ne de yürürebiliyorsunuz? Daha kötü ne olabilirdi? Aslında hiç böyle değil. Belki bizim gibi yürüyemeyen veya konuşamayan biri olabilirdi. Fakat bana her baktığında gülümsüyordu. O bizden farklıydı; ancak yapamadıklarıyla değil. Her şeye rağmen hayata gülümseyebilmesiyle farklıydı.

Ona elveda deme zamanı gelmişti. Hiç istemedi gitmemi. Benimle anlaşabiliyordu ve bunu bakışlarıyla yapıyordu. Aynen öyle, anlaşmak bir tek dille sağlanmıyor ya. Orda benimle konuşmaya ihtiyacı olan birçok insan daha vardı. Hepsiyle teker teker konuşabilmek istiyordum.

Biraz yürüdükten sonra 6 numaralı binaya girdim. İçeride bir sürü oda, her birinde de yatan bir grup yaşlı... Hangisine girsem diye düşünmeye başlamıştım ki, biri geldi ve bana onu izlememi söyledi. Odasına götürmüştü beni. Bir poşet çıkardı ve içinden tonlarca sayfa... Gözlerime inanamadım. Her sayfada bir resim vardı. Boş vakitlerinde resim çizermiş. Belki akli dengesi çok yerinde olmayan biriymiş, fakat sanata olan yeteneği belli ki hiç birimizde yoktu. Yanıma oturdu ve bana bir fırça verdi; papağan çizmemi söyledi. İkimizde papağan çizmeye başlamıştık. 15 dakika geçti ve bu arada bana da bir yandan hayatını anlatıyordu. Yetimmiş. Küçükken hep sokaklarda büyümüş. 20 yaşında polisler bulmuş onu ve buraya getirmiş. Şu an 58 yaşında. Koskoca bir hayat burada geçmiş onun için. Yarım saat sonra ben daha yeni bir gaga çizebilmişim. Ama benim aksime o resmini tamamlamış hatta boyasını bile bitirmişti. Bu kadar hızlı olması ve bu kadar güzel çizebilmiş

Saint-Joseph Lisesi Hatıra Ormanı

132 Nolu Parsel Kartal-Aydos

olmasına çok şaşırılmışım doğrusu. Dışarıdan baktığımızda bizim gibi olmayabilirdi ama onun farkı da resme olan yeteneğiydi. Belki eğitim görme şansı olsaydı şu an çok farklı bir hayata sahip olabilirdi. Ama ben her şeye rağmen onun resim yapma merakına ve bu konudaki ısrarına hayran kalmıştım.

Ne yazık ki ondan da ayrılmak zorundaydım. Odadan çıktım ve yürümeye devam ettim. Bahçeye çıkan kapının yanında biri vardı. Öylece oturmuş camdan dışarı bakıyordu.

Yanına gittiğimde nereye baktığına bakmaya çalıştım. Bir bahçe vardı karşısında. Boş bir bank... Anlamaya çalışıyordum neye baktığını. Ama bir türlü anlayamadım. Boş bir bank ve çimden başka bir şey yoktu orda. Bir anda bana döndü ve "Görüyor musun?" dedi. Ona hayır cevabını verdikten sonra bana açıkladı:

-Bak orda bir bank var ve o bankın üstünde hava. Sen bu havayı görmüyorsun belki ama o hava o banktan çok daha önemli. Hayat da böyle kızım, sana her zaman önemsiz şeyleri gösterir. Senin yapman gereken, önemsiz şeylerin yanında ki bulunması belki daha zor olan önemli şeyleri bulmak.

Bana bu dediği şey beni fazlasıyla etkilemişti. Bu kadar dikkatli düşünen kimseyi görmemiştim daha önce. Onunla tanışmak çok istemiştim. Çok zeki bir kadın olduğu belliydi. Beraber odasına gittik. Bana büyüdüğüm zaman ne olmak istediğimi sordu. Avukat olmak istediğimi söyledim ona ve adalete çok önem veren bir kız olduğumun duruşumdan belli olduğunu söyledim. Bunu fark etmesi çok hoşuma gitmişti. Uzun bir süre konuştuk. Bana hayatını anlattı, beraber çay içtik.

Saat geç olmaya başlamıştı. Ne yazık ki gitme vakti gelmişti. İçimde hala bir mutsuzluk vardı. Herkesle konuşamamıştım. Fakat diğer hafta gidip konuşmaya devam etmeye kararlıydım. Bu sefer yakın arkadaşlarımı da yanıma almaya karar verdim. Oralarda binlerce insan var ve ne yazık ki bir kişi yetemez bunlara. Bence imkanı olan herkes en az ayda bir kez bu ziyaretleri yapmalı. Onların ihtiyacı bizleriz. Bizlerle konuşabilmek...

Bana bugün öğrettikleri çok önemli üç hayat dersi oldu: Bunlardan ilki; hayattaki engellere göz yummamalıyız, karşımıza çıkan zorluklar yüzümüzdeki gülümsemeyi yok etmek için bir sebep değil. Bir diğeri ise; zevk aldığımız şeylerden ne olursa olsun nasıl olursak olalım vazgeçmemeliyiz, her daim yapmaya devam etmeliyiz. Sonuncu ve belki de en önemlisi; hayattaki önemli şeyler her zaman bize direk kendini gösteremeyebilir. Bizler önümüzdeki somut ayrıntılara takılarak bunları gözden kaçırmamalıyız.

Melis SEVERCAN

Susam

Çarşamba, beni en çok yoran gün. Saat 13.18 okuldan çıkmamdan 3 dakika sonra. Yorgunum yolda yavaş yavaş yürüyorum. Yolda gördüğüm ilk banka oturdum. Boş boş etrafı izlerken birdenbire yanıma yaşlı bir adam geldi: "Oturabilir miyim?" diye sordu ve benim "Tabii ki buyurun." cevabımdan sonra oturdu. 70-75 yaşlarında iyi giyimli bir beyefendiye benziyordu, sıkı sıkı kapattığı avucu kızarmıştı. Yüzünde tatlı ama biraz da buruk bir gülümseme vardı.

İki dakika sessizce oturduktan sonra sıkı sıkı kapattığı o avucunu açtı. Bir sürü susam, ama beni şaşırtan bu değildi. Elini serbest bıraktığı an eli deli gibi titremeye başlıyordu. Benim bunu gördüğümü fark ettiğinde elini yine sıkmaya başladı ve gözleri doldu. Derin bir nefes aldı ve kendini topladı. O an onun içindeki acıyı hissettim. Kusursuz gözüküyordu; ütülü ceket, pürüzsüz bembeyaz gömleği ve yeni alınmış gibi parlayan ayakkabılarıyla kusursuz. Ama o kusursuzluğu

bozan tek bir şey vardı titreyen elleri. Beyazlayıp dökülen saçlarını siyah bir şapkayla kapamıştı ama elleri, onları saklayamıyordu. Çok şey yaşadığı belliydi, asi dalgalarla savaşıp yıkılmayan gemiler gibi o da hayata "Ben buradayım!" demek istiyordu.

O an oturduğumuz bankın önüne bir sürü güvercin kondu. Yaşlı adamın gözleri parladı elini açtı, delicesine titreyen elinden susamları almaya çalışıyordu. Çok zorlamadı olmadığını görünce hevesi ve umutları kırılmış küçük bir çocuk gibi gözlerini kapatıp başını eğdi. Ben yutkunmakta güçlük çeker hale gelmişim, adamın hareketleri ve

Resim: Ilgin ÖZMEN

kendiyle verdiği bu küçük ama zorlu savaş göğsümün üstünde ağırlık yapmıştı. Döndüm ve "İsterseniz susamları ben atabilirim, güvercinler bayağı aç görünüyorlar." dedim. Adam kafasını bana çevirdi, uzun uzun gözlerimin içine baktı ve güçlkle "Teşekkür ederim." dedi. Elindeki susamları bana uzattı, ben de onları teker teker güvercinlere atmaya başladım. Güvercinlerin susamları yediğini görünce adam rahatladı, başını gökyüzüne kaldırıp gülümsedi. Ben de rahatlamıştım, adamın mutluluğu beni tatmin etmişti. Güvercinler bütün susamları yavaş yavaş yediler. Bu arada da ne adam ne ben tek kelime etmiyorduk. Susamlar bitince adam birden benle konuşmaya başladı; "Biz karımla 24 sene her gün saat 13.18 de bu banka gelir kuşlara susam verirdik. Bu onun en sevdiği şeydi her pazar alışveriş yaparken bir paket susam alır, evde onları bölerdi. Her güne 5 yemek kaşığı susam. "Çok da yemesinler, sevelim derken göz çıkartmayalım." derdi, sevecendi. "Ama 3 ay önce gelememeye başladık. Hastaydı ve yataktan kalkacak hali kalmamıştı. Benden her gün buraya gelip onun yerine güvercinleri beslememi istedi, aynen onun gibi, 5 yemek kaşığı. 6 hafta önce gözlerini yumdu. Ve ben şimdi kuşları doyuramaz oldum. Tek bir şey istedi tek...". Bunları söylerken yaşlı, kırışık yanaklarından usulca yaşlar akıyordu. Ben düğümlenen boğazıma inat "Ben yaparım" dedim. "Her gün gelir güvercinleri beslerim, tam 5 yemek kaşığı". Adamın yüzü birden aydınlandı, doğruldu sanki üstünden kocaman bir yük kalmış gibi, benim omuzlarıma binen bir yük. Şimdi de onun boğazı düğümlenmişti, bana başıyla teşekkür etti. Ellerimi sıktı ve huzurlu bir şekilde kalktı gitti. Bana da arkasında onların sonsuz aşkımdan kalan 5 yemek kaşığı susam bıraktı.

Zeynep AKTAŞ

Le Preux Chevalier Olivier

Olivier était un chevalier preux qui était au service du comte de Bourgogne. Il était venu au château-fort à Gans. Il avait appris à manier l'épée, à tenir le bouclier et à chevaucher. Il était devenu chevalier après la cérémonie de l'adoubement. Avec la cérémonie d'hommage, il avait juré fidélité à son seigneur. Il participait aux tournois et il en revenait toujours vainqueur. Il était séduisant avec ses cheveux frisés, ses épaules larges, sa grande taille et son visage. Il devenait plus séduisant quand il portait l'armure et heaume dont les pierres précieuses brillaient sous les rayons du soleil.

La vie dans cette région était paisible jusqu'au jour où la bataille a commencé. Une nuit, les chevaliers étrangers sont venus et ils ont assiégé la ville dans laquelle Olivier vivait avec son seigneur et ses vassaux.

Le comte de Bourgogne a ordonné à Olivier de sauver la ville. Olivier qui était intelligent a fait un plan pour sortir de la ville. A minuit, il est monté sur son cheval et il est parti vers la forêt où le chef des chevaliers méchants se cachait. Olivier a chevauché jusqu'à l'aube. Quand il s'approchait de la forêt, il a vu un dragon dont il avait entendu parler. C'était un dragon dangereux qui avalait les chevaliers. Olivier a pris son épée. Il est allé vers le dragon, il a enfoncé son épée dans le cœur du dragon. Le monstre est tombé, il était mort.

Ça faisait une semaine qu'Olivier continuait son chemin. Il savait que le chef des chevaliers se trouvait dans une grotte que personne ne connaissait. Soudain, il a vu une sorcière près de la fontaine. La sorcière lui a demandé de l'eau. Olivier a rempli la bouteille avec de l'eau et il a donné la bouteille à la vieille femme. La sorcière lui a donné un anneau magique grâce auquel Olivier pourrait trouver la grotte.

Olivier allait à cheval dans la forêt. Tout à coup, l'anneau est tombé de sa main. Le chevalier est descendu pour trouver l'anneau. Il a aperçu un rocher, il est entré dans la grotte. Il a vu le chevalier ennemi.

Olivier a placé le chevalier sur son cheval. Il a attaché ses mains. Olivier est retourné en ville. Les chevaliers étrangers ont vu leur chef. Ils avaient peur. Ils ont quitté la ville d'Olivier avec leur chef. Le comte de Bourgogne était fier d'Olivier. Il a organisé une fête en l'honneur de son preux chevalier.

Alara Telatar

Le Prince Vaillant

Bertrand de Beaulieu qui était le prince de la Hongrie était accueilli au château de Boleyn qui se trouvait en Angleterre, par le seigneur le plus vieux du château. De nombreuses réjouissances étaient organisées pour lui souhaiter la bienvenue.

Le roi d'Angleterre qui avait l'air arrogant, se trouvait à l'entrée du château qui avait quatre étages et six citadelles; avec la reine et sa belle et jeune fille. Ils attendaient le prince de la Hongrie. Les suzerains, les domestiques et l'arrière-garde de l'armée étaient derrière la famille Boleyn. Le roi avait une barbe longue, il portait un costume dont la couleur était noire. La reine et la princesse étaient élégantes. La reine portait une robe violette et la princesse portait une robe bleue. Leurs cheveux sur lesquels il y avait une voile étaient coiffés. De l'autre côté du château, les domestiques, les paysans continuaient à faire des préparations. Ils faisaient la cuisine, ils avaient sacrifié des moutons et des vaches pour le repas. La bannière de l'armée hongroise apparaissait. L'armée dont tous les chevaliers étaient sur les chevaux s'approchait du château. Quelques minutes après, l'armée hongroise y est arrivée. Avant que le prince descende de son cheval, un tapis rouge était étalé par terre. Tout le monde éprouvait de la joie et de l'émotion. Le prince est descendu du cheval, il avait l'air très fort et gentil. Il était frisé comme un mouton. Tout le monde a reçu le prince avec gentillesse. Le roi et le prince se sont salués et le prince a embrassé la main de la princesse et de la reine. Le roi et le prince sont entrés dans le château mais la princesse et la reine ont décidé de contrôler les préparations, donc elles sont restées dehors.

Quelques minutes après, un messager est arrivé au château et a annoncé à l'assistance que la reine avait été enlevée par le roi de la France qui était tombé amoureux d'elle, pendant qu'elle observait les préparations.

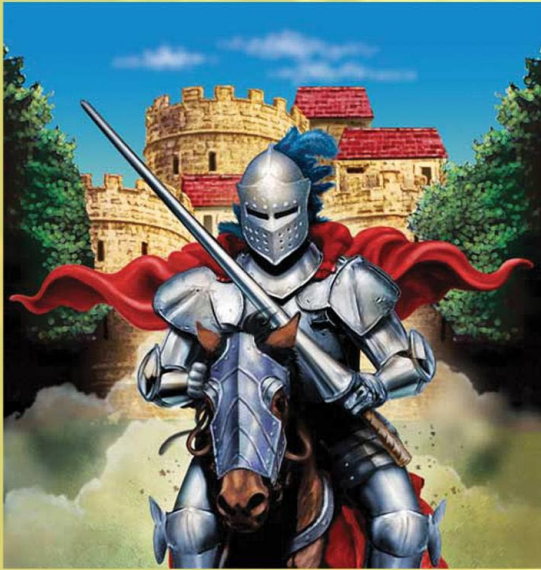
Bertrand de Beaulieu s'est lancé à la poursuite des ravisseurs de la reine avec d'autres chevaliers et l'armée Anglaise. Avant, le prince avait mis son armure, sa cotte de mailles et son heaume qui était solide. Les autres chevaliers avaient aussi mis leur armure, leur casque et ils avaient pris leur écu, leur lance et leur épée. Après, ils sont montés sur leur destrier; sur lequel il y avait une selle pour reprendre la reine.

Dans la forêt, ils pouvaient apercevoir l'armée française dont les chevaux étaient plus rapides que les chevaux de l'armée anglaise et hongroise. Quand Bertrand de Beaulieu et les autres chevaliers sont entrés dans la forêt dans laquelle il y avait des bêtes sauvages; des serpents les ont attaqués. Un grand nombre de chevaux et de chevaliers est mort là-bas. Bertrand de Beaulieu qui était un prince vaillant et intelligent a compris que c'était l'embuscade que l'armée Française avait dressée. Il s'est fâché et il a continué sa route avec les chevaliers survivants.

Ils sont arrivés à une rivière au bord de laquelle les destriers de l'armée française buvaient de l'eau; mais ils devaient traverser le pont pour les attraper. Ils étaient en train de le traverser, quand ils ont vu des clous sur le pont au bout duquel l'armée française se trouvait. Les chevaliers français les avaient laissés afin que Bertrand de Beaulieu et ses compagnons ne puissent traverser le pont.

L'armée hongroise et anglaise n'ont pas traversé le pont. Elles sont restées au bord de la rivière qui se trouvait en face de l'armée française. Elles ont lancé leurs javelots à un moment imprévu pour l'armée française. Les chevaliers français n'avaient pas de temps pour se protéger; la plupart des chevaliers et le roi de France sont morts. Une personne à laquelle les chevaliers hongrois et anglais n'avaient pas fait attention, s'approchait d'eux en nageant dans la rivière. C'était la reine. Elle avait pu échapper à l'armée française et au roi de France. La reine et l'armée de Bertrand de Beaulieu sont retournées au château de Boleyn.

Quelques semaines après, tout le monde ressentait du bonheur. Le roi d'Angleterre a marié sa fille avec Bertrand de Beaulieu; ils sont retournés en Hongrie et ils ont vécu heureux là-bas tout au long de leur vie comme ils avaient rêvé.

Tüplü Dalış; Su altında Uçmak!

Tarih boyunca hep uçmak istemişizdir. Buna muhtelif çözümler bulundu, ben ise başka bir şekilde uçuyorum; dalarak. Tüplü dalış, günümüzde yapılabilecek en keyifli sporlardan biri. Giydiğiniz onca kıyafet, taktığınız onca ağırlık ve yüzeyin metrelerce altında olmak sizi korkutmaktansa heyecanlandırıyor, tüplü dalış hayatınızın bir noktasında mutlaka denemelisiniz.

Yaklaşık beş senedir dalış yapıyorum, üç yıldızı yani üç seviyesi olan bu sporda ikinci yıldızımı yeni almış olmanın heyecanıyla, ülkemizde su altı en zengin olan yerlerden Ayvalık, Kaş ve Fethiye arasında mekik dokuyorum. Buralarda görebileceğiniz

su altı canlıları saymakla bitmez; ahtapotlar, mercanlar, deniz tavşanları (fotoğraftaki), orfoz, lağos, trompet balıkları.. Hepsinin yaşadığı yerde izleri, kovukları var, kimi

sizi görünce köşe bucak kaçıyor, kimi gelip ilgi istemişçesine sizinle yüzüyor. Yüzlerce balığın grup halinde yüzmesini, onların toprağı olan yosunların hareketlerini, hayvanların sizinle iletişimini izlemek hayranlık uyandırıcı ve o an bütün işiniz balığın süzülüşü, etrafın alacalı renkleri, ahtapotun parmaklarınıza gördüğündeki tepkisi ve diğer büyüleyici şeyler oluyor. Dalışta sık yapılmıyor; fakat ben durup yukarıyı izlemeyi de seviyorum, gün ışıkları kusursuz çizgiler oluşturup dalgalarla dağılıyorlar, parlak turkuaz bir boşluğun içinde yüzüyor gibi oluyorsunuz.

Bu keyifli spor; ülkemizde su altı nadir bulunan balıklar dahil çok çeşit zenginliklerle dolu yerler olması düşünülürse, yeterince yaygın değil. Basketbol, futbol gibi sporlara nazaran çok daha fazla malzeme gerektirmesi, daha maliyetli olması ve derecelerinin hem yazılı hem de uygulamalı sınav ile verilmesi dezavantajları; fakat öylesine dinlendirici, keyifli, öylesine ufuk açıcı ki kesinlikle uğraşmaya değer.

İtalya - Rönesans Şehri

Dan Brown'un kitabı "Melekler ve Şeytanlar"ın beyaz perdeye aktarılmasıyla beraber popüler kültür ürünü haline gelen Roma, her yıl binlerce turistin akınına uğrayan bir şehir. İtalyan hava sahasına girdiğiniz an, her yer sanat ve tarih kokmaya başlıyor adeta.

İki havaalanından biri olan "Fiumiçino", bir diğer adıyla "Leonardo Da Vinci Havaalanı" şehrin hemen dışında. Turla gelmeyenler için hemen çıkışından kalkan "shuttle"lar var. İtalyanların öğlen 1 saat "siesta" yapma hakları var, bu yüzden eğer uçağınızın inişi bu saate denk gelirse sizin de benim gibi bavulunuzu 1 saat gecikmeyle almanız olasılıklar arasında. Havaalanından çıktığınızda karşılaştığınız ilk şey ünlü Roma trafiği olacaktır. Şehrin küçük oluşu, trafik sorununa neden olup insanları küçük arabalar tercih etmeye itmiş. Yaklaşık yarım saatlik yolculuğunuzun sonunda şehir merkezi sizi kucaklıyor.

Roma çok büyük bir şehir değil. Tarihi antik bir kent olması nedeniyle kazı çalışması yapılamıyor. Bu yüzden metro ağı gelişmemiş. Eğer kaybolarak keşfetmeyi seviyorsanız yürümenizi tavsiye ederim. Sokakların bir çoğu yalnızca yayalara açık olduğundan arabalar giremiyor, taksi kullandığınız takdirde ise yürüyerek ulaşabileceğiniz bir mesafe için şehir turu atmış oluyorsunuz. Size tavsiyem bir harita edinmeniz böylece gezilerinizi ve yolculuğunuzu planlayabilirsiniz.

Vatikan

Geçmişten günümüze yüzlerce Papa'ya ev sahipliği yapan, döneminin en başarılı heykeltıraş ve ressamlarının eserleriyle bezenen, Roma'dan bağımsız bu küçük şehir

Hıristiyanlığın kalesi. Kuş bakışı bakıldığında büyük bir anahtar deliğini andıran St. Pietro meydanı ve gene kuş bakışı bakıldığında haç şeklinde olan St. Pietro kilisesi ile her gün milyonlarca kişiyi ağırlamakta. Meydana adım attığınızda sanki başka bir dünyaya geçmiş oluyorsunuz. Zaman zaman restore edilen bu meydan Roma Polisi tarafından değil, Özel Vatikan Polisi tarafından korunuyor. Kilisenin içine girmeden hemen sağda büyük bir ustalıkla işlenmiş bir kapı var. Bu kapının özelliği arkasının beton olması. Yüz yılda bir bu beton kırılıp kapı açılıyor. İnanışa göre bu kapının altından geçen Hıristiyanların bütün günahlarından arındığı söyleniyor. Dünyaca ünlü "Pieta" heykelinin bir okul gezisi sırasında birkaç vandalist öğrenci tarafından tahrip edilmesi üzerine, mermer heykelin önüne koruyucu bir cam konmuş. Dünyanın en büyük kilisesi olma ünvanını taşıyan St. Pietro, Hıristiyanlık dininin sembolü. Papalık tahtının önünden kilisenin kapısına kadar uzanan yolda, geçmişten günümüze kadar döneminin en büyük kiliselerinin isimleri yazmakta. Sonuncusu ise tanıdık bir isim olan "Ayasofya Kilisesi". Papalık tahtının bu yolun bitişinden sonra konulmuş olmasının amacı ise bugüne kadar inşa edilmiş en büyük en başarılı kilise olduğunu göstermek. Tahtın tam üzerinde bulunan yüksek kubbeye çıkmak mümkün. Resimlerde gördüğümüz duvar yazıları ise aslında 175 cm uzunluğunda. Bu, kilisenin ne kadar gösterişli olduğunun kanıtlarından sadece biri. Kubbenin dışına, en tepesine çıkan merdivenler de var. Tepesine tırmanırsanız şehrin panoramik görüntüsünü seyredebilir, resim çekebilirsiniz. Tabi bunun için üç yüz basamağı ve daracık kıvrılarak giden yolu göze almış olmalısınız. Bu yol eski zamanlarda Pederlerin "çile"lerinin bir parçasıymış ancak günümüzde sadece turistler kullanıyor. Kilisenin içinde hediyelek eşya dükkanları var. Buralarda içine "Kutsal Su" doldurmak üzere küçük şişeler de var. Vatikan'ın

büyüleyici güzellikleri sadece kiliseyle sınırlı değil. Hemen yanında bulunan Vatikan Müzesi birbirinden güzel eserlere ev sahipliği yapmakta. Turun tamamı ise 1 tam günü bulabiliyor. Sistine Şapeli insanı kendine hayran bırakan resimleriyle sizi bambaşka yerlere alıp götürüyor. Dini simgelerin çokluğu bazılarını bunaltsa da, Vatikan bütün görkemiyle akıllarda yer ediniyor. Papa'yı özel günler dışında görmek pek mümkün değil, ancak onu koruyan İsviçre askerlerini görmeniz mümkün. Değişik ve renkli kıyafetleriyle onları tanımamanız neredeyse imkansız.

Bir efsaneye göre, kilisenin baskılarına karşı duran dönemin yazarları, ressamı, heykeltıraş ve mucitleri "İlluminati" adında bir grup kurmuş. Kilisenin inşasında çalışan sanatçıların eserlerine izler bıraktığı ve bu izleri doğru takip edenlerin grubun gizli buluşma yerine ulaşacağı söylenmekte. Bazıları bu gizli yerin Castel Saint Angelo (Melekler Kalesi) olduğunu iddia ediyor. Gene bir başka efsaneye göre de, eski zamanlarda çıkan veba salgını sırasında bu kalenin tepesinde bir melek belirmiş ve salgına son vermiş. Kalenin tepesinde bugün hala elinde kılıç olan bir melek bulunmakta. Eğer bir gün kaleye çıkarsanız tepesinden muhteşem Roma'yı seyredebilirsiniz.

Roma

İspanyol Merdivenleri, Aşk Çeşmesi ve meydanlarıyla ünlü bu şehir için ne desek az. Tarihe tanıklık etmiş şehrin kuruluşu hakkında bazı miterler var. Bunlardan biri de Romus ve Romulus kardeşlerin hikayesidir. Söylenene göre Troya yangınından kaçan Numitor, Latium kıyılarına sığınır. Kralın kızı Lavinia ile evlenen Numitor, Lavinium kentini kurar. Uzun süren saltanatından sonra kardeşi Amelius tarafından tahttan indirilir. Amelius, Numitor'un kızın Rhea Silvia'dan Vesta (kutsal ateşin koruyucusu) olmasını ister ancak bakire kalacak ve çocukları olamayacaktır. Ancak Mars'ın kötü bir oyunu sonucu Rhea Silvia hamile kalır ve ikiz bebekler doğurur. Bu bebeklerin öldürülmesini emreden Amelius'a rağmen Rhea Silvia ikizleri sepet içinde nehre bırakır. Bebekleri dişi bir kurt emzirir ve büyütür. Büyüdüklerinde gerçeği öğrenen ikizler Amelius'u öldürür ve yeni bir şehir kurmaya karar verirler. Romulus kendi

adını taşıyacak olan şehrin sınırlarını çizer. Söylediklerini dikkate almayan Romus sınırı geçer ve kardeşi tarafından katledilir. Böylece daha sonra adı Roma olarak değişecek olan şehir kurulmuş olur.

Şehirde bütünlük sağlayabilmek adına her bina açık kahverengi ve tonlarına boyanmış. Ancak Piazza Venezia'da öyle bir anıt var ki bütün dikkatleri üzerine çekiyor. Bu Vittorio Emmanuelle II anıtı. Dikkatleri üzerine çekmesinin sebebi ise göz kamaştırarak kadar beyaz olması. İtalyan halkı ahengi ve estetiği bozduğunu düşündüğünden anıttan pek fazla hoşlanmıyor. Anıtı aynı zamanda biçimi nedeniyle "daktilo" ve "dügün pastası" da deniyor. Anıtın içinde bir de meçhul asker mezarı var. I. Dünya Savaşı'nda ölen askerleri anmak adına yapılmış. Mezarda yatan askerin kimliği belirsiz. Anıtın bulunduğu meydanda simetri göze çarpan ilk şey. Meydanın solunda kalan binanın balkonunda savaş zamanı Mussolini konuşmalarını yaparmış. Gene aynı meydanda anıtın karşısında kalan binada bütün bu simetriyi bozan yeşil bir cumba var. Bu cumbayı Napoleon annesi meydanı rahat görebilsin diye yaptırmış. Meydandan biraz yürüdüğünüzde Roma'nın en pahalı caddesine gelmiş olursunuz. Bir sürü markayı barındıran caddede Roma'da Disneyland olmamasına rağmen Disney Store var. Caddenin sonunda ismini İspanya Konsolosluğu'ndan alan İspanyol Merdivenlerini görürsünüz. Öğrencilerin okul çıkışı uğrak yerlerinden biri olan merdivenler gün sonunda dinlenmek ve şehri dinlemek için güzel bir yer. Roma'nın bir diğer turistik bölgesi de Aşk Çeşmesi'dir. Meydan'ın boş kalmaması için yaptırılan çeşmeden, dilek dilerken atılan paralar sayesinde Roma Belediyesi günlük 4000 euroya kadar para kazanabiliyor.

Ekiden beri çıktığı için yarım sandığımız ,gerçekte ise çalınan taşlarından kiliseler yapılan Colosseum'u, içinde çeşit çeşit hayvan barındıran Bioparco'su, pizzacıları, küçük dükkanları, müzeleri ve tarihi dokusu ile Roma keşfetmek için çok güzel bir şehir.

Gezmeyi, fotoğraf çekmeyi sevenler için inanılmaz güzellikler barındıran Roma, ölmeden önce gidilmesi gereken bir yer.

Addio tutti!

Dora KUTLUTAN

Tous les mots à présent planent dans la clarté,
Les écrivains ont mis la langue en liberté.
Aux armes, prose et vers ! Formez vos bataillons !

Victor Hugo

La Création Sans Frontières et La Liberté

Desen çalışması: Ceren ERTEN

Tout au long de l'histoire, l'individu pensant a cherché à fuir la captivité, la soumission et les contraintes exercées soit par d'autres individus soit par la société dans laquelle il vivait. Le sentiment de la liberté est un état d'âme que l'homme a toujours désiré vivre. Il a fait des guerres en son nom, il a renversé des régimes et gouvernements, a fait des révolutions, a écrit des hymnes et chansons. Certains se sont battus avec des épées, des fusils sur les champs de bataille, alors que d'autres se sont battus avec des mots, des réflexions, des créations qui ont conquis les esprits et marqué les générations. Leur envie et but unique commun était de parvenir à jouir de la liberté à tout prix.

La passion de la liberté et tous les engagements adoptés pour créer l'ambiance de liberté ont été en toutes les époques des sujets fondamentaux pour les penseurs et les artistes. L'art est le domaine de la création libre, de l'originalité refusant les limites. Ces deux manifestations peuvent se produire uniquement à travers un esprit libre, déchaîné des fers et des baillons de l'oppression et de la censure. "L'art est le lieu de la liberté parfaite" dit André Suarès, poète français. L'art est vraiment le résultat de la liberté parvenue. Par conséquent, l'artiste qui s'est donné une telle peine afin d'accéder à la liberté veut la sauvegarder quelles que soient les difficultés et les oppressions; donc il est prêt à se mettre à mener un combat contre l'oppression et la tyrannie, c'est en ce sens que la littérature et l'art se mettent au service de l'expression qui prônent cet idéal.

Il faut éviter de faire fi de la puissance des mots. La force créatrice influence les masses et les incite à agir, à se rebeller, à revendiquer leur indépendance. La littérature réveille le côté révolté et critique dans nos esprits, elle nous fait réaliser le pouvoir et la vigueur qui réside dans chacun de nous. Ce sont les pensées et les écrits des philosophes comme Rousseau et Voltaire qui ont encouragé le peuple français à s'insurger et à réaliser la Révolution Française. Ce sont les romans de Victor Hugo qui ont sensibilisé l'état et le public au sujet du système judiciaire corrompu au 19è siècle et c'est le tableau fameux "La Liberté Guidant Le Peuple" d'Eugène Delacroix qui a rendu immortel les Trois Glorieuses, trois journées révolutionnaires pendant lesquelles le peuple a mutiné pour réclamer la liberté de presse. Des exemples pareils sont devenus dans l'histoire des références de réflexions sur la mission de l'art et de la littérature.

La liberté demeurera toujours une valeur essentielle de la vie morale et politique, elle continuera d'être un sujet capitale non seulement dans l'art mais aussi dans les médias puisque de nos jours encore dans plusieurs régions de la terre la liberté est encore un grand idéal à réaliser. D'autre part l'idée de la liberté possible se déploie exclusivement dans le cadre de l'oeuvre d'art qui est capable de transmettre des messages très forts aux gens qui subissent encore des oppressions.

Zeynep Hazal TUNÇER

Sport et Violence

Le sport est un facteur d'épanouissement à tous les âges; il véhicule des valeurs d'apprentissage et de respect il est porteur d'exemples et de rites. Pourtant on observe d'un jour à l'autre, surtout dans certains pays, des problèmes dans les différents domaines sportifs destinés aux masses. Quels sont ces problèmes? Quelles en sont les causes et les conséquences qui en découlent?

Il est certain que lors des dernières années les matchs et notamment les matchs de football ont pris une dimension préoccupante par la violence et les débordements des spectateurs lors des manifestations sportives qui deviennent désespérants. De nombreux affrontements sont restés dans les mémoires à cause de leur violence et de leur ampleur. Il s'agit de discrimination, de racisme provoquant des confrontations médiatisées qui enveniment de plus en plus la conception et la notion du sport et cela non seulement en Turquie mais dans plusieurs pays européens.

Lors du match entre Leeds et Bayern les supporters voyant que le Bayern mène 1-0, perdent toute retenue. Arrachant les sièges en plastique avec lesquels ils bombardent les policiers en survêtement: scènes d'une extrême violence provoquées par les "hooligans" britanniques. C'était une désastreuse et incroyable soirée. L'attitude des "supporters" anglais, a transformé une fête de foot en bagarres, en violences dégradantes. La fureur et la folie ont déshonoré les hautes valeurs de la compétition sportive.

Dernièrement pas longtemps après le match entre les équipes Galatasaray et Fenerbahçe un jeune homme a perdu sa vie à cause des fanatiques dont l'un a poignardé celui-ci. Or la vie humaine est extrêmement importante et sacrée; par conséquent je trouve inacceptable ces accès de violence contre la vie humaine qui donnent l'impression qu'elle a donc si peu de valeur pour les fanatiques devenus complètement aveugles.

La violence est devenue un phénomène social très actuel et de vaste envergure, dont les origines sont essentiellement

extérieures au sport, ce qui fait que le sport devient souvent le terrain d'explosion des violences les plus humiliantes; Il est certain que la source du hooliganisme est l'ignorance, la folie d'un moment et le fanatisme, il est vrai que le barbare habite l'homme mais il est bon de remarquer que les hooligans sont en général issus des milieux défavorisés, ils sont ignorants donc facilement manipulables et révoltés. De plus la capacité de se battre, la solidarité du groupe, la loyauté ainsi que la défense agressive de zones culturellement définies sont les éléments d'une identité masculine opprimée. Les bagarres qui ont lieu dans le cadre du football sont pour les jeunes hommes une manière de mettre leur virilité à l'épreuve face à celle d'autres jeunes gens aux motivations identiques.

Cependant les seuls responsables ne sont pas les hooligans et les organisations sportives aussi ont leur part de responsabilité dans la violence. Tout d'abord on peut considérer la provocation des dirigeants: afin de gagner plus d'argent et par besoin de publicité ils se servent des médias et mobilisent les foules qui ignorent souvent les buts particuliers de ces dirigeants. On a pu observer aussi qu'un désaccord entre deux sous-groupes différents, en l'absence du groupe rival, pouvaient entraîner des violences. On constate aussi souvent que si le club visiteur gagne des bagarres se soulèvent. Les supporters ne savent plus supporter les mauvaises performances occasionnelles des joueurs. Dans le cas de ceux qui n'ont pas de billet pour le match se produisent aussi des manifestations violentes.

Pour éviter les effets du hooliganisme, les mesures répressives doivent être complétées par une approche sociale et préventive: une bonne coopération et une bonne coordination internationales, la participation active des clubs, l'interdiction pour les hooligans d'assister aux matchs et d'influencer d'autres supporters. Et finalement l'apprentissage de la valeur morale la plus sacrée: le respect mutuel et les droits de "l'autre".

Mert TUATAY

Eğitim Dayanışması

Bundan birkaç ay önce sosyal yardım kulübündeki arkadaşlarımız tarafından "Kim ilkokuldaki öğrencilere gönüllü ders vermek ister?" dendiğinde, bunun ne olduğunu, nerede olacağını bile sorgulamadan kalkan eller gördüm etrafımda. Daha sonra, projeyi yürüten tarih öğretmenimiz Güler Kılıç, bize Kaptan Hasanpaşa İlköğretim Okulu'na gideceğimizi ve oradaki sekizinci sınıf öğrencilerinden dershaneye gitme imkanı bulamayanlara haftada bir gün olarak matematik, fen, Türkçe ve İngilizce dersleri verebileceğimizi söyledi. Üç veya dörder kişilik gruplar halinde derslere bölündük ve her gün bir ders olmak üzere Kaptan Hasanpaşa İlköğretim Okulu'na doğru yola çıktık. Eminim ki oraya gitmeden önce herkesin aklında farklı bir senaryo oluşmuştu; ama gözleri pırıl pırıl parlayan ve bizden bir şeyler öğrenmek için can atan öğrencileri gördükten sonra, hepimiz bir an önce tekrar gelebilmek için sabırsızlanı hale gelmiştik. Asıl amacımız, okul dışı ek ders almaya gücü yetmeyen çocukların SBS başarılarını yükseltmek olsa da, bana kalırsa onlarla aramızda bundan çok daha güçlü bir bağ gelişti. Bir öğretmen-öğrenci resmiyetindense, saygı ve sevgi çerçevesinde daha çok bir abla-kardeş ilişkisi geliştirdik. Onların yaşamlarına tanık olduk, sorunlarına birlikte çözüm bulup, tavsiyeler verdik. Şimdi, sınava bir hafta kala onlarla son dersimizi yapıp veda edeceğiz birbirimize. Ama ne onların bizlerden ne de bizim onlardan kopabilmemiz olanaksız gibi görünüyor. Biz belki bu işe en başta gönüllü olarak, bir karşılık beklemeden giriştik; ancak her hafta gördüğümüz yüzlerindeki kocaman gülümseler, bizim için ödüllerin en büyüğü oldu.

Zeynep ÖZAKAY

Van Gezimiz

Nisan ayında, başta sosyal yardım kulübü öğrencileri ve gönüllü birkaç arkadaşımızla beraber Van'a yardım amaçlı bir gezi yaptık. Gezimizin amacı kısaca; 23 Nisan gününe kadar iki farklı ilkokulda tadilat çalışmaları, yepyeni bir kütüphane ve bayrama yönelik hazırlık yapmaktı. Çalışmalarımızı iki farklı köyde sürdürdük; birincisi Van merkeze yarım saat uzaklıkta küçük bir köyde, ikincisiyse Gevaş ilçesinde, merkeze bir buçuk saat uzaklıkta Altınbaş Köyü. Benim bulunduğum grup Altınbaş Köyü'ndeydi. Köy Van Gölü kenarında, aşağı yukarı elli aileden oluşan, insanları son derece güler yüzlü bir yerdi. Geldiğimizde bizi taze demlenmiş çay ve gün boyu yüzlerinden düşmeyen gülümsemeleriyle karşıladılar. Çalışmalarımızı dört gün boyunca, birbirinden lezzetli taze köy tavukları, ev yapımı lavaşlar, bol tereyağlı pilavlar eşliğinde sürdürdük. Okulu; boya badana ve bahçe düzenlemesi işlerini tamamladıktan sonra 23 Nisan için süsledik. Öbür köydeyse, tıpkı bizim gibi midelerinin sınırlarını zorlayan arkadaşlarımız -çünkü köydeki aileler gerçekten doyduk kelimesini kabul etmiyor- en başından kütüphane, boya badana işleri ve bahçe düzenlemesi yaptılar.

Maddi olarak bizim elimizde gelen bunlardı; ancak bu gezinin manevi olarak bize kazandırdıkları yaptıklarımızla karşılaştırılmaz bile. Daha önce hiç gitmediğimiz ve belki de uzun bir süre hiç gitme şansımız olmayacak yerler gördük. Köylerde ailelerin kendi sofralarında ağırlandık, onları dinledik, anlattık, beraber güldük, eğlendik. Okulları onarıldığı için bize gösterilen minnet ve teşekkürleri, Van'ın "bahar" soğuşunda içimizi ısıttı. 23 Nisan günü karlar arasında -hayatında nisan ayının sonunda ilk kez kar gördüm- çocuklarla marşlar söyledik, bir zamanlar göğsümüzü kabartarak tiz seslerimizle okuduğumuz şiirleri, yürekleri küçücük vücutlarına sığmayan Vanlı kardeşlerimizden dinledik. Öğretmenlerle beraber bizim de gözlerimiz doldu, biz de şarkılar söyledik, gurur duyduk.

Van'a yaptığımız geziyi hiçbir zaman unutamayacağım. Şahsen, hayatımda kendimi bir şeyler üretirken ve ürettiğimiz şeylerin haklı memnuniyetini yaşarken gördüm. En basit anlamıyla işe yaramanın mutluluğunu hissettim. Klişe gelecek kulağa; ama sorumluluk duygumun arttığını ve en önemlisi sosyal bir yardımda bulunmanın dışında, bu gezinin hepimize ayrı bir farkındalık kazandırdığını hissettim. En çok bu yüzden Van gezisinin bir parçası olmaktan mutluluk duyuyorum.

Yasemin ORHAN

2012 - 2013 ÖĞRETİM YILI ÖZEL SAINT-JOSEPH FRANSIZ LİSESİ REHBERLİK SERVİSİ ÇALIŞMALARI

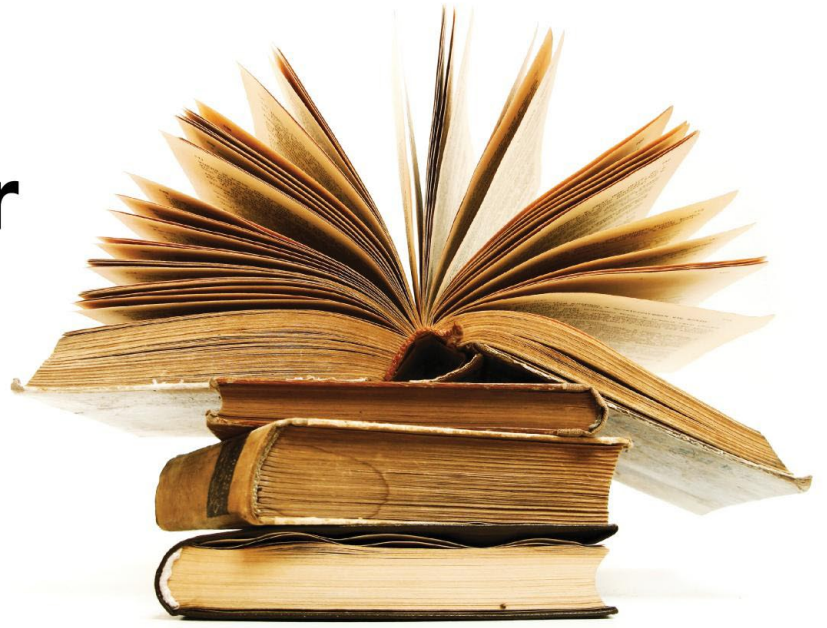
- 2012-2013 öğretim yılı rehber öğretmenler kurulu toplantısı gerçekleştirildi
- Dönem başlangıcı olarak öğrenci tanıma fişi, veli tanıma formu, otobiyografi soru kağıdı tüm sınıflarda uygulanmak üzere hazırlandı.
- Hazırlık sınıfına başlayan öğrencilerle tanışma amaçlı bireysel görüşmeler yapıldı.
- Yurt dışındaki üniversitelerin ve eğitim sistemlerinin tanıtılması amacıyla başvuru yapacak öğrencilerle görüşülerek bilgilendirici dokümanlar verildi.
- Amerika'ya üniversite eğitimi için gidecek öğrencilerin başvuru işlemlerinde rehberlik yapıldı. Öğrenciler için ilgili dokümanlar hazırlandı.
- AFS sınavına girecek öğrenciler belirlendi ve başvuru evrakları merkeze gönderildi.
- Hazırlık sınıfına başlayan öğrencilerle tanışma amaçlı bireysel görüşmelere devam edilerek sınıf öğretmenleri aracılığı ile öğrenciler takip edildi.
- 10 Ekim 2012 Çarşamba günü 12.sınıf öğrenci ve velileri için Fransız üniversitelerinin tanıtımı yapıldı.
- 17 Ekim 2012 Çarşamba günü 12. sınıf öğrencilerine Kanada üniversitelerinin tanıtımı yapıldı.
- 13 Kasım 2012 Salı günü 10 ve 11. sınıf öğrencilerine (Fransa, ABD, Kanada ve İngiltere Konsoloslukları Eğitim Danışmanları katılımıyla) Yurt dışı Eğitim Fuarı düzenlendi.
- 15 Kasım 2012 Perşembe günü 9-10 ve 11. sınıf velilerine (Fransa,ABD, Kanada ve İngiltere Konsoloslukları Eğitim Danışmanları katılımıyla) Yurt dışı Eğitim Konferansı düzenlendi.
- 21 Kasım 2012 Çarşamba günü Bağımlılık ve Aile İlişkileri konulu sempozyuma katılındı.
- 17-21 Aralık 2012 haftası; 2012-2013 Öğretim yılında okulumuz öğrencileri tarafından yapılan Fransa başvuruları ile ilgili elektronik dosyalar dolduruldu. Öğrencilerin gerekli belgeleri Fransızca olarak hazırlandı. Campus France'a transfer edildi.

- 26 Aralık 2012 Çarşamba günü 5. ders saatinde 12. sınıf öğrencilerine Üniversite Sınav Sistemi konulu konferans düzenlendi.
- 7 Aralık 2012 Perşembe günü 12. sınıf öğrencileri ile GSÜ'ye ve Monet sergisine gezi yapıldı.
- Sınıf toplantıları sonucunda gerekli görülen öğrenciler ve velilerle görüşmeler yapıldı.
- 02 Ocak 2013 Çarşamba günü 5. ders saatinde 12. sınıf öğrencilerine "Üniversiteli Olmak " konulu konferans düzenlendi.
- Lise son sınıf öğrencilerinin YGS başvuruları yapıldı.
- 19 Şubat 2013 Salı günü 12.sınıf öğrencilerine "Sciences Po Paris", 20 Şubat 2013 çarşamba günü ise "Institut Polytechnique LaSalle Beauvais " tanıtımları yapıldı.
- 21 Şubat 2013 Perşembe günü 11.sınıf öğrencileri ile "İTÜ Tanıtım Günleri"ne katılım sağlandı.
- 04 Mart 07 Mart 2013 tarihlerinde 9-10- 11. sınıf öğrencilerine Üniversite Sınav Sistemi konulu konferans düzenlendi.
- 10 Nisan 2013 Çarşamba günü 7 ve 8. ders saatlerinde 9 ve 10. sınıf öğrencileri için Saint Joseph'liler Derneği ile ortak çalışma olan Meslek Paneli düzenlendi.
- 15 Mayıs 2013 Çarşamba günü 11. sınıf öğrencileri ile Sabancı Üniversitesi'ne tanıtım amaçlı gezi düzenlendi.
- 27 Mayıs 2013 Pazartesi Günü 6. ders saatinde 11. sınıf öğrencilerine " Üniversite Sınav Sistemi " konulu konferans düzenlendi.
- 06 Haziran 2013 Perşembe günü 3. ders saatinde 9. Sınıf öğrencilerine alan seçimi konulu konferans düzenlendi.

Bütün öğrencilerimizin gönüllerince bir tatil geçirmelerini diliyoruz.

Gülriiz Uzgören - Şule Koçak

Önerdiğim Kitaplar

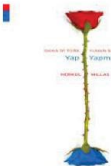
Yeni Türkiye Cumhuriyeti

Graham E. Fuller, Timaş Yayınları
Yazar Cumhuriyet'le birlikte
Türkiye'nin Orta Doğu'yla bağlarını
kopardığını ancak uzun bir kesintinin
ardından ikibinli yıllarda bölge ile yeniden bağ
kurmaya başladığını belirtiyor. Osmanlı'yı,
panislamizmi, Kemalizmi, soğuk savaş dönemini,
Türkiye'deki sosyal akımları inceliyor.

İnsanlığı Nasıl Bir Gelecek Bekliyor

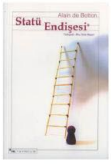
Server Tanilli, Alkim Yayınevi
Tanilli Hoca, içinde bulunduğumuz tüm zorluklara
rağmen daha insanca bir dünyaya ulaşmanın
mümkün olduğunu bunun için bir çok değişikliğin
yapılması gerektiğini vurguluyor. Aydınların yükümlülüklerini
hatırlatıyor.

Daha İyi Türk-Yunan İlişkileri İçin Yapılacak Kılavuz

Herkül Millas, Tarih Vakfı
Herkül Millas Türk-Yunan ilişkilerinde dikkat
edilmesi gereken hassasiyetleri

vurgulamaya özen gösteren bir öğretim üyesi. Her iki ülkede
de uzun yıllar geçiren ve üniversitelerinde ders veren biri
olarak kitabını önyargılardan uzak tutmak için İngilizce olarak
yayımlamayı seçmiş olması ilişkinin durumunu göstermesi
bakımından önemli.

Statü Endişesi

Alain de Botton, Sel Yayıncılık
Yazar diğerlerinin bizim hakkımızda ne
düşündüğünün, bizim kendi hakkımızda ne
düşündüğümüzden daha önemli olmasının
nedenlerini açıklıyor. Felsefecilerden, yazarlardan yararlanarak
bu endişeyi ortadan kaldırmaya çalışmış akımları inceliyor.
Mutlaka okunmalı.

Tüketilen Değerler ve Gençlik

Erdal Atabek, Cumhuriyet Kitapları
Yitirdiğimiz değerleri korumanın bir yolu olmalı.
Çocukken oynanan oyunlar, oyuncaklar, içinde
yaşanan aile ortamı ve çevre... Atabek tüm bu
faktörlerin ahlâki değerlerin aktarılmasında ne kadar önemli
rol oynadığını hatırlatıyor.

Öğretmen Olmak

Doğan Cüceloğlu - İrfan Erdoğan,
Final Kültür Sanat Yayınları
Öğretmenlik mesleğinin kutsallığını vurgulayan
yazarlar bir öğretmende olması gereken erdemleri,
özellikleri örneklerle açıklıyorlar. Öğretmenin
kendisini nasıl gördüğünün mesleği uygulamakta ne kadar
önemli olduğunu, kendisi ile dürüst bir sohbet gerçekleştirebilen
öğretmenin meslekte ustalaşacağını belirtiyorlar. Mutlaka
okunmalı.

İşte İnsan

Konrad Lorenz, Cumhuriyet Kitapları
Yazar, insanın eylemlerinin ve tepkilerinin temelinde
saldırganlığın yattığını açıklıyor. İnsan tepkilerinin
kalıtımla aktarıldığını vurguluyor.

Kuzular Vadisi

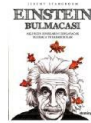

Üstün Dökmen, Remzi Kitabevi
Dökmen alaycı bir üslupla yaşamda sadece kurt
veya kuzu olmak gerekmediğine, başka
seçeneklerimizin de olduğuna dikkat çekiyor.

Sevgiyle Değişen Hayatlar

Gary Chapman, Eme Yayıncılık
Bu kitabın özeti çok ama çok kısa : "Birin yanında
hiçbir önyargıya takılmadan kabul görüyorsanız
sevildiğinizi bilin".

Einstein Bulmacası

Jeremy Stangroom, Domingo
Bulmacaları ve paradoksları sevenler için...

Aklından Bir Sayı Tut

John Verdon, Koridor Yayıncılık
İnanılmayacak kadar gerçek dışı görülen bir olayın
aslında ne kadar basit bir matematik temele
oturabileceğini gösteren sürükleyici bir roman.

Ender ÜSTÜNGEL '1983
Türk Md. Başy.

Sanat Çalışmaları

Zeynep Elif ERGİN

Ekin ÖZKAN

Burcu AKŞAHİN

Deniz ATAY

